

จรรยาวิพากษ์ของวัยรุ่นที่กระทำผิดในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง

นางสาว สุสารี วิวัฒน์ศุภกร

สถาบันวิทยบริการ

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาจิตวิทยาพัฒนาการ

หลักสูตรจิตวิทยาพัฒนาการ

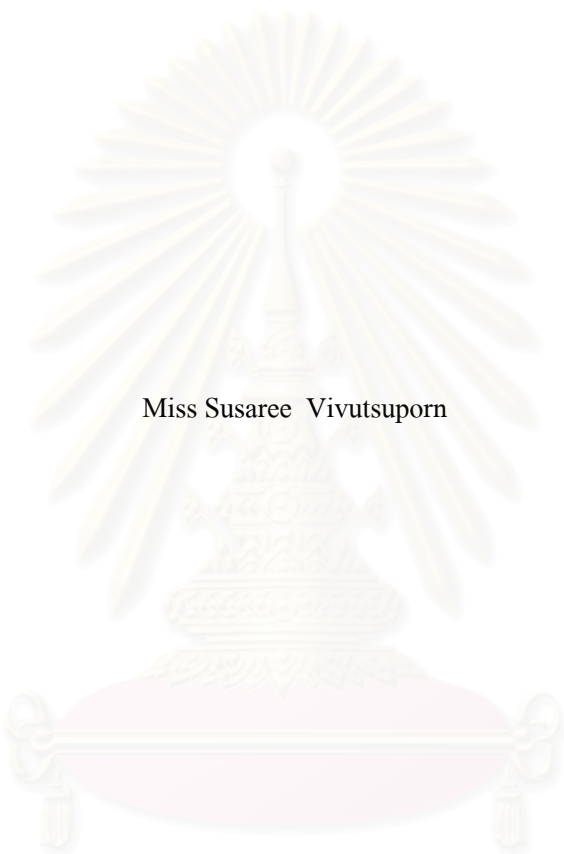
คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปีการศึกษา 2544

ISBN 974 -03-0820-1

ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

MORAL JUDGEMENT OF JUVENILE DELINQUENTS IN THE CENTRAL
OBSERVATION AND DETENTION HOME

Miss Susaree Vivutsuporn

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Arts in Developmental Psychology

Program of Developmental Psychology

Faculty of Psychology

Chulalongkorn University

Academic Year 2001

ISBN 974 -03-0820-1

สุสารี วิวัฒน์ศุภกร : จรรยาวิพากษ์ของวัยรุ่นที่กระทำผิดในสถานพินิจและคุ้มครอง
เด็กและเยาวชนกลาง (MORAL JUDGEMENT OF JUVENILE DELINQUENTS
IN THE CENTRAL OBSERVATION AND DETENTION HOME) อ. ที่ปรึกษา :
รศ.ดร. พรรณทิพย์ ศิริวรรณบุญย์, 91 หน้า. ISBN 974-03-0820-1

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาความแตกต่างของคะแนนจรรยาวิพากษ์ของ
วัยรุ่นที่กระทำผิดในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลางที่มีอายุและเพศแตกต่างกัน
กลุ่มตัวอย่างที่ใช้มีทั้งหมด 200 คน ประกอบด้วย วัยรุ่นที่กระทำผิดเพศหญิง 100 คน และเพศชาย
100 คน ในแต่ละกลุ่มจะแบ่งเป็นวัยรุ่นที่มีอายุ 13 ปี ถึง 16 ปี 6 เดือน จำนวน 50 คน และที่มีอายุ
16 ปี 7 เดือน ถึง 18 ปี จำนวน 50 คน งานวิจัยนี้ได้ใช้แบบสำรวจภูมิหลังของกลุ่มตัวอย่าง และ ใช้
แบบวัด The Defining Issues Test ของ Rest (1986) ซึ่งผู้วิจัยได้ปรับเปลี่ยนสถานการณ์สมมติให้
เหมาะสมกับสถานการณ์และวัฒนธรรมไทยในปัจจุบัน สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ คือ การวิเคราะห์
ความแปรปรวนสองทาง (Two – Way Analysis of Variance)

ผลการวิจัยพบว่า

1. วัยรุ่นที่กระทำผิดที่มีอายุ 16 ปี 7 เดือน ถึง 18 ปี มีคะแนนจรรยาวิพากษ์ สูงกว่า วัยรุ่น
ที่กระทำผิดที่มีอายุ 13 ปี ถึง 16 ปี 6 เดือน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
2. วัยรุ่นที่กระทำผิดทั้งเพศหญิงและเพศชายมีคะแนนจรรยาวิพากษ์ไม่แตกต่างกัน
3. พบความสัมพันธ์ร่วมระหว่างอายุ และ เพศ ที่จะส่งผลต่อคะแนนจรรยาวิพากษ์
อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยที่วัยรุ่นที่กระทำผิดเพศชายจะมีคะแนนจรรยาวิพากษ์
สูงกว่าเพศหญิงเมื่ออายุสูงขึ้น

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

หลักสูตร ...จิตวิทยาพัฒนาการ...

สาขาวิชา ...จิตวิทยาพัฒนาการ..

ปีการศึกษา...2544.....

ลายมือชื่อนิสิต .....

ลายมือชื่ออาจารย์ที่ปรึกษา.....

ลายมือชื่ออาจารย์ที่ปรึกษาร่วม.....

4278149138 : MAJOR DEVELOPMENTAL PSYCHOLOGY

KEY WORD : MORAL JUDGEMENT / JUVENILE DELINQUENTS

SUSAREE VIVUTSUPORN : MORAL JUDGEMENT OF JUVENILE
DELINQUENTS IN THE CENTRAL OBSERVATION AND DETENTION
HOME. THESIS ADVISOR : ASSOC. PROF. PUNTHIP
SIRIVUNNABOOD, PH.D. , 91 pp. ISBN 974 -03-0820-1

The purpose of this research was to study moral judgement scores of juvenile delinquents in the Central Observation and Detention Home with different age levels and sexes. Two hundred subjects comprised of one hundred females, one hundred males with equal number of age levels in each groups. There were 50 subjects for age level 13 years to 16 years 6 months and 50 subjects for age level 16 years 7 months to 18 years . The instruments were the questionnaire of subject 's background and Rest 's The Defining Issues Test (1986) which was changed the suitable situation for Thailand . The data were analysed by Two – Way Analysis of Variance and presented by graph for significant results.

The results are as follows :

1. Moral judgement scores of juvenile delinquents aged 16 years 7 months to 18 years are significantly higher than of juvenile delinquents aged 13 years to 16 years 6 months.

($p < .01$)

2. There are no significant difference in moral judgement score between males and females juvenile delinquents.

3. There are significant interaction between age level and sex, ($p < .01$). Moral judgement scores of male juvenile delinquents are higher than of female juvenile delinquents in the 16 years 7 months to 18 years age level

Program .....Developmental Psychology.....	Student's signature .....
Field of study .....Developmental Psychology...	Advisor's signature .....
Academic Year ....2001.....	Co-advisor's signature.....-.....

กิตติกรรมประกาศ

ผู้วิจัยขอระลึกถึงพระคุณ รองศาสตราจารย์ ดร. พรรณทิพย์ ศิริวรรณบุศย์ อาจารย์ที่ปรึกษาที่ให้คำแนะนำ แนวคิด และให้กำลังใจ ตลอดจนสละเวลาเพื่อตรวจสอบข้อบกพร่องต่างๆ จนทำให้วิทยานิพนธ์เล่มนี้สำเร็จลงได้ จึงขอกราบขอบพระคุณไว้ ณ โอกาสนี้

กราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ ศิราภรณ์ ทับสายทอง รองศาสตราจารย์ ประไพพรรณ ภูมิวุฒิสาร ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. พรรณระพี สุทธิวรรณ ที่กรุณาให้คำปรึกษาชี้แนะแนวทางในการศึกษา ตลอดจนให้ความเมตตา และ ให้กำลังใจแก่ผู้วิจัย และขอขอบคุณคณาจารย์ คณะจิตวิทยาทุกท่าน และเจ้าหน้าที่ในคณะจิตวิทยาทุกท่านที่แสดงความห่วงใย และให้ความช่วยเหลือในการติดต่อประสานงานในการดำเนินการวิจัย แก่ผู้วิจัยตลอดมา

ขอขอบพระคุณ ผู้อำนวยการสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง หัวหน้าสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลางบ้านปราณี บ้านมุทิตา บ้านกรรณา รวมทั้งเจ้าหน้าที่และบุคลากรในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง ที่ให้ความร่วมมือ และอำนวยความสะดวกในการเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัย เป็นอย่างดี

ขอขอบคุณน้องๆ และพี่ๆ ในสาขาจิตวิทยาพัฒนาการทุกท่านที่คอยให้กำลังใจ และให้คำปรึกษาเป็นอย่างดี

ขอขอบคุณ พี่ๆ น้องๆ พยาบาลตึก ไอ.ซี.ซี.ยู โรงพยาบาลศิริราชและเพื่อนพยาบาลทุกคนที่คอยช่วยเหลือ และ เป็นกำลังใจตลอดเวลา

ที่สำคัญ และ มีอาลัยได้ คือ พระคุณพ่อแม่ และ ญาติ ๆ ที่คอยให้ ความรัก ความห่วงใย ตลอดจนให้กำลังใจตลอดมา จึงขอเทิดทูนพระคุณนี้ไว้เหนือสิ่งอื่นใด

สุสารี วิวัฒน์สุภกร

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สารบัญ

หน้า

บทคัดย่อภาษาไทย	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญตาราง	ณ
สารบัญภาพ	ญ

บทที่

1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	6
วัตถุประสงค์ในการวิจัย.....	36
ขอบเขตในการวิจัย.....	36
คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย.....	37
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	38

บทที่

2 วิธีดำเนินการวิจัย.....	39
กลุ่มตัวอย่าง	39
การคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง.....	39
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	40
คุณภาพของเครื่องมือ.....	44
วิธีดำเนินการวิจัย.....	44
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	45
การนำเสนอข้อมูล.....	45

บทที่

3 ผลการวิจัย	46
--------------------	----

สารบัญ (ต่อ)

หน้า

บทที่

4 การอภิปรายผลการวิจัย.....58

บทที่

5 สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ.....62

รายการอ้างอิง..... .65

ภาคผนวก.....72

ภาคผนวก ก..... 73

ภาคผนวก ข.....74

ภาคผนวก ค.....88

ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์..... 91

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
1. แสดงจำนวนวัยรุ่นที่กระทำผิดและถูกจับกุมมายังสถานพินิจฯ ..... 3 ทั่วประเทศไทย	3
2. แสดงจำนวนวัยรุ่นที่กระทำผิดและถูกจับกุมมายังสถานพินิจฯ ..... 4 ทั่วประเทศไทย ตั้งแต่ พ.ศ. 2538 – 2542 แยกตามระดับการศึกษา	4
3. แสดงจำนวนกลุ่มตัวอย่างจำแนกตาม เพศ และ ระดับอายุ 40	40
4. แสดงค่ามัชฌิมเลขคณิตและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนน .....46 จรรยาวิพากษ์ ทั้ง 8 ชั้น จำแนกตามระดับอายุ	46
5. แสดงค่ามัชฌิมเลขคณิตและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนน .....50 จรรยาวิพากษ์ ทั้ง 8 ชั้น จำแนกตามเพศ	50
6. แสดงค่ามัชฌิมเลขคณิตและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนน .....53 จรรยาวิพากษ์ ทั้ง 8 ชั้น จำแนกตามระดับอายุ และ เพศ	53
7. แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวน 2 ทาง ของคะแนน .....56 จรรยาวิพากษ์ ชั้น P ของวัยรุ่นที่กระทำผิด ที่มีอายุ และ เพศต่างกัน	56

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สารบัญภาพ

ภาพที่	หน้า
1. แสดงคำมีชฌิมเลขคณิตของคะแนนจรรยาวิพากษ์ทั้ง 8 ชั้น .....49 ของวัยรุ่นที่กระทำผิดจำแนกตาม ระดับอายุ	
2. แสดงคำมีชฌิมเลขคณิตของคะแนนจรรยาวิพากษ์ทั้ง 8 ชั้น .....52 ของวัยรุ่นที่กระทำผิดจำแนกตาม เพศ	
3. แสดงความสัมพันธ์ระหว่าง ระดับ อายุ และ เพศ ต่อคะแนน ..... 57 จรรยาวิพากษ์ชั้น P	

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

สภาพสังคมไทยในปัจจุบัน กำลังอยู่ในระยะที่มีการเปลี่ยนแปลง ทั้งทางด้านเศรษฐกิจ สภาพแวดล้อม สังคม ความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี และวัฒนธรรม สืบเนื่องมาจากการได้รับอิทธิพล แบบทุนนิยมตะวันตกที่เน้นการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจและสังคม มีผลทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางด้านค่านิยมของสังคมตามมา นั่นคือ ค่านิยมในการแข่งขันเพื่อ ความสำเร็จและความอยู่รอด ค่านิยมการบริโภค และการผลิตมากขึ้น ซึ่งคาดกันว่าจะก่อให้เกิดการพัฒนาทางเศรษฐกิจ มีการเน้นความสำเร็จของปัจเจกชนเหนือหมู่คณะ ถือความก้าวหน้าของวัตถุเป็นเครื่องวัดความเจริญ การพัฒนาแบบทุนนิยมนี้จะลดคุณค่าและความหมายในด้านจิตใจของมนุษย์ มองข้ามความหมายของการอยู่ร่วมกันในสังคมอย่างสงบสุข แต่กลับเน้นการแข่งขันเพื่อความสำเร็จ จึงทำให้เกิดการเอาัดเอาเปรียบ การใช้กลอุบายข้อจ้อซึ่งกันและกัน เพื่อให้ได้มาซึ่งความสำเร็จก้าวหน้า โดยไม่คำนึงคุณค่าของบุคคลอื่น (ชัยยันต์ วรธรรมะภูติ และ อำนวย ทะพิงค์แก, 2522)

สภาวะการณ์ทางเศรษฐกิจ และ สังคม ดังกล่าวข้างต้นย่อมส่งผลกระทบต่อ ความสัมพันธ์ของบุคคลในครอบครัว เพราะต้องทำงานแข่งกับเวลา ลูกหลานไม่ได้รับ ความเอาใจใส่จากบิดามารดาเท่าที่ควร ซึ่งครอบครัวเป็นแหล่งแรกที่สำคัญในกระบวนการเรียนรู้ทางสังคมแก่เด็กในกรหลอหลอม ให้เด็กเติบโตขึ้นมาเป็นผู้มีความเชื่อมั่น และภูมิใจในตัวเอง ช่วยเหลือสังคม มองโลกในแง่ดี มีความมานะอดทน รู้ผิดชอบชั่วดี แต่หากครอบครัวกลับมี ความรู้สึกเห็นด้วยกับการกระทำในด้านลบเพื่อความอยู่รอดของตนนั้นก็ย่อมส่งผลกระทบต่อสังคม หรือส่งผลกระทบต่อลูกหลานโดยตรง ทำให้เด็กเติบโตขึ้นมากลายเป็นผู้มีนิสัยเห็นแก่ตัว ทำทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อความอยู่รอดของตน ขาดความซื่อสัตย์อันเป็นผลกระทบต่อกรดำเนินชีวิตของตนเอง ต่อสังคม และ ต่อประเทศชาติในที่สุด (รัชนีกร เศรษฐ์, 2532)

เด็กและเยาวชนเป็นประชากรกลุ่มที่ใหญ่ประมาณครึ่งหนึ่งของประชากรไทย ทั้งหมดซึ่งนับเป็นทรัพยากรที่สำคัญของประเทศ ที่มีบทบาท และเป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาสังคม และประเทศต่อไปในอนาคต การสร้างเยาวชนให้มีคุณภาพเพื่อเติบโตเป็นทรัพยากรบุคคลที่ดีของสังคมนั้น จะต้องเริ่มที่การปลูกฝังและการอบรมเลี้ยงดูตั้งแต่เยาว์วัย โดยเริ่มจาก ครอบครัวซึ่งนับเป็นสถาบันทางสังคมอันดับแรกที่มนุษย์ทุกคนต้องมีการติดต่อสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน ครอบครัวจึงมีบทบาทสำคัญในการอบรมเลี้ยงดูปลูกฝังทัศนคติ ค่านิยม อารมณ์ และ ความรู้สึกนึกคิด อันจะส่งผลต่อการแสดงออกทางพฤติกรรมของเด็กและเยาวชน โรงเรียน หรือสถาบันการศึกษาเป็นแหล่งพัฒนาความรู้ ประสบการณ์ และทักษะให้แก่เด็กและสมาชิกของสังคมต่อจากสถาบันครอบครัว แนวทางการเรียนการสอน และกิจกรรมที่เกิดขึ้นนั้นสามารถ หลอหลอมให้เกิดพฤติกรรมที่พึงประสงค์ให้แก่เด็กและเยาวชนได้ และสามารถนำไปใช้ประโยชน์ในสังคมได้ นอกจากนี้สถาบันของรัฐอันรวมถึงองค์กรเอกชนต้องให้ความร่วมมือในการพัฒนาสิทธิเด็ก และให้บริการตามความต้องการของ

เด็กและเยาวชนอย่างเพียงพอ จะทำให้สังคมนั้นประกอบด้วยคนดีและมีความสุข (อุษา คงสาย, 2538)

แต่ในสังคมที่มีการเปลี่ยนแปลงในด้านต่างๆ ทำให้สภาพแวดล้อมรอบตัวเด็กมีการเปลี่ยนแปลงอย่างมาก ย่อมส่งผลกระทบต่อทำให้เด็กและเยาวชน โดยเฉพาะในช่วงวัยรุ่นซึ่งเป็น วัยที่อยู่ในความสับสนวุ่นวาย มีการแสดงออกทางอารมณ์ที่รุนแรง มีความกดดัน และเป็นระยะที่เด็กต้องมีการปรับตัวในด้านต่างๆ มาก เช่น การปรับตัวต่อรูปร่างที่เปลี่ยนแปลงไป การปรับตัวเข้ากับสังคมผู้ใหญ่ การปรับตัวต่อการสร้างความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนเพศเดียวกัน และ เพื่อนเพศตรงกันข้าม ตลอดจนการปรับตัวเพื่อหาเอกลักษณ์แห่งตนในการที่จะเป็นประโยชน์ต่อ การวางแผนชีวิตในอนาคต สภาวะที่เด็กต้องปรับตัวต่อสิ่งต่าง ๆ นี้รวมทั้งการเปลี่ยนแปลงของสังคมในปัจจุบัน ทำให้เด็กเกิดความกังวล เครียด และความรู้สึกกดดันประสบการณ์ล้มเหลวในการปรับตัว ทำให้เป็นหนทางนำไปสู่พฤติกรรมที่เป็นปัญหา หรือ พฤติกรรมที่เบี่ยงเบนไป จากปกติ (Deviant Behavior) ในรูปแบบต่างๆ ที่สังคมไม่ยอมรับ (ประไพพรรณ ภูมิวุฒิมิตร, 2530) ซึ่งพฤติกรรมเบี่ยงเบนนี้อาจเริ่มต้นขึ้นที่บ้าน วัยรุ่นที่ไร้ระเบียบวินัย หรือ ขาดการฝึกฝนอบรมในเรื่องการระงับอารมณ์หรือความก้าวร้าวที่รุนแรง ย่อมนำสู่วิถีชีวิตที่ตกต่ำและในที่สุดหนีไม่พ้นการเป็นอาชญากร (อัจจรา ทองตัน, 2536)

ปัจจุบันประเทศไทยกำลังประสบกับปัญหาการกระทำผิดของวัยรุ่นซึ่งเป็นปัญหาที่สำคัญและนับวันยิ่งทวีความรุนแรงมากขึ้น ดังจะเห็นได้จากสถิติของศาลเยาวชนและครอบครัวกลางที่แสดงในตารางที่ 1 และ ตารางที่ 2 นอกจากนี้ประเภทของความผิดของวัยรุ่นมีความรุนแรงขึ้น เช่น ความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย ความผิดเกี่ยวกับเพศ (รายละเอียดแสดงในภาคผนวก ค)

ตารางที่ 1 แสดงจำนวนวัยรุ่นที่กระทำผิดและถูกจับกุมมายังสถานพินิจฯทั่วประเทศ

ปี	อายุ			รวม
	7 – 14 ปี	15 – 18 ปี	มากกว่า 18 ปี	
2538	3,811	16,401	207	20,419
2539	4,213	19,127	251	23,591
2540	5,172	25,191	305	30,668
2541	5,670	32,462	340	38,472
2542	5,316	31,628	444	37,388

แหล่งที่มา: ศาลเยาวชนและครอบครัวกลาง

จากข้อมูลในตารางที่ 1 แสดงให้เห็นว่าจำนวนวัยรุ่นที่กระทำผิดมีแนวโน้มเพิ่มมากขึ้นเรื่อย ๆ กล่าวคือ ในปี พ.ศ. 2538 มีวัยรุ่นที่กระทำผิดและถูกส่งมายังสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนชนกลาง จำนวน 20,419 คน ในปี พ.ศ. 2539 มีจำนวน 23,591 คน ในปี พ.ศ.2540 มี จำนวน 30,668 คน ในปี พ.ศ. 2541 มีวัยรุ่นที่กระทำผิดจำนวน 38,472 คน แต่ ในปีพ.ศ.2542 มีจำนวนลดลงเล็กน้อยแต่เมื่อเปรียบเทียบกับช่วง 4 ปีที่ผ่านมาจำนวนการกระทำผิดของวัยรุ่นมีอัตราการเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว และช่วงอายุที่พบมากที่สุด คือ ในช่วงอายุ 15 – 18 ปี และรองลงมาคือช่วงอายุ 7 – 14 ปี

สถาบันวิทย์บริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 2 แสดงจำนวนวัยรุ่นที่ทำผิดและถูกจับกุมมายังสถานพินิจฯ
ทั่วประเทศ ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2538-2542 แยกตามระดับการศึกษา

ระดับการศึกษา	ปี พ.ศ.				
	2538	2539	2540	2541	2542
ต่ำกว่า ป.1	1,327	2,051	2,233	2,101	1,151
ป.1 – ป.6	9,412	11,258	13,295	15,814	15,944
ม.1 – ม.3	6,000	6,655	9,817	13,233	12,972
สูงกว่า ม.3	3,493	3,382	4,736	6,607	6,866
อื่นๆ	187	245	587	717	455
รวม	20,419	23,591	30,668	38,472	37,388

แหล่งที่มา : ศาลเยาวชนและครอบครัวกลาง

จากข้อมูลในตารางที่ 2 เมื่อพิจารณาถึงระดับการศึกษาของวัยรุ่นที่ทำผิด ส่วนใหญ่ จะอยู่ในระดับประถมศึกษาตอนต้น คือ ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ซึ่งเป็นช่วง หัวเลี้ยวหัวต่อ ที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงของชีวิต หากอยู่ในสภาพแวดล้อมที่ดี มีวุฒิภาวะในการคิด รู้แยกผิดชอบชั่วดีก็จะเติบโตเป็นเด็กที่มีคุณธรรมแสดงพฤติกรรมอย่างเหมาะสมตาม กฎเกณฑ์ของสังคม

จากสถิติดังกล่าวข้างต้น จะเห็นได้ว่าประเทศไทยกำลังประสบกับปัญหาการกระทำผิดของวัยรุ่น อันมีสาเหตุหลายประการ เช่น สาเหตุจากครอบครัวสาเหตุจากตัวเด็กเอง และจากสภาพสังคมที่กำลังเจริญเติบโตทางวัตถุ ได้ส่งผลกระทบต่อปัญหาความประพฤติอันไม่พึงประสงค์ ไม่สมควรแก่วัย เช่น การเล่นการพนัน เสพสุรา และติดยาเสพติด ชอบเที่ยวเตร่ เสเพล มั่วสุมในสถานเริงรมย์แหล่งอบายมุข คบค้าหญิงโสเภณี ประพฤติตนเป็นอันธพาล ก่อความเดือดร้อนแก่ ผู้อื่น (เนาวรัตน์ เฉลิมศรี, 2543)

ปัญหาการกระทำผิดของวัยรุ่น จำเป็นต้องอาศัยความร่วมมือจากบุคคลหลายฝ่ายในการ ป้องกันและ แก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้น หากไม่แก้ไขปัญหาการกระทำผิดของวัยรุ่นก็จะทวีความรุนแรงได้ การแก้ไขการกระทำ ผิดของวัยรุ่นให้ลดลงได้นั้นจำเป็นอย่างยิ่งจะต้องปลูกฝังจริยธรรมให้แก่เด็กอันเป็นสิ่งที่ควรได้รับอย่างต่อเนื่อง และความสม่ำเสมอจากการอบรมเลี้ยงดูจนเกิดความเข้าใจถูกผิดของการกระทำ สามารถเข้าใจบทบาทของ ตนเองและความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลต่างๆในสังคม และสามารถตัดสินใจความถูกผิดของการกระทำได้ ด้วย เหตุที่พฤติกรรมเชิงจริยธรรมนั้นมีความสัมพันธ์กับระดับจรรยาวิพากษ์ ซึ่ง Kohlberg (1971) มีความเชื่อว่า จรรยาวิพากษ์ของบุคคล มีความสำคัญในการแสดงระดับจริยธรรมบุคคล และสามารถใช้ทำนายพฤติกรรม เชิงจริยธรรมของบุคคลได้ เพราะบุคคลจะปฏิบัติตนตามหลักจริยธรรมได้นั้น จะต้องได้รับอิทธิพลจาก ความเชื่อ ความเข้าใจ และซาบซึ้งในหลักจริยธรรมเป็นอย่างดีถึงแม้ว่าจะมีส่วนประกอบอื่น ๆ เช่น สถาน การณ์ ความกดดัน แรงจูงใจ ความตั้งใจ และอารมณ์เป็นส่วนประกอบในการแสดงพฤติกรรม แต่ส่วนที่ สำคัญที่สุด และใช้ในการควบคุมพฤติกรรม ก็คือ ระดับจรรยาวิพากษ์

จึงเป็นการจำเป็นในการศึกษาระดับจรรยาวิพากษ์ของวัยรุ่นที่กระทำผิดเป็นข้อมูลพื้นฐานก่อนที่จะปลูก ฝังจริยธรรมและส่งเสริมพัฒนาการทางจริยธรรมให้มีระดับจรรยาวิพากษ์ในระดับสูงให้แก่วัยรุ่นที่กระทำผิดไป ตามลำดับขั้นเพื่อที่จะส่งผลให้มีพฤติกรรมเชิงจริยธรรมในระดับ ที่พึงปรารถนาของสังคมและสามารถลด การกระทำผิดกฎหมายที่เป็นปัญหาสังคมในที่สุด

ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้มุ่งศึกษาจรรยาวิพากษ์ของวัยรุ่นที่กระทำผิดในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาว ชนกลาง โดยยึดหลักทฤษฎีของKohlberg (1971) โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา จรรยาวิพากษ์ของวัยรุ่นที่ กระทำผิดที่มีเพศและอายุแตกต่างกันและคาดหวังว่าผลการวิจัยครั้งนี้นำไปใช้ประโยชน์ในการปลูกฝังจริย ธรรมให้แก่วัยรุ่นที่กระทำผิดที่อยู่ในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง เพื่อป้องกันการกระทำผิดซ้ำ ที่อาจจะเกิดเพิ่มมากขึ้นได้ในอนาคต

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

แนวคิดเกี่ยวกับวัยรุ่นที่กระทำผิด

ประธาน วัฒนวานิชย์ (2530) กล่าวว่า การกระทำผิดของวัยรุ่น (Delinquency) โดยพื้นฐานมีลักษณะคล้ายคลึงกับการประกอบอาชญากรรม (Criminality) ทั้งสองคำนี้มีความสัมพันธ์กันระหว่างอำนาจรัฐในการบัญญัติกฎหมาย เพื่อควบคุมความประพฤติที่เป็นอันตรายต่อสังคม และการฝ่าฝืนกฎหมายของสมาชิกในสังคม ความผิดของวัยรุ่นนั้น โดยทั่วไปใช้สถานะบุคคลและอายุเป็นเกณฑ์ในการพิจารณาโดยเฉพาะอายุเป็นเส้นแบ่งความรู้สึกผิดชอบและการลงโทษ ถ้าหากไม่มีเกณฑ์ดังกล่าวแล้ว การกระทำผิดของวัยรุ่นก็จะมีลักษณะอย่างเดียวกันกับการกระทำผิดของผู้ใหญ่ สำหรับคำนิยามตามกฎหมายเกี่ยวกับการกระทำผิดของเด็กมักจะนิยามการกระทำผิดโดยบัญญัติว่า การกระทำของบุคคลซึ่งมีเกณฑ์อายุเท่าใดจะเป็น “ ความผิด ” โดยปกติการกระทำผิดนั้นถ้าหากผู้ใหญ่เป็นผู้กระทำจะเป็น “ อาชญากรรม ” (อ้างใน โอฬาร เอี่ยมประภาส, 2541) นอกจากนั้น การกระทำผิดของวัยรุ่นไม่มีขอบเขตเฉพาะการกระทำที่ผิดกฎหมายอาญา หรือละเมิดสิทธิผู้อื่นเท่านั้น แต่จะรวมถึงการกระทำที่ละเมิดพระราชบัญญัติต่าง ๆ อันเกี่ยวเนื่องกับความประพฤติของวัยรุ่น ซึ่งถูกกำหนดจากค่านิยมและบรรทัดฐานทางสังคม

ตามทัศนะของสมาคม N.P.P.A. (National Probation and Parole Association) กล่าวว่า วัยรุ่นที่กระทำผิด ต้องอยู่ในเกณฑ์ดังนี้ (อ้างใน อ้อมเดือน สดมณี, 2522)

1. ละเมิดกฎหมายของรัฐ กฎ หรือข้อบังคับของหน่วยปกครองของรัฐในระดับต่าง ๆ
2. ดื้อดึงหรือโดยนิตยไม่อยู่ในโอวาท และไม่เชื่อฟังบิดามารดา ผู้ปกครองหรือผู้ดูแล
3. มีนิสัยชอบหนีโรงเรียนหรือหนีออกจากบ้าน
4. มีนิสัยประจำตัวเลวลง หรือทำให้เป็นภัยต่อศีลธรรมหรือสุขภาพของตนเอง

ประไพพรรณ ภูมิวุฒิสาร (2530) กล่าวว่า พฤติกรรมที่ได้ชื่อว่าเป็นพฤติกรรมอาชญากรในแต่ละสังคมแตกต่างกันออกไป เพราะแต่ละสังคมมีการสร้างกฎเกณฑ์ทางสังคมขึ้นมาเป็นกฎเฉพาะตัว แต่ลักษณะพฤติกรรมของวัยรุ่นที่กระทำผิดก็มีความคล้ายคลึงกันบ้าง กล่าวคือ ลักษณะของวัยรุ่นที่กระทำผิด เป็นพวกที่ฝ่าฝืนกฎหมาย หรือ กฎต่าง ๆ ที่ผู้ใหญ่ในสังคมตั้งขึ้น เช่น การหนีโรงเรียน หนีจากบ้าน หรือพฤติกรรมที่ขาดจริยธรรม เช่น ปล้นฆ่า ช่มชู้ เป็นต้น

สรุปรวมความได้ว่า วัชรุ่นที่กระทำผิด หมายถึง การกระทำของวัชรุ่น ที่กฎหมายบัญญัติไว้ว่าเป็นความผิด สำหรับทางวิชาการยังไม่ถือว่าวัชรุ่นเหล่านี้เป็นอาชญากร แต่ก็มีบุคคลไม่น้อยที่ยึดถือและเชื่อว่าวัชรุ่น กระทำผิดเพราะสันดานไม่ดี มีความชั่วร้ายมาแต่กำเนิด

แนวคิดทางจริยธรรม

ความหมายของจริยธรรม (Morality)

นักจิตวิทยาและนักวิชาการหลายท่านได้ให้ความหมายของจริยธรรมไว้แตกต่างกัน ดังนี้

Piaget (1967) ได้ให้ความหมาย จริยธรรม คือ องค์ประกอบของกฎเกณฑ์ที่บุคคลยอมรับว่าถูก ว่าดี ว่าควร เพื่อให้ได้รับการยอมรับจากสังคม

Kohlberg (1971) ได้ให้ความหมายจริยธรรม คือ ความรู้สึกผิดชอบชั่วดีเป็นกฎเกณฑ์ และมาตรฐานของความประพฤติปฏิบัติในสังคม ซึ่งบุคคลจะพัฒนาขึ้นจนกระทั่งมีจริยธรรมของตนเองโดยอาศัยเกณฑ์จากสังคมเป็นเครื่องตัดสินว่าการกระทำนั้นถูกหรือผิด นอกจากนี้ Kohlberg (Kohlberg, 1975 อ้างใน วรณี ออมสิน, 2527) ยังมองว่าจริยธรรมไม่ได้หมายถึงแต่เพียงการกระทำสิ่งที่สังคมเห็นว่าดีหรือ ถูกต้องเท่านั้น แต่ รวมถึงสิ่งที่ทุกคนควรเลือกกระทำในการตัดสินความขัดแย้งที่เกิดขึ้น ซึ่งให้ความเห็นตรงกับ Rosenhan & Underwood (Rosenhan & Underwood, 1973 cited in Lickona, 1976) กล่าวว่า จริยธรรมมีความหมายมากกว่าสังคม เพราะถ้ามโนธรรมเป็นเพียงการลงโทษตนเองเราไม่สามารถจะให้เหตุผลในการที่เราจะทิ้งกฎเกณฑ์ที่ได้จากพ่อแม่ หรือขนบธรรมเนียมประเพณี และตั้งกฎของตนเองขึ้นเป็นวิถีชีวิตในการดำเนินชีวิตพร้อมทั้งประยุกต์เข้ากับ ประสบการณ์ใหม่

Berkowitz (Berkowitz, 1964 cited in Lickona, 1976) กล่าวว่า จริยธรรม หมายถึง การประเมินการกระทำอันเป็นความเชื่อของสมาชิกในสังคมตามที่กำหนดไว้ว่าถูกต้อง

Eysenck (Eysenck, 1964 cited in Lickona, 1976) กล่าวว่า จริยธรรม หรือ มโนธรรม (conscience) หมายถึง ผลสะท้อนจากการวางเงื่อนไข (Conditioned Reflex) เช่น การหลีกเลี่ยงการกระทำเนื่องจากความวิตกกังวลว่าหากกระทำแล้วจะได้รับการลงโทษจากสังคม

Rest (1986) ได้ให้ความหมายของจริยธรรมว่า เป็นมโนทัศน์ที่เกี่ยวข้องกับความยุติธรรมในขณะที่มีปฏิสัมพันธ์กันในสังคม และไม่เกี่ยวข้องกับคุณค่าส่วนตัวของแต่ละคนซึ่งไม่มีผลต่อผู้อื่น

ตามความหมายดังกล่าวข้างต้นเป็นความหมายตามแนวความคิดของนักจิตวิทยา และ นักวิชาการชาวตะวันตก สำหรับสังคมไทยได้มีนักจิตวิทยาและนักวิชาการในสาขาต่างๆได้ให้ความหมายของจริยธรรมไว้ดังนี้

ชัยพร วิชาชาวุธ ธีระพร อุวรรณโณ และ พรรณทิพย์ ศิริวรรณบุศย์ (2531) ได้มองว่า จริยธรรม คือ หลักเกณฑ์การตัดสินความถูกต้องของพฤติกรรม หลักเกณฑ์การประเมินผลดี ผลเสียของพฤติกรรม และ ปฏิบัติต่อพฤติกรรมต่างๆ ไม่ว่าจะ เป็นพฤติกรรมทางบวก หรือ ทางลบ

ดวงเดือน พันธุมนาวิน และเพ็ญแข ประจันปัจฉิม (2520) ได้ให้ความหมาย จริยธรรม ไว้ว่า ลักษณะทางสังคมหลายลักษณะของมนุษย์ และมีขอบเขตรวมถึงพฤติกรรมทางสังคมประเภทต่างๆด้วย ลักษณะและพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับจริยธรรมจะมีคุณสมบัติประเภทใดประเภทหนึ่งในสองประเภท คือ เป็นลักษณะที่สังคมต้องการให้มีอยู่ในสมาชิกในสังคมนั้น เป็นพฤติกรรมที่สังคมนิยมชมชอบ ให้การสนับสนุน และผู้กระทำส่วนมากเกิดความพอใจว่าการกระทำนั้นเป็นสิ่งที่ถูกต้องเหมาะสม ส่วนอีกประเภทหนึ่ง คือ ลักษณะที่สังคมไม่ต้องการให้มีอยู่ในสมาชิกในสังคมเป็นการกระทำที่สังคมลงโทษ พยายามกำจัด และผู้กระทำพฤติกรรมนั้น ส่วนมากรู้สึกว่าเป็นสิ่งที่ไม่ถูกต้อง และไม่สมควร แต่ สุชาติ ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ (2542) ได้มอง จริยธรรม ว่าเป็นความถูกต้องดีงามตามกฎเกณฑ์ กติกา บรรทัดฐานที่สังคมกำหนด ไม่รวมถึงพฤติกรรมที่ไม่ถูกต้อง

ก่อ สวัสดิพิพาณิชย์ (2512) ได้ให้ความหมาย จริยธรรม ว่าเป็นประมวลความประพฤติและความนึกคิดในสิ่งที่ดีงามและเหมาะสม ซึ่งสอดคล้องกับความเห็นของ สาโรช บัวศรี (2522) ที่มองว่า จริยธรรม คือ แนวทางในการประพฤติเพื่ออยู่กันได้อย่างร่มเย็นในสังคม

พนัส หันนาคินทร์ (2523) ให้ความหมาย จริยธรรม ว่าเป็นความประพฤติอันพึงปฏิบัติต่อตนเอง ต่อผู้อื่น และ สังคม ทั้งนี้เพื่อก่อให้เกิดความเจริญรุ่งเรืองขึ้นในสังคม และ สมาชิกของสังคม การที่จะปฏิบัติให้เป็นไปเช่นนั้นได้ผู้ปฏิบัติตามหลักจริยธรรม จึงต้องประกอบกันทั้งความรู้สึกภายในจิตใจ และการปฏิบัติทางกายอันสอดคล้องกับความรู้สึกทางจิต

ชยันต์ วรรณระภูติ และ อำนวย ทะพิงส์แก (2522)ให้ความหมาย จริยธรรมว่า เป็นกลไกหนึ่งของสังคม ที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของคนในสังคม จริยธรรมในฐานะที่เป็นกลไกของสังคม จึงทำหน้าที่เป็นบรรทัดฐานของความประพฤติเป็นสิ่งที่กำหนดว่าอะไรควรประพฤติปฏิบัติ จริยธรรมในความหมายนี้จึงคล้ายคลึงกับค่านิยม หรือ ระเบียบ ข้อบังคับ และ กฎหมาย แต่ แตกต่างกับค่านิยมในส่วนที่ว่าจริยธรรมนั้นเป็นเรื่องของสิ่งที่ควรประพฤติปฏิบัติเพื่อให้เกิด ความดี และความถูกต้องในสังคม มีจุดมุ่งหมายอยู่ที่คุณงามความดี และสังคมในส่วนรวม ส่วนค่านิยมนั้นเป็นเพียงสิ่งที่คนนิยมปฏิบัติหาได้มีเงื่อนไขว่าจะต้องเกิดความดีให้แก่สังคม จริยธรรมนี้ยังแตกต่างไปจากข้อบังคับ หรือ กฎ ในแง่ที่ว่าระเบียบข้อบังคับและกฎหมายมีข้อห้ามและมีบทลงโทษทางพฤติกรรมสำหรับผู้ฝ่าฝืน แต่จริยธรรมไม่มีข้อห้าม หรือ บทลงโทษ ถ้าจะมีก็จะมีบทลงโทษ “ทางใจ ” สำหรับผู้ที่ฝ่าฝืนเท่านั้น ซึ่งสอดคล้องกันกับแนวความคิดของ กิรติ บุญเจือ (2519) ที่ให้ความหมาย จริยธรรมว่าเป็นกระบวนการเกณฑ์ความประพฤติ หรือ หลักความประพฤติที่ควรประพฤติปฏิบัติต่อตนเอง ต่อผู้อื่น ต่อสังคม และยังคงตรงกับ สิวดี ศิริไล (2528) ได้ให้ความหมาย จริยธรรมไว้ว่าเป็นกฎเกณฑ์ของความประพฤติที่ประพฤติให้สมกับที่ได้ชื่อว่าเป็น “ มนุษย์ ” ซึ่งเป็นผู้ที่มีเหตุผล มีความคิด และสติปัญญา

จากแนวคิดของนักจิตวิทยาและนักวิชาการทั้งในประเทศและต่างประเทศ สรุปได้ว่า จริยธรรมเป็นกฎเกณฑ์ของความประพฤติ ที่บุคคลใช้เป็นแนวทางในการประพฤติปฏิบัติตนในการอยู่ร่วมกันในสังคมได้อย่างสงบ และใช้เป็นกฎเกณฑ์ตัดสินความถูกต้องของพฤติกรรมของคนในสังคม และสังคมเป็นตัวกำหนดหลักเกณฑ์เหล่านั้นขึ้นมา

ลักษณะทางจริยธรรม

ดวงเดือน พันธุมนาวิน และเพ็ญแข ประจวบจันทึก (2520) กล่าวว่า บุคคลจะมีจริยธรรมได้ต้องประกอบไปด้วยองค์ประกอบทางจริยธรรม เป็น 4 องค์ประกอบคือ

1. องค์ประกอบด้านความรู้เชิงจริยธรรม คือ การมีความรู้ในสังคมของตนนั้น ถือว่าการกระทำใดดีควรกระทำ และการกระทำใดไม่ดีควรงดเว้น ลักษณะและพฤติกรรมประเภทใดเหมาะสมหรือไม่เหมาะสมมากนักน้อยเพียงใด ซึ่งปริมาณความรู้เชิงจริยธรรม หรือความรู้เกี่ยวกับค่านิยมทางสังคมนี้ขึ้นอยู่กับอายุ ระดับการศึกษา และพัฒนาการทางสติปัญญาของบุคคลนั้น ความรู้เกี่ยวกับกฎเกณฑ์ทางสังคมและศาสนาส่วนใหญ่ เด็กจะเริ่มเรียนรู้ตั้งแต่เกิด โดยเฉพาะในช่วงอายุ 2 ถึง 10 ปี

2. องค์ประกอบด้านทัศนคติเชิงจริยธรรม คือ ความรู้สึกของบุคคลเกี่ยวกับลักษณะ หรือ พฤติกรรมเชิงจริยธรรมต่างๆว่าตนชอบ หรือ ไม่ชอบ ลักษณะนั้นๆเพียงใด ทัศนคติเชิงจริยธรรมของบุคคลส่วนมากจะสอดคล้องกับค่านิยมในสังคมนั้น แต่บุคคลบางคนในสถานการณ์ปกติอาจมีทัศนคติที่แตกต่างไปจากค่านิยมของสังคมก็ได้ซึ่งทัศนคติเชิงจริยธรรมจะมีความหมายกว้างกว่าความรู้เชิงจริยธรรมของบุคคล เพราะทัศนคตินั้นรวมถึงความรู้ และความรู้สึกในเรื่องนั้นๆ เข้าด้วยกัน และสามารถใช้นำมาพยากรณ์พฤติกรรมเชิงจริยธรรมของบุคคลได้

3. องค์ประกอบด้านเหตุผลเชิงจริยธรรม คือ การที่บุคคลใช้เหตุผลในการเลือกที่จะกระทำหรือ เลือกลงที่จะไม่กระทำพฤติกรรมอย่างใดอย่างหนึ่ง เหตุผลเชิงจริยธรรมจึงแสดงให้เห็นถึงเหตุจูงใจ หรือ แรงจูงใจที่อยู่เบื้องหลังการกระทำของบุคคล ซึ่ง Piaget (1967) & Kohlberg (1971) ได้ใช้การอ้างเหตุผลเชิงจริยธรรมของบุคคลเป็นเครื่องแสดงถึงพัฒนาการทางจริยธรรมของบุคคล

4. องค์ประกอบด้านพฤติกรรมเชิงจริยธรรม คือ การที่บุคคลแสดงพฤติกรรมที่สังคมนิยมชมชอบ หรือ งดเว้นการแสดงพฤติกรรมที่ฝ่าฝืนกฎเกณฑ์ หรือ ค่านิยมในสังคมนั้น พฤติกรรมเชิงจริยธรรมที่เป็นการกระทำที่สังคมเห็นชอบ และ สนับสนุนมีหลายประเภท เช่นการให้ทาน การเสียสละเพื่อส่วนรวม และการช่วยเหลือผู้ตกทุกข์ได้ยาก เป็นต้น

จากลักษณะทางจริยธรรมดังกล่าวข้างต้นนี้ ดวงเดือน พันธุมนาวิน (2524) ยังแบ่งลักษณะทางจริยธรรมออกเป็น 2 ด้าน คือ

1. ด้านเนื้อหาของจริยธรรม หมายถึง สิ่งแต่ละสังคมอบรมสั่งสอนลูกหลานของตนว่า สิ่งใดเป็นสิ่งดีควรทำ สิ่งใดเป็นสิ่งไม่ดีควรงดเว้น ซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นเนื้อหาความรู้ทางศาสนา กฎหมาย และระเบียบประเพณีของหมู่เหล่า อาจอยู่ในรูปของคุณธรรมต่างๆ ซึ่งแตกต่างกันไปในแต่ละบุคคล ดังนั้นการเปรียบเทียบบุคคลต่างสังคมว่าใครจะมีจริยธรรมสูงหรือต่ำทางด้านเนื้อหา ยังไม่สามารถเปรียบเทียบได้

2. ด้านโครงสร้างของจริยธรรม หมายถึง โครงสร้างที่ใช้เป็นเกณฑ์ในการกำหนด ระดับขั้นของพัฒนาการของบุคคล ในการพิจารณาโครงสร้างทางจริยธรรมนี้ต้องคำนึงถึงมูลเหตุจูงใจในการเลือกกระทำ เป็นสำคัญ เพราะเป็นเรื่องที่เกิดจากการเรียนรู้ การคิดของมนุษย์ Piaget (1967) เป็นผู้ริเริ่มเสนอความคิดเกี่ยวกับโครงสร้างของจริยธรรม โดยเชื่อว่า จริยธรรม มีความสัมพันธ์กับระดับการรับรู้ และความคิดของบุคคล ซึ่งต่อมา Kohlberg (1971) ได้นำแนวความคิดไปขยายสร้างเป็นทฤษฎีพัฒนาการทางจริยธรรม

จากลักษณะดังกล่าวพอสรุปได้ว่า ลักษณะทางจริยธรรมของบุคคลสามารถแบ่งออกได้ 2 ส่วนใหญ่ คือ ส่วนของจริยธรรมที่อยู่ภายใน ซึ่งได้แก่ ความรู้เชิงจริยธรรม ทัศนคติ เชิงจริยธรรม และ เหตุผลเชิงจริยธรรม ส่วนของจริยธรรมที่อยู่ภายนอก ได้แก่ พฤติกรรม เชิงจริยธรรมที่บุคคลแสดงออกมา และ ผู้อื่นสังเกตได้

Rest (1986) ได้แบ่งองค์ประกอบที่เป็นตัวกำหนดพฤติกรรมเชิงจริยธรรม ออกเป็น 4 องค์ประกอบดังนี้

1. องค์ประกอบด้านความรู้สึกทางจริยธรรม (Moral Sensitivity) คือ การตระหนักถึง การกระทำของตนที่มีผลต่อบุคคลอื่น ในสถานการณ์หนึ่งซึ่งขึ้นอยู่กับความดีความของแต่ละบุคคล ในบางคนที่กระทำผิดทางจริยธรรม อาจเกิดจากความไม่ตระหนักถึงผลกระทบต่อบุคคลอื่นจากการกระทำของตน ตัวอย่างเช่น ในชั้นเรียน ครูผู้สอนให้ความสนใจนักเรียนชายมากกว่า นักเรียนหญิงโดยที่ไม่ได้ตั้งใจที่จะทำให้เกิดความลำเอียงในการสนใจเด็ก ถ้ามีใครชี้ให้เห็น พฤติกรรมลำเอียงของครูให้ครูได้รับรู้ ก็อาจจะทำให้ครูได้ตระหนักถึงผลการกระทำของตนที่มีต่อเด็ก

2. องค์ประกอบด้านการตัดสินใจทางจริยธรรม (Moral Judgment) คือ การตัดสินใจ ความถูกต้องในการแสดงพฤติกรรม ซึ่งบุคคลใช้เป็นแนวทางในการแสดงพฤติกรรมเชิงจริยธรรม

3. องค์ประกอบด้านแรงจูงใจทางจริยธรรม (Moral Motivation) คือ แรงจูงใจในการแสดงพฤติกรรมเชิงจริยธรรม อาจเป็นรางวัล หรือ ผลที่ได้รับหลังจากกระทำ ที่กระตุ้นให้บุคคลเกิด ค่านิยมในการแสดงพฤติกรรมเชิงจริยธรรม ซึ่งหากบุคคลขาดแรงจูงใจในการแสดงพฤติกรรมเชิงจริยธรรม ทำให้ค่านิยมอื่นมีแรงจูงใจสูงกว่ามีผลทำให้แสดงพฤติกรรมที่ผิดได้

4. องค์ประกอบลักษณะเฉพาะทางจริยธรรม (Moral Character) คือ ลักษณะของบุคคล ซึ่งจะเกี่ยวข้องกับการกำกับตนเอง หากบุคคลใดอ่อนแอถึงต่อการถูกชักจูงให้แสดงพฤติกรรมที่ผิดจริยธรรมได้

กล่าวโดยสรุป บุคคลจะมีพฤติกรรมเชิงจริยธรรมได้ต้องประกอบด้วยองค์ประกอบทั้ง 4 ประการดังกล่าว หากขาดองค์ประกอบใดก็ทำให้เกิดความล้มเหลวในการแสดงพฤติกรรมเชิง จริยธรรมได้เพราะทั้งสี่องค์ประกอบต่างมีความสัมพันธ์กัน

จริยธรรมกับวัยรุ่นที่กระทำผิด

ในปัจจุบันนี้ จำนวนวัยรุ่นที่กระทำผิด ทั้งในประเทศและต่างประเทศได้เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว และช่วงอายุที่พบส่วนใหญ่มักอยู่ในช่วงวัยรุ่นตอนต้นและวัยรุ่นตอนกลาง และลดลงในวัยผู้ใหญ่ตอนต้น ซึ่งสาเหตุส่วนใหญ่ที่พบเกิดจากปัจจัยหลายประการ เช่น สิ่งแวดล้อม ครอบครัว การคบเพื่อน ซึ่งวัยรุ่นมักจะใช้เวลาส่วนใหญ่อยู่กับเพื่อนมากกว่าครอบครัว ทำให้ความสัมพันธ์ภายในครอบครัวลดลง พฤติกรรมที่แสดงออกจึงเป็นไปตามกลุ่มเพื่อนที่มีอิทธิพลต่อเด็ก นอกจากนี้พบว่าเด็กที่ขาดทักษะทางสติปัญญาและทักษะทางสังคมจะส่งผลให้เด็กแสดง พฤติกรรมต่อต้านสังคมสูง ขาดความเข้าใจทางจริยธรรม ทำให้แสดงพฤติกรรมเกรงเป็น อาชญากรในที่สุด แต่อย่างไรก็ตามการตัดสินใจความถูกต้องของสังคมนั้น อาจเป็นสิ่งที่วัยรุ่นที่กระทำผิดเกิดการยอมรับการกระทำผิดของตน แต่เป็นจำนวนน้อย จากการศึกษาค่านิยมทาง จริยธรรมโดยการแสดงออกทางคำพูดระหว่างวัยรุ่นที่กระทำผิดและวัยรุ่นที่ไม่กระทำผิด พบความแตกต่างค่อนข้างน้อยเกี่ยวกับความเชื่อทางจริยธรรม (Hill, 1935 cited in Wright, 1971) วัยรุ่นที่กระทำผิดจะตัดสินใจข้อมูลข่าวสารของบุคคลอื่นว่าผิดมากกว่าวัยรุ่นที่ไม่กระทำผิด นอกจากนี้ วัยรุ่นที่กระทำผิดจะใช้การแสดงออกทางพฤติกรรมโดยตรงเป็นดัชนีในการวัดค่านิยมทางจริยธรรม Wright (1971) เชื่อว่าวัยรุ่นที่กระทำผิดจะกระทำบางสิ่งบางอย่างที่สังคมตัดสิน ว่าผิด ซึ่งวัยรุ่นที่มีได้กระทำผิดจะไม่แสดงพฤติกรรมนั้น แต่ในวัยรุ่นที่

กระทำผิดจะแสดง พฤติกรรมที่สังคมตัดสินว่าผิดจนเป็นนิสัย และมีรูปแบบของการกระทำที่แตกต่างกัน ซึ่งวัยรุ่นที่กระทำผิดอย่างตั้งใจจะได้รับแรงเสริมจากกลุ่มเพื่อนในลักษณะแตกต่างกัน

แรงจูงใจสำหรับการกระทำผิดในวัยรุ่นมีความซับซ้อน อาจเกิดจากความขัดแย้งทาง จริยธรรม พฤติกรรมที่แสดงออกจึงขัดต่อจริยธรรมทางสังคม แต่เป็นไปตามความต้องการ และ ความปรารถนาของตน แรงจูงใจนี้อาจเกิดจากแรงจูงใจภายนอก หลีกเลี่ยงความวิตกกังวล ต้องการกระทำเพื่อความตื่นเต้น กระทำด้วยความโกรธ ต่อต้านบิดามารดา และ ขาดเชยความรู้สึกดีด้อยของตนเอง ซึ่งส่งผลทำให้แสดงพฤติกรรมขัดต่อจริยธรรม

วิธีการประเมินจรรยาวิพากษ์

การประเมินจรรยาวิพากษ์ เป็นการวัดลักษณะทางจริยธรรมของมนุษย์วิธีหนึ่ง ซึ่งได้มี นักจิตวิทยาพยายามศึกษาหาวิธีการประเมินด้วยวิธีการต่างๆหลายวิธี Pittel & Mendelson (Pittel & Mendelson, 1966 อ้างใน วรวิทย์ พิงวิวัฒน์นิกุล, 2540) ได้แบ่งวิธีประเมิน เป็นยุค คือ

1. ยุคที่หนึ่ง ก่อน ค.ศ. 1900 นิยมใช้วิธีการวัดความรู้เกี่ยวกับความดี ความชั่ว ความเชื่อ และ ทศนคติทางจริยธรรมโดยใช้กระดาษดินสอ วิธีการในยุคนี้ขาดทฤษฎี แนวคิดที่ชัดเจนในการกำหนดเนื้อหาและแบบวัดต่างๆ แบบวัดโดยใช้ดินสอและกระดาษใช้สำหรับแยกเด็กปกติออกจากเด็กที่มีแนวโน้มที่จะประกอบอาชีพอาชญากรโดยมีข้อตกลงเบื้องต้นในการวัดว่าพฤติกรรมเชิงจริยธรรมนั้นเกี่ยวข้องกับโดยตรงกับ ความรู้ ค่านิยม และ ทศนคติทางจริยธรรม ผลการวิจัย ส่วนใหญ่แสดงว่าเด็กปกติแตกต่างจากเด็กที่กระทำผิดทางด้านสติปัญญาเท่านั้น และเด็กสองประเภทนี้ไม่แตกต่างกันทางด้านความรู้ และ ความเชื่อทางจริยธรรม และศีลธรรมประการใด ดังตัวอย่างในการศึกษาของ Frank (1996) พบว่าไม่มีความแตกต่างกันในเรื่องจรรยาวิพากษ์ในเด็กที่กระทำผิด และเด็กที่ไม่ได้กระทำผิด แต่จะแตกต่างกันในเรื่องระดับสติปัญญา และสอดคล้องกับ Hirschi & Hindelang (Hirschi & Hindelang, 1977 cited in Roy, 1999) ที่พบว่าวัยรุ่นที่กระทำผิดมีระดับสติปัญญาต่ำกว่าวัยรุ่นที่ไม่ได้กระทำผิด

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

2. ยุคที่สอง เริ่มมีหลักและทฤษฎีประกอบกราวัดจริยธรรมมากขึ้น โดยเน้นที่พัฒนาการทางการคิด และ จรรยาวิพากษ์ Piaget (Piaget, 1932 cited in Lickona, 1976) เป็นผู้นำการใช้วิธีการสัมภาษณ์เด็กเพื่อ ศึกษาเนื้อหาทางความคิดของเด็ก แล้วเทียบคำตอบตามลำดับขั้นของพัฒนาการทางความคิดเชิงจริยธรรมทำ ให้ทราบว่าเด็กคนใดมีพัฒนาการทางจริยธรรมสูงกว่าใคร แต่มีได้วัดอย่างยุคแรกว่าใครมีจริยธรรมมาก ใครมี จริยธรรมน้อย วิธีการโดยการเล่าเรื่องให้เด็กฟังทีละ 2 เรื่อง ซึ่งมีความแตกต่างของเนื้อเรื่องนั้นสิ่งเร้าที่ใช้ แตกต่างกัน และให้เด็กตอบในลักษณะ การเลือก ในยุคที่สองนี้วิธีการประเมินจรรยาวิพากษ์เริ่มมีความซับซ้อนและเป็นแนวทางให้แก่ วิธีการวัดในยุคที่สามเนื่องจากได้รับอิทธิพลของการศึกษานุคลิกภาพต่างๆตาม ทฤษฎีจิตวิเคราะห์ และทฤษฎีพฤติกรรมนิยม ซึ่งเป็นการวัดบุคคลปกติ เพื่อตรวจสอบพัฒนาการของ Superego และการควบคุมตนเอง (Self control)

3. ยุคที่สามครอบคลุมถึงปี ค.ศ. 1966 จัดเป็นยุคของวิธีการวัดแบบสะท้อนภาพ (Projective Technique) โดยมีการวัดพลังมโนธรรมของบุคคลกราวัดเนื้อหาทางจริยธรรมในรูปของอิทธิพลของ Superego ที่มีต่อการทำงานบุคลิกภาพของบุคคล วิธีการวัดในยุคที่สามในรูปของการสะท้อนภาพนั้น มีการใช้ภาพ กระตุ้นให้ผู้ตอบแสดงความคิดเห็น ต่อมาได้นิยมกราวัดโดยการให้ต่อเรื่องให้จับเพื่อวัดความรู้สึกละเอียดเมื่อ กระทำผิด นอกจากนั้นก็มีการใช้หุ่น หรือ เล่นละครตุ๊กตาเพื่อให้เด็กได้ใส่ความคิดของตนเองลงในบทบาทและ คำพูดของตุ๊กตา การวัดในยุคนี้ได้ใช้เป็นคะแนนของตัวแปรตามเพื่อศึกษาอิทธิพลของ การอบรมเลี้ยงดู การ เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างเพศ และพัฒนาการของมโนธรรมในเด็ก การวัดนี้ได้มีจุดมุ่งหมายที่จะนำไปใช้ทำนายพฤติกรรมเชิงจริยธรรมโดยตรง

4. ในยุคปัจจุบัน การวัดระดับจรรยาวิพากษ์นั้น เป็นวิธีการวัดที่เกิดตามมาจากวิธีการวัดใน ยุคที่สอง ตามแนวความคิดของ Piaget (Piaget, 1932 cited in Lickona, 1976) และมีลักษณะแบบสะท้อนภาพด้วย เนื่องจากความเจริญอย่างรวดเร็วทางด้านทฤษฎีและการวิจัยเกี่ยวกับ จรรยาวิพากษ์ การวัดระดับ จรรยาวิพากษ์จึงมีความก้าวหน้ามากขึ้น ได้มีผู้คิดวิธีการใหม่ๆเพื่อขจัดปัญหาของวิธีการดั้งเดิมดังนี้ (Rest, 1974 cited in Lickona, 1976)

4.1 ใช้สถานการณ์สมมติ และให้ตอบอย่างอิสระ

วิธีนี้จะคล้ายคลึงกับวิธีการของPiaget (Piaget, 1932 cited in Lickona, 1976) วิธีนี้ Kohlberg (Kohlberg, 1958, 1964, 1969 cited in Lickona, 1976) ได้สร้างสถานการณ์เดี่ยวๆ ในลักษณะที่ ซับซ้อนขึ้น และกำหนดตัวละครมีทางเลือกในการแสดงพฤติกรรมและให้ผู้ถูกวัดบอกเหตุผลในการตัดสินใจให้ ตัวเอกของเรื่องกระทำ หรือไม่กระทำอย่างใดอย่างหนึ่งเพื่อแก้ปัญหาที่เกิดขึ้น เหตุผลที่ผู้ตอบให้ในแต่ละเรื่อง จะถูกนำมาวิเคราะห์เนื้อหาโดยผู้ชำนาญการเพื่อจัดชั้น จริยธรรมตั้งแต่ชั้นที่หนึ่ง ถึง ชั้นที่หก ตามทฤษฎี พัฒนาการจริยธรรมของKohlberg (Kohlberg, 1969 cited in Lickona ,1976) ซึ่งวิธีการของKohlberg (Kohlberg, 1969 cited in Lickona, 1976)จะแตกต่างกับวิธีของ Piaget (Piaget, 1932 cited in Lickona, 1976) ตรงที่ลักษณะของคำถาม วิธีการของKohlberg (Kohlberg, 1969 cited in Lickona, 1976) จะใช้คำ

ถามปลายเปิดซึ่งเปิดโอกาสให้ ผู้ถูกประเมินตอบคำถามและแสดงเหตุผลตามความคิดเห็นของตนอย่างอิสระ วิธีการของ Kohlberg (Kohlberg, 1969 cited in Lickona, 1976) นั้นเน้นความสำคัญของจรรยาวิพากษ์ของ ผู้ถูกประเมิน ในขณะที่วิธีการของ Piaget (Piaget, 1932 cited in Lickona, 1976) จะเน้นรูปแบบของจรรยาวิพากษ์ คำถามที่ใช้เป็นคำถามที่มีจุดมุ่งหมายเจาะจงคำตอบที่เฉพาะบังคับให้ผู้ถูกประเมินเลือกคำตอบใดคำตอบหนึ่งซึ่งอาจทำให้ผู้ถูกประเมินเลือกคำตอบโดยปราศจากการเข้าใจคำถามอย่างแท้จริง แต่อย่างไรก็ตามวิธีของ Kohlberg (Kohlberg, 1969 cited in Lickona, 1976) ก็มีจุดอ่อนตรงที่การให้คะแนนคำตอบของผู้ถูกประเมินไม่ชัดเจนเพราะคำถามของ Kohlberg (Kohlberg, 1969 cited in Lickona, 1976) เป็นคำถามปลายเปิดทำให้แบ่งชั้นพัฒนาการ จรรยาวิพากษ์ได้ลำบาก โดยรวมแล้ววิธีดังกล่าวมีข้อจำกัดหลายประการคือ

1. ผู้สัมภาษณ์หรือผู้เล่าเรื่องอาจคอยกระตุ้นให้ผู้ถูกประเมินตอบละเอียดไปในแนวทางที่ต้องการศึกษา โดยที่คำถามกระตุ้นเหล่านี้ไม่มีแบบแผนที่แน่นอนซึ่งอาจเกิดความลำเอียงในการถามได้
2. ใช้เวลามากและให้เวลาผู้ตอบต่างกันไปในกรณีวิจัยแต่ละเรื่องทำให้ไม่ทราบว่าคำตอบที่ได้มาเป็นผลของปัจจัยใดนอกเหนือความแตกต่างทางจริยธรรมระหว่างบุคคล
3. การตรวจให้คะแนนยากซับซ้อนและเกิดความลำเอียงได้มาก ต้องใช้ผู้ตรวจที่มีการฝึกฝนมาดีแล้วอย่างจริงจังน่าเชื่อถือได้
4. วิธีการให้คะแนนและการรายงานคะแนนที่วัดได้มีหลายระบบทำให้ยากแก่การ แปลผล
5. การวัดมีลักษณะแบบสะท้อนภาพมากจึงทำให้มีข้อจำกัดตามวิธีการนี้ด้วย คือ คำตอบมีความสัมพันธ์กับระดับสติปัญญา ความสามารถในการใช้ภาษาของผู้ตอบ
6. ตัวเอกในเรื่องเป็นผู้ชายทั้งหมดอาจทำให้ใช้กับผู้ตอบที่เป็นเพศหญิงเหมาะสมน้อยกว่าผู้ตอบเพศชาย

4.2 วิธีการวัดแบบมีตัวเลือก

วิธีนี้จะมีการกำหนดประโยคที่เกี่ยวกับจริยธรรมในแต่ละขั้นและให้ผู้ตอบเลือกประโยคที่ตรงกับความคิดของตนมากที่สุด เมื่อผู้ตอบได้ฟังสถานการณ์สมมติ วิธีนี้ผู้วิจัยจะต้องสามารถตีความหรือแปลผลจากบทความหรือประโยคให้ได้ว่าประโยคนั้นสื่อถึงจรรยาวิพากษ์ในระดับใด วิธีนี้จะไม่เหมาะกับการค้นหาลักษณะ

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ความคิดใหม่ และประโยคเหล่านี้ไม่สื่อความหมายที่ชัดเจนต้องแปลผลอีกครั้ง รวมทั้งผู้ตอบปัญหาไม่เข้าใจประโยคอย่างแท้จริงทำให้คำตอบที่ได้ไม่ตรงกับชั้นจริยธรรมที่แท้จริงของผู้ตอบ ในวิธีนี้จะมุ่งเน้นระดับจรรยาวิพากษ์ที่เฉพาะเจาะจงของผู้ตอบเป็นสำคัญ

4.3 วิธีการประเมินผลและเรียงลำดับความสำคัญของประเด็นปัญหา

วิธีนี้เป็นวิธีที่ปรับปรุงมาจากวิธีการวัดแบบจัดหาคำตอบให้เลือก Rest (1973) ได้พัฒนาแบบวัดการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมขึ้นใหม่ให้มีความเป็นปรนัยมากขึ้น เพราะวิธีการเดิมนั้นตัวเลือกมีลักษณะของการชักจูงให้ยอมรับเหตุผลในชั้นต่างๆ แบบวัดที่ Rest (1973) สร้างขึ้นชื่อว่า The Defining Issues Test หรือ DIT ซึ่งเป็นกฎเกณฑ์สำคัญในการใช้วัดพัฒนาการทางจริยธรรมโดยอาศัยระบบคะแนนของ Kohlberg (Kohlberg, 1969 cited in Lickona, 1976) สามารถวัดประเด็นทางจริยธรรมประเด็นใดที่สำคัญในเรื่องหนึ่งๆ โดยให้คำตอบไว้หลายประเด็น แล้วนำ 4 ประเด็นที่เห็นว่าสำคัญที่สุดมาจัดเรียงลำดับความสำคัญอีกทีหนึ่ง ดังนั้นการวัดวิธีนี้ผู้ตอบจะต้องดำเนินการ 3 ขั้นตอน คือ พิจารณาและอ่านข้อความที่เสนอให้แล้วจึงมาพิจารณาประเมินค่าประเด็นต่างๆ ทั้ง 12 ประเด็นใน 5 อันดับความสำคัญจากสำคัญที่สุดจนถึงไม่สำคัญเลย และในขั้นสุดท้ายต้องพิจารณาเลือกประเด็นที่สำคัญที่สุดมา 4 ประเด็น มาจัดอันดับความสำคัญ 4 อันดับ

DIT เป็นแบบวัดที่สามารถวัดจรรยาวิพากษ์ได้ดีกว่าแบบวัดของ Kohlberg (Kohlberg, 1969 cited in Rest & Narvaez, 1999) เนื่องจาก

1. DIT มีลักษณะตรงตามโครงสร้างสูง เพราะข้อมูลของผู้รับการทดสอบแต่ละคน เปรียบเทียบกันได้
2. DIT สามารถลดความแปรปรวนในการให้คะแนน ซึ่งขึ้นกับความแตกต่างระหว่างบุคคลในการแสดงออกทางภาษา
3. การให้คะแนนมีความเป็นปรนัย ประหยัดเวลา และขจัดปัญหาเกี่ยวกับอคติของผู้ให้คะแนนได้
4. มีความเชื่อมั่นสูงเมื่อนำมาทดสอบซ้ำ
5. สามารถใช้ทดสอบกับกลุ่มคนที่มีระดับอายุ และระดับการศึกษา และภูมิหลังที่แตกต่างกัน และนำผลมาเปรียบเทียบกัน

6. คะแนนของ DIT จะสัมพันธ์กับความสามารถทางสติปัญญา พฤติกรรมการช่วยเหลือทางสังคม ทศนคติทางการเมืองการปกครอง

นอกจากนี้แบบวัด DIT ยังมีความสัมพันธ์ กับแบบวัดของ Kohlberg (Kohlberg, 1969 cited in Rest & Narvaez, 1999) ดังนี้

1. การวัดจริยธรรมของKohlberg (Kohlberg, 1969 cited in Rest & Navaez, 1999)ใช้การสัมภาษณ์ โดยให้ผู้รับการทดสอบแก้ปัญหาเกี่ยวกับปัญหาทางจริยธรรมโดยตอบคำถามเอง แต่ DIT ให้ผู้ทำแบบวัดประเมินข้อความที่เสนอให้แก่เขา

2. การวัดของKohlberg (Kohlberg, 1969 cited in Rest & Navaez, 1999) กำหนดคำตอบของผู้รับการทดสอบลงใน Data Categories ขณะที่ DIT ให้ผู้ทำแบบวัดแบ่งแยกคำตอบของเขาเอง

3. การวัดของKohlberg (Kohlberg, 1969 cited in Rest & Navaez, 1999) จะบอกได้เลยว่า ผู้รับการทดสอบอยู่ขั้นใด แต่ดัชนีบอกพัฒนาการของแบบวัด DIT คือ คะแนน P จะบอกพัฒนาการของผู้รับการทดสอบว่าให้ความสำคัญสัมพันธ์กับความคิดจริยธรรมในขั้นใด

DIT เป็นแบบวัดที่พัฒนาจากงานของ Kohlberg (Kohlberg, 1969 cited in Rest, 1974) โดยยึดหลักตามแนวปัญญานิยม จรรยาวิพากษ์เป็นส่วนประกอบของพัฒนาการทางจริยธรรม และจะเป็นตัวกำหนดพฤติกรรมทางจริยธรรม นอกจากนี้ยังเป็นกระบวนการที่ใช้ตัดสินสาเหตุของการกระทำในเรื่องราวเกี่ยวกับจริยธรรมตามความคิดของบุคคลซึ่งแต่ละบุคคลมีความแตกต่างกันในการแก้ปัญหา Kohlberg (Kohlberg, 1969 cited in Rest, 1974) ได้แบ่งระดับพัฒนาการทาง จริยธรรมเป็น 6 ขั้น ซึ่งจะเริ่มจากขั้นพัฒนาการที่ง่ายไปยังขั้นที่ซับซ้อนขึ้น ตามลำดับ (Rest, 1974)

ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ทฤษฎีพัฒนาการทางพุทธิปัญญา (Cognitive development Theory)

ทฤษฎีนี้มีความเชื่อเบื้องต้น คือ

1. พัฒนาการทางจริยธรรมมีโครงสร้างพื้นฐานทางพุทธิปัญญา (cognitive) และมี องค์ประกอบทางจรรยาวิพากษ์

2. แรงจูงใจเบื้องต้นเกี่ยวกับจริยธรรม คือ แรงจูงใจเกี่ยวกับการยอมรับ (acceptance) การเคารพตนเอง หรือ เข้าใจตนเองอย่างถ่องแท้ (self – esteem or self actualization) มากกว่าจะเป็นความต้องการทางกาย หรือ ความวิตกกังวลเกี่ยวกับความกลัว

3. ลักษณะสำคัญของพัฒนาการทางจริยธรรม คือ พัฒนาการจะเป็นสากลและมีขั้นตอนเหมือนกันทุกวัฒนธรรม เพราะทุกวัฒนธรรมมีการปฏิสัมพันธ์กันในสังคม มีการสวมบทบาท (role-taking) และมีความขัดแย้งในสังคมซึ่งต้องการบูรณาการทางจริยธรรม (moral integration) เช่นเดียวกัน

4. กฎ และเกณฑ์ปกติเบื้องต้นของจริยธรรม เกิดจากประสบการณ์ที่ได้จากการมี ปฏิสัมพันธ์ทางสังคมมากกว่า เกิดจากการสร้างกฎเกณฑ์ภายในตนเอง จึงไม่นิยามขั้นพัฒนาการจากกฎภายใน แต่เกิดจากการปฏิสัมพันธ์ระหว่างตน (self) กับคนอื่น

5. สิ่งแวดล้อมมีอิทธิพลต่อพัฒนาการทางจริยธรรม พิจารณาจากคุณภาพ และ ขอบเขตต่างๆไปของสิ่งเร้าทางพุทธิปัญญา (cognitive) และทางสังคมตลอดช่วงพัฒนาการของเด็กมากกว่าเกิดจากประสบการณ์เฉพาะอย่างจากพ่อแม่ หรือ ประสบการณ์ที่ได้จากวินัยการลงโทษ หรือรางวัล (Kohlberg , 1969 cited in Lickona , 1976)

ในการวิจัยครั้งนี้ยึดทฤษฎีพัฒนาการทางพุทธิปัญญาเป็นหลัก เพราะจากข้อตกลงเบื้องต้น เป็นที่ทราบ ว่า พัฒนาการทางจริยธรรมของมนุษย์นั้นจะเกิดได้ ต้องอาศัยโครงสร้างทางสติปัญญาในการรู้คิด เลือกดัดลีน ถูกผิด ซึ่งจะพัฒนาได้ต้องเกิดจากประสบการณ์การมีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลในสังคม นักทฤษฎีในกลุ่มนี้ คือ Piaget (1967) เป็นบุคคลแรกที่ได้แบ่งขั้นพัฒนาการทาง

จริยธรรมโดยศึกษาจากการสังเกตการเล่นลูกหินของเด็ก เขาอธิบายว่า จริยธรรมจะแฝงอยู่ใน กฎเกณฑ์ต่างๆ ทุกชนิด ในการเล่นของเด็กก็มีกฎเกณฑ์ที่เป็นระบบซับซ้อนแฝงอยู่ เขาเสนอความคิดว่าพัฒนาการแต่ละขั้นจะมีโครงสร้าง (structure) และความสมดุล (equilibrium) ไม่มีการกระทำเดี่ยวๆ แต่เป็นโครงสร้างทางความคิดของเด็กทั้งหมดที่จะบอกลำดับขั้นของเขา

Piaget (1967) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับขั้นพัฒนาการทางจริยธรรมโดยกล่าวว่า แกนกลางของจริยธรรมขึ้นกับ 2 ประการ คือ

1. การเคารพในกฎเกณฑ์สังคม (respect for rule of social order)
2. ความรู้สึกเกี่ยวกับความยุติธรรม (a sense of justice) เป็นมโนทัศน์ซึ่งเกี่ยวกับสิทธิของบุคคลที่เท่าเทียมกัน สัญญาทางสังคม และการมีปฏิสัมพันธ์กันของบุคคล

ในการศึกษานี้ Piaget (1967) ได้ใช้วิธีการสัมภาษณ์ทางคลินิก เพื่อศึกษาเนื้อหาที่อยู่ใน คำพูดของเด็กและโครงสร้างที่อยู่ภายใต้หรือลักษณะคุณภาพของการให้เหตุผลของเขา Piaget (1967) เริ่มสัมภาษณ์ด้วยการเล่าเรื่องให้เด็กฟัง 2 เรื่อง เป็นเหตุการณ์เกี่ยวกับจริยธรรม และเป็น สถานการณ์คู่กล่าวถึงการกระทำของเด็ก 2 คน ในลักษณะที่คล้ายกัน แต่ความตั้งใจ แรงจูงใจ และผลที่เกิดแตกต่างกัน เช่น เรื่องของเด็กชาย 2 คน ทำแก้วแตก จอห์นทำแก้วแตก 15 ใบ โดยไม่เจตนา และมีความตั้งใจช่วยแม่ทำงาน ส่วน เฮนรี่ทำแตก 1 ใบ เพราะป็นขึ้นไปขโมยขวดแยมในตู้ แล้วถามคำถามในแนวที่ว่า “ ใครทำผิดมากกว่า ถ้าเป็นพ่อควรจะทำโทษใครมากกว่า ” จากการสัมภาษณ์เด็กอายุ 5 ถึง 13 ปี เกี่ยวกับเนื้อหาทางจริยธรรม (moral matter) เช่น กฎเกณฑ์มาจากไหน กฎสามารถเปลี่ยนแปลงได้ไหม การลงโทษที่ยุติธรรมคืออะไร คนโกหกคือคนเช่นไร รางวัลควรแบ่งกันอย่างไร ทำไมการโกหกหลอกลวงจึงถือว่าผิด (Lickona , 1976)

หลังจากนำคำตอบมาพิจารณาตัดสินตามเกณฑ์ของจรรยาวิพากษ์แล้ว Piaget (1967) ได้แบ่งขั้นพัฒนาการทางจริยธรรมออกเป็น 2 ขั้นใหญ่ คือ

1. ระยะเวลาที่เด็กยึดกฎเกณฑ์จากผู้อื่น (Heteronomous) ซึ่งมีอายุประมาณ 4 – 8 ปี เป็นระยะที่บิดามารดาและผู้ใหญ่ที่มีอิทธิพลต่อเด็กในการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมอย่างชัดเจน เด็กจะนับถือความถูกต้อง ความดีความไม่ผิดในลักษณะตายตัว (Fix rule) ถ้าทำผิดต้องได้รับโทษโดยไม่คำนึงถึงแรงจูงใจหรือสาเหตุของการกระทำ

2. ระยะเวลาที่เด็กมีกฎเกณฑ์ของตนเอง (Autonomous) เป็นระยะที่เด็กเริ่มพัฒนาจริยธรรมขึ้นสู่ความคิดที่เป็นของตนเอง ใช้เหตุผลโดยคำนึงถึงความยุติธรรม และ พิจารณาจากผลที่เกิดขึ้นจากการกระทำด้วย มีการเทียบเคียงการให้และรับอย่างยุติธรรมและพิจารณาถึงเหตุ และผลของการกระทำ

Piaget (1976) ได้ตั้งเกณฑ์จรรยาวิพากษ์ไว้ 6 เกณฑ์ ดังนี้คือ

1. การตัดสินจากเจตนา (Intentionality in Judgement) เด็กที่อายุน้อยๆ จะตัดสิน พฤติกรรมว่าดีหรือไม่นั้นมักจะตัดสินจากปริมาณของความเสียหายที่เกิดขึ้น (actual physical consequences) ส่วนเด็กโตนั้นจะตัดสินโดยดูจากความตั้งใจหรือเจตนาในการกระทำที่ไม่ดีของบุคคลนั้น (Intend to do harm) ว่าเจตนาของกระทำไม่ดีหรือเปล่า

2. การตัดสินจากความเกี่ยวข้อง (Relativism in Judgement) เด็กอายุน้อยจะตัดสินความถูกต้องว่าต้องเป็นทางหนึ่งทางใดและในลักษณะที่เด็ดขาด (absolute) ทุกคนต้องเห็นเหมือนกันและถือว่าความคิดเห็นของผู้ใหญ่มิยอมถูกเสมอ ส่วนเด็กโตนั้นจะตัดสินจากสถานการณ์และความเกี่ยวข้องของเหตุการณ์นั้นกับบุคคล

3. การตัดสินเหตุการณ์เป็นอิสระจากการลงโทษ (Independence of sanction) เด็กอายุน้อยจะตัดสินความไม่ผิดจากการถูกทำโทษ แต่เด็กโตจะตัดสินการกระทำว่าไม่ผิดเพราะการกระทำขัดต่อกฎเกณฑ์ หรือก่อความเดือดร้อนแก่ผู้อื่น

4. การตัดสินจากการใช้ระบบตาต่อตา (Use of reciprocity) เด็กอายุน้อย อายุ 4 ปี จะใช้การตัดสินระบบตาต่อตาน้อยกว่าเด็กอายุ 7 - 10 ปี แต่เด็กอายุ 11 - 13 ปี จะเริ่มมองเห็นสิ่งที่เป็นนามธรรมกว่าระบบตาต่อตา เช่น ความเห็นอกเห็นใจกัน ความกตัญญู หรือความรักความเข้าใจ

5. การตัดสินจากการลงโทษเพื่อคืนดี (Use of punishment as restitution and reform) เด็กอายุน้อยจะสนับสนุนให้มีการลงโทษอย่างหนักเพื่อคืนดีผู้ทำผิด ส่วนเด็กโตจะมีการ ตัดสินเช่นนั้นน้อยลง

6. การตัดสินจากการยึดหลักของโชคชะตา (Naturalist views of misfortune) เด็กอายุน้อยจะมีความเชื่อว่าการบาดเจ็บหรือการกระทำผิดเกิดขึ้นโดยคำบัญชาของพระเจ้าหรือเกิดด้วยโชคชะตา

ทฤษฎีพัฒนาการทางจริยธรรมของ Kohlberg

Kohlberg (1976) ได้ศึกษางานของ Piaget (1967) และได้สร้างทฤษฎีพัฒนาการทางจริยธรรมขึ้นซึ่งมีความคิดว่าพัฒนาการของบุคคลขึ้นอยู่กับพัฒนาการทางสติปัญญา Kohlberg (1976) ได้ปรับปรุงวิธีการวิจัย การวิเคราะห์ผล รวมทั้งการศึกษาให้กว้างขวางขึ้น มีการให้คะแนนอย่างมีระบบแบบแผน ผู้ที่ให้คะแนนระดับพัฒนาการทางจริยธรรมจะต้องได้รับการฝึกอบรมเป็นพิเศษ วิธีการวิจัยของ Kohlberg (1976) คล้ายคลึงกับวิธีการของ Piaget (1967) คือ สร้างสถานการณ์สมมติปัญหาทางจริยธรรมที่ผู้ตอบยากที่จะตัดสินใจได้ว่า “ ถูก ” หรือ “ ผิด ” “ ควรทำ ” หรือ “ ไม่ควรทำ ” อย่างเด็ดขาด เพราะขึ้นอยู่กับองค์ประกอบหลายอย่าง การตอบขึ้นกับวัยของผู้ตอบเกี่ยวกับความเห็นใจในบทบาทของผู้แสดงพฤติกรรมในเรื่องค่านิยม ความสำนึกในหน้าที่ในฐานะเป็นสมาชิกของสังคม ความยุติธรรม หรือ หลักการที่ตนยึดถือ

จากการศึกษาของ Kohlberg (1976) เรื่องระดับจริยธรรมในเยาวชนอเมริกาอายุ 10-16 ปีและนำผลมาแบ่งขั้นพัฒนาการทางจริยธรรมออกเป็น 3 ระดับ 6 ขั้น ดังนี้ คือ

ระดับที่ 1 ระดับก่อนมีจริยธรรมหรือระดับก่อนมีกฎเกณฑ์ (Preconventional Level)

ระดับนี้บุคคลจะตอบสนองต่อกฎเกณฑ์และข้อกำหนดความดีความเลว ถูก และผิด ซึ่งกำหนดโดยผู้มีอำนาจทางกายเหนือตน บุคคลจะตัดสินใจเลือกแสดงพฤติกรรมที่ก่อประโยชน์แก่ตนเองโดยไม่คำนึงถึงผลที่จะเกิดแก่ผู้อื่น ระดับนี้พบได้ในเด็กอายุ 2-10 ปี แบ่งออกเป็น 2 ขั้น คือ

ขั้นที่ 1 ใช้หลักการเชื่อฟังเพื่อหลีกเลี่ยงการถูกลงโทษ (The Punishment and Obedience Orientation) บุคคลจะมีเหตุผลในการเลือกกระทำ หรือไม่กระทำสิ่งใด เพื่อหลีกเลี่ยงมิให้ตนถูกทำโทษ จะยอมทำตามคำสั่งผู้มีอำนาจเหนือตนโดยไม่มีเงื่อนไข จะพิจารณาคุณค่าของสิ่งที่เรียกว่า การกระทำที่ถูกต้อง หรือ ความดี ในความหมายของสิ่งที่กระทำแล้วไม่ถูกลงโทษ เช่น ไม่กล้าหนีเรียนเพราะกลัวถูกลงโทษ เป็นต้น

ขั้นที่ 2 ใช้หลักการแสวงหารางวัลและแลกเปลี่ยน (The Instrumental Relativist Orientation) บุคคลจะมีเหตุผลในการเลือกกระทำเฉพาะในสิ่งที่ทำให้เกิดความพึงพอใจ เห็นความสำคัญของการได้รับรางวัลและสิ่งตอบแทนทั้งทางกายและทางวัตถุ จะทำตามความพึงพอใจของตนเองโดยไม่คำนึงถึงความถูกต้องของสังคม

ระดับที่ 2 ระดับมีจริยธรรมตามกฎเกณฑ์ (Conventional Level)

ระดับนี้บุคคลจะตอบสนองของความคาดหวังของครอบครัว กลุ่มและเชื้อชาติของตน บุคคลจะตัดสินใจเลือกแสดงพฤติกรรมตามกฎเกณฑ์ กฎหมายและศาสนาของกลุ่มชนที่ตนอยู่ร่วมด้วย โดยไม่คำนึงถึงผลที่เกิดขึ้นในขณะนั้น และผลที่เกิดขึ้นตามมาภายหลัง ในระดับนี้บุคคลคำนึงถึงจิตใจของผู้อื่น จะประพฤติตนสอดคล้อง

คล้องกับความต้องการและความคาดหวังของสังคม นอกจากนี้ยังพยายามที่จะสนับสนุนและดำรงไว้ซึ่งกฎเกณฑ์ของสังคมที่ตนเองอยู่ร่วมด้วยพบมากใน อายุ 10-16 ปีระดับนี้แบ่งได้ 2 ชั้นคือ

ชั้นที่ 3 ใช้หลักทำตามที่ผู้อื่นเห็นชอบ (The Interpersonal Concordance of Good Boy – Nice Girl Orientation) บุคคลจะมีเหตุผลในการเลือกกระทำในสิ่งที่ได้รับการยอมรับจากกลุ่มโดยเฉพาะเพื่อนจะทำตามความคิดเห็นและความพอใจของกลุ่ม เพื่อให้เป็นที่ชื่นชมและ การยอมรับของเพื่อนโดยไม่เป็นตัวของตัวเองคล้อยตามการชักจูงของผู้อื่นเพื่อคงไว้ซึ่ง สัมพันธภาพอันดี พบมากในวัยรุ่นตอนต้น อายุ 10-15 ปี

ชั้นที่ 4 ใช้หลักการทำตามหน้าที่ทางสังคม (The Law and Order Orientation) บุคคลจะมีเหตุผลในการเลือกกระทำตามกฎระเบียบที่สังคมของตนกำหนดไว้อย่างเคร่งครัด บุคคลจะมี เหตุผลในการเรียนรู้บทบาทหน้าที่ของตนในฐานะเป็นหน่วยหนึ่งของสังคม พฤติกรรมที่ถูกต้อง คือ การทำตามหน้าที่ของตน เชื่อฟังและดำรงไว้ซึ่งกฎเกณฑ์ของสังคม พบมากใน อายุ 13-16 ปี

ระดับที่ 3 ระดับมีจริยธรรมเหนือกฎเกณฑ์ (Postconventional Level) หรือระดับมี จริยธรรมของตนเอง (Autonomous or Principle Level)

ระดับนี้เป็นระดับที่บุคคลตัดสินใจขัดแย้งด้วยการนำมาคิดไตร่ตรอง แล้วตัดสินใจด้วย ตนเองตามค่านิยมที่ตนยึดถือ เมื่อพิจารณาแล้วเห็นว่าสิ่งใดสำคัญมากกว่าก็จะปฏิบัติตามสิ่งนั้น โดยมีหลักการของตนเองที่ถูกต้อง ซึ่งประยุกต์จากกฎเกณฑ์ต่างๆ ทางสังคม จริยธรรมในระดับนี้แบ่งเป็น 2 ชั้นคือ

ชั้นที่ 5 ใช้หลักการทำตามคำมั่นสัญญาและข้อตกลงของสังคม (The Social Contract Legalistic Orientation) บุคคลจะมีเหตุผลในการเลือกกระทำโดยคำนึงถึงความสำคัญและประโยชน์ของคนหมู่มาก ไม่ละเมิดสิทธิของผู้อื่น สามารถควบคุมใจตนเองได้ มีความเคารพ ตนเอง สามารถตัดสินใจเกี่ยวกับการกระทำของตนเองโดยไม่เกี่ยวข้องกับควบคุมจาก ภายนอกหรือบุคคลอื่น มีพฤติกรรมที่ถูกต้องเป็นไปตามค่านิยมส่วนตัวผสมผสานกับมาตรฐานการยอมรับจากสังคม ถือว่า กฎเกณฑ์ต่างๆ อาจเปลี่ยนแปลง โดยพิจารณาถึงประโยชน์ของส่วนรวมเป็นใหญ่ พบได้ในวัยรุ่นตอนปลายและวัยผู้ใหญ่

ชั้นที่ 6 ใช้หลักการยึดอุดมคติสากล (The Universal Ethical Principle Orientation) บุคคลจะใช้หลักจริยธรรมขั้นสูงสุดของตนเองเป็นเหตุผลในการตัดสินใจเลือกกระทำพฤติกรรมใดๆ พบในวัยผู้ใหญ่ที่มีความเจริญทางสติปัญญา มีประสบการณ์ และความรู้อย่างกว้างขวางเกี่ยวกับสังคมของตนและสังคมของกลุ่มชนอื่นๆ ยอมรับความคิดเห็นที่เป็นสากลของผู้ที่เจริญแล้ว มีอุดมคติ และคุณธรรมประจำใจ มีความยึดหยุ่นทางจริยธรรม เลือกหลักจริยธรรมของตนเองอย่างมีสติ เพื่ออุดมคติสูงสุดเกี่ยวกับความยุติธรรม ความเท่าเทียมกัน

ของสิทธิมนุษยชน และการเคารพในความเป็นมนุษย์ของบุคคล มีความละเอียดต่อความชั่ว และ เกรงกลัว ต่อบาปเป็นหลักประจำใจ (Kohlberg , 1969 cited in Lickona , 1976)

Rest (1974) เป็นนักจิตวิทยาที่เคยฝึกงานและทำงานวิจัยร่วมกับKohlberg (Kohlberg, 1969 cited in Rest, 1974)หลายเรื่อง Rest (1974)ไม่เห็นด้วยกับ Kohlberg (Kohlberg, 1969 cited in Rest, 1974) ใน เรื่องการเปลี่ยนแปลงลำดับขั้นพัฒนาการ (directional change) โดยที่ Kohlberg (Kohlberg, 1969 cited in Rest,1974) กล่าวว่าแต่ละบุคคลมีพัฒนาการทางจริยธรรมที่เคลื่อนไปตามลำดับที่ละขั้น และมี ทิศทาง เดียวกัน Rest (1974)เห็นว่าลำดับขั้นควรมีความซับซ้อนมากกว่านั้น กล่าวคือ ผู้รับการทดสอบจะไม่อยู่ขั้นใด ขั้นหนึ่งโดยสมบูรณ์ แต่จะเป็นการรวมโครงสร้าง (organizing structure) ซึ่งขึ้นอยู่กับความยากของงาน ลักษณะสิ่งเร้า สภาพการณ์ ตัวตอบสนอง (response mode) เกณฑ์การให้คะแนน และปัจจัยอื่น ๆ ดังนั้น การเปลี่ยนแปลงจึงไม่น่าจะเป็นการเพิ่มทีละขั้น ๆ หรือมีเพียงขั้นเดียวในช่วงเวลาหนึ่ง แต่เป็นการเลื่อนการ กระจายการตอบสนอง คือ เมื่อลำดับขั้นต่ำกว่าลดลง ลำดับขั้นที่สูงกว่าจะเพิ่มขึ้นโดยมีความคงที่ในการให้ เหตุผล และความชัดเจนของความคิดมากขึ้น แต่การเลื่อนขั้นไปยังขั้นสูงกว่าอาจเกิดขึ้นได้ แนวความคิดของ Rest (1978) ต่างจากของ Kohlberg (Kohlberg, 1969 cited in Rest, 1978) ที่เขายอมรับ องค์ประกอบที่ ซับซ้อนมากกว่าในการตัดสินใจโครงสร้าง (organizational structure) ที่คนแสดงออกมา และประเมิน พัฒนาการในลักษณะความน่าจะเป็น (probabilistic) มากกว่าที่จะเป็นไปอย่างแน่นอน (absolutistic) (Rest , Davison & Robbins, 1978)

หลังจากที่ศึกษางานของ Kohlberg (Kohlberg, 1969 cited in Rest, 1974) ทำให้ Rest (1974) เกิด แนวคิดใหม่และได้พัฒนาแบบวัดจริยวิพากษ์ขั้นใหม่ ที่มีความเป็นปรนัยมากขึ้น มีชื่อว่า The Defining Issues Test ใช้ชื่อย่อว่า DIT เพื่อใช้ศึกษาพัฒนาการทางจริยธรรม

Rest (1974) ได้แบ่งขั้นพัฒนาการทางจริยวิพากษ์โดยอิงจากทฤษฎีพัฒนาการทาง จริยธรรม ของ Kohlberg (1971) มีดังนี้

ขั้นที่ 1 จริยธรรมแห่งการเชื่อฟัง (Morality of Obedience) เป็นพัฒนาการขั้นแรกสุด เด็กรู้ว่าผู้เลี้ยงดู เขาบอกให้ทำอะไร ห้ามอะไร และการมีจริยธรรมคือ การเชื่อฟัง เด็กไม่สามารถมองเห็นกฎของผู้เลี้ยงดูในแง่ ของการตกลงร่วมกันเพราะเด็กไม่สามารถแสดงความคิดเห็น ไม่สามารถรับรู้ความตั้งใจของผู้เลี้ยงดู ไม่ ทราบจุดมุ่งหมายของผู้เลี้ยงดูในการตั้งเป็นกฎขึ้น ไม่เข้าใจวัตถุประสงค์หรือแผนการใด ๆ ที่อยู่ เบื้องหลังกฎนั้น ความรู้สึกทางจริยธรรมเรื่องถูกผิด จึงขึ้นอยู่กับความสัมพันธ์ระหว่างเด็กกับผู้เลี้ยงดู เด็กจะ ยึดถือพันธะที่มีต่อกัน ได้แก่ พันธะต่อผู้มีอำนาจเหนือตน เพื่อให้รอดพ้นจากการลงโทษจากผู้ที่มีอำนาจ

ขั้นที่ 2 จริยธรรมแห่งการแลกเปลี่ยน (The Morality of Instrumental Egoism and Simple Exchange) ในขั้นนี้พฤติกรรมทางจริยธรรมขึ้นอยู่กับวัตถุ รางวัล หรือการมีคำตอบแทนในลักษณะที่เท่าเทียมกัน โดยทำให้ทั้งสองฝ่ายพึงพอใจแลกเปลี่ยนกัน

ขั้นที่ 3 จริยธรรมของการทำตามผู้อื่นเห็นชอบ (The Morality of Personal Concordance) พฤติกรรมในขั้นนี้ขึ้นอยู่กับการรักษาสัมพันธ์ภาพอันดีต่อกัน เป็นพันธะทางจริยธรรม (moral obligation) รางวัลหรือสิ่งตอบแทนไม่มีความสำคัญเท่าการรักษาสัมพันธ์ภาพอันดีของบุคคลใกล้ชิด

ขั้นที่ 4 จริยธรรมแห่งการทำตามกฎหมาย (The morality of Laward Duty Social Order) ในขั้นนี้พฤติกรรมทางจริยธรรมขึ้นอยู่กับทำให้เกิดความสมดุลในสังคมส่วนใหญ่โดยสนับสนุนผู้นำปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ของสังคมและกฎหมาย

ขั้นที่ 5 จริยธรรมแห่งการตกลงเห็นพ้องกันของสังคม (The Morality of Social Consensus)เป็นขั้นการใช้ความคิดทางจริยธรรม พฤติกรรมเชิงจริยธรรมขึ้นอยู่กับความสมดุลระหว่างบุคคลในสังคมมีความเข้าใจในความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล ซึ่งแบ่งเป็น 2 ขั้นย่อยดังนี้

ขั้น 5A ได้แก่ ความเห็นชอบและเข้าใจกฎเกณฑ์ของสังคมโดยวิธีการประชาธิปไตย ยอมรับค่านิยมและความคิดเห็นของคนส่วนใหญ่ในสังคม

ขั้น 5B ได้แก่ การมีอุดมคติในการสร้างสรรค์ให้สังคมอยู่ในสภาพที่เต็มไปด้วยความรักและสันติภาพ ไม่มีการแบ่งชั้นวรรณะ มีเสรีภาพ ภราดรภาพ และ มีความเสมอภาคระหว่างสมาชิกในสังคม

ขั้นที่ 6 การใช้หลักความคิดขั้นสูง (Organized principle) พฤติกรรมทางจริยธรรมขึ้นอยู่กับความถูกต้องอันเป็นสากล ความยุติธรรมสำหรับมนุษยชาติ อาจไม่ติดอยู่กับกฎเกณฑ์ หรือประเพณีที่ยึดถือกันในสังคม บุคคลที่มีจริยธรรมในขั้นนี้สามารถสร้างขอบเขตของพันธะและสิทธิอันยึดถือเป็นหลักสากลได้ด้วยตนเอง จากประสบการณ์ที่เขาได้เรียนรู้มาในสังคม และจากกระบวนการสังคมประกิจของเขา การตัดสินใจถูกต้องจะตัดสินใจด้วยจิตสำนึกที่สอดคล้องกับหลักศีลธรรมยี่ดหลักแห่งความยุติธรรม ความเท่าเทียมกัน ความเป็นมนุษย์ของบุคคล

Rest (1986) ได้นำขั้นที่ 5 และ ขั้นที่ 6 รวมกันเข้าด้วยกันเป็นขั้น P (Principle morality stage) เพื่อประโยชน์ในการวัดระดับจรรยาวิพากษ์ และเนื่องจาก Rest ได้มองว่า ขั้น P เป็นหลัก จริยธรรมที่สำคัญของพัฒนาการทางบุคลิกภาพของบุคคล และ การทำหน้าที่ในสังคมเป็น จริยธรรมเพื่อสังคม (The morality of social contact) และ เป็นจริยธรรมแห่งเหตุผลสำหรับมนุษย์ (The morality of intuitive humanism) นอกจากนี้ Rest (1986) ยังมองว่า ขั้น P เป็น จริยธรรมของบุคคลที่ให้ความช่วยเหลือทางสังคม (The morality of ideal social cooperation) จากการศึกษาของ Rest (1986) พบว่า คะแนนพัฒนาการทางจรรยาวิพากษ์ในขั้น P นี้ใช้เป็นดัชนีบอกถึงจรรยาวิพากษ์โดยส่วนรวม (Overall development)

ชั้น M เป็นชั้นที่ใช้คัดบุคคลที่ไม่ตั้งใจทำแบบวัดหรือตอบแบบวัดอย่างเสแสร้ง โดยเลือกข้อความที่เป็นตัวลวงเป็นส่วนใหญ่ ถ้าบุคคลใดมีคะแนนในชั้น M เกิน 8 คะแนนจะคัดออก จากการศึกษาครั้งนี้

ชั้น A เป็นชั้นพิเศษที่อยู่ระหว่างคะแนนชั้นที่ 4 และชั้นที่ 5 ซึ่งแสดงถึงบุคคลที่ขอบต่อต้านและประสงค์สังคม ประเพณีต่างๆ ที่กำหนดขึ้นเพื่อแสวงหาประโยชน์อย่างเอาใจเอาเปรียบของคนรวย

Rest (1986) ได้สร้างแบบวัดเกี่ยวกับจริยธรรมที่มีความเป็นปรนัยมากขึ้น และสามารถใช้ได้ในกลุ่มตัวอย่างในวงกว้างขึ้น ที่มีชื่อเรียกว่า The Defining Issues Test ซึ่งมีลักษณะดังต่อไปนี้

ลักษณะของแบบทดสอบ The Defining Issues Test

แบบวัด The Defining Issues Test หรือ DIT ของ Rest (1986) เป็นแบบวัดที่มุ่งวัด จรรยาวิพากษ์ประกอบด้วยสถานการณ์สมมติที่เป็นปัญหาทางจริยธรรม 6 เรื่อง แต่ละเรื่องจะประกอบด้วยข้อความ 12 ข้อความ ซึ่งเป็นเหตุผลที่ใช้ประกอบการตัดสินใจต่อสถานการณ์นั้นๆ แต่ละข้อความจะเป็นตัวแทนของชั้นจรรยาวิพากษ์ ในการตอบแบบวัดนี้แบ่งเป็น 2 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 ผู้ทำแบบวัด จะถูกถามถึงการตัดสินใจเชิงจริยธรรม ที่มีต่อปัญหานั้นๆ พร้อมทั้งประเมินค่าความสำคัญ (Rating) ของเหตุผลที่ใช้ประกอบการตัดสินใจจากข้อความทั้ง 12 ข้อความ

ขั้นที่ 2 นำข้อความที่ประเมินไว้เป็นข้อความที่สำคัญที่สุด 4 ข้อความมาจัดอันดับ (Ranking) ความสำคัญ 4 อันดับ จากสำคัญที่สุดอันดับที่ 1 ถึงสำคัญที่สุดอันดับที่ 4 แต่ละอันดับจะเป็นตัวบอกระดับจรรยาวิพากษ์ ซึ่งผู้ทำแบบวัดเลือกใช้ใช้ในการตัดสินใจต่อสถานการณ์นั้นๆ

ในการสร้างแบบวัด DIT Rest (1997) ได้สร้างโดยมีเกณฑ์การสร้างดังนี้

1. ให้ความรอบคอบในการสร้างข้อความแต่ละข้อความให้เป็นตัวแทนชั้นพัฒนาการตามโครงสร้างของพัฒนาการทางจรรยาวิพากษ์โดยสร้างให้ข้อความที่เป็นตัวแทนชั้นพัฒนาการที่ สูงกว่ามีความเป็นนามธรรมอย่างเด่นชัด และต้องใช้สติปัญญาในการไตร่ตรองในระดับที่สูงกว่า ชั้นที่รองลงมา เพื่อมิให้เกิดความไขว้เขวในการตีความไปในทางความคิดที่ต่ำกว่า

2. ใช้วลีที่ยืดยาวไว้ความหมายเป็นตัวลวง เพื่อตรวจสอบวิธีการเลือกของผู้ทำแบบวัดว่าเลือกเพราะความเข้าใจหรือเลือกเพราะความซับซ้อนของข้อความ

3. ให้ความระมัดระวังในการจัดความยาว ความซับซ้อนของคำ และ การใช้ศัพท์เฉพาะให้ใกล้เคียงกันในข้อความที่แทนชั้นพัฒนาการต่างๆ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

4. สร้างให้แต่ละชั้นพัฒนาการมีข้อความที่เป็นตัวแทนหลาย ๆ ข้อความ เพื่อให้โอกาสแก่ ผู้ทำแบบวัดเลือกข้อความได้อย่างเหมาะสม

ต่อมา Rest et al. (1997) ได้ปรับปรุงแบบวัดจรรยาวิพากษ์ในรูปแบบใหม่ ใช้ชื่อเรียกว่า The Defining Issues Test, version 2 หรือ DIT2 ซึ่งเป็นแบบวัดจรรยาวิพากษ์ที่ดัดแปลงและ แก้ไขจากแบบวัดจรรยาวิพากษ์ The Defining Issues Test (DIT) เดิม ซึ่งสร้างขึ้นในปี 1974 DIT2จะประกอบด้วยสถานการณ์สมมติและข้อความที่ประกอบการตัดสินใจแก้ปัญหาข้อขัดแย้งภายในเรื่องที่ทันสมัยต่อเหตุการณ์ปัจจุบัน มีทั้งหมด 5 เรื่อง และ ข้อความในการตัดสินใจ 12 ข้อความ ลักษณะเนื้อเรื่องจะมีเนื้อหาสั้นกระชับขึ้นและได้ใจความสำคัญ แบบวัดจรรยาวิพากษ์ DIT2 จะมีลักษณะคู่ขนานกับแบบวัด DIT เดิม นอกจากนี้ได้มีการเปลี่ยนดัชนีในการชี้วัดพัฒนาการทางจรรยาวิพากษ์ใน DIT2 ใหม่ จากใน DIT ใช้ค่า P ซึ่งเป็นคะแนนรวมในชั้นพัฒนาการในชั้นที่ 5A 5B และ ชั้นที่ 6 เป็นดัชนีชี้วัดพัฒนาการทางจรรยาวิพากษ์ ที่ได้มาจาก ข้อมูลในส่วนที่จัดอันดับความสำคัญ (Ranking Data) แต่ใน DIT2 ได้ใช้ค่า N2 เป็นดัชนีในการ ชี้วัดพัฒนาการจรรยาวิพากษ์ ซึ่งค่า N2 นี้ได้มาจากข้อมูลส่วนที่ใช้การประเมินค่าข้อความ (Rating Data) และข้อมูลที่ได้จากการจัดอันดับ (Ranking Data)

สาเหตุที่ได้มีการปรับปรุงและเปลี่ยนแปลงแบบวัดจรรยาวิพากษ์ DIT ใหม่ คือ (Rest & Narvaez, 1999)

1. แบบวัดจรรยาวิพากษ์เดิม (DIT) บางเรื่องในสถานการณ์สมมติล้าสมัย ภาษาและสำนวนที่ใช้ไม่เหมาะสมกับสภาพการณ์ปัจจุบัน แบบวัด DIT2 จึงมีลักษณะเรื่องสมมติที่ทันสมัยขึ้น และภาษาที่ใช้เหมาะสมกับสภาพการณ์ปัจจุบันมากขึ้น
2. แบบวัดจรรยาวิพากษ์เดิมใช้ค่า P เป็นดัชนีในการชี้วัดพัฒนาการจรรยาวิพากษ์ซึ่งในการคำนวณค่า นั้น ได้มาจากข้อมูลในส่วนที่ให้กลุ่มตัวอย่างจัดลำดับข้อมูล ซึ่งเป็น ข้อมูลเพียงบางส่วนที่มาจากแบบวัด แต่ข้อมูลในส่วนที่มาจากกรให้กลุ่มตัวอย่างประเมินค่าความสำคัญ (Rating Data) ไม่ได้นำมาคิดคำนวณ ทำให้ต้องตัดข้อมูลในส่วนนี้ทิ้งไป จึงได้มีการปรับปรุงวิธีการคำนวณหาดัชนีชี้วัดใหม่ โดยนำข้อมูลที่ได้จากการประเมินค่าความสำคัญ (Rating Data) และข้อมูลที่ได้จากการจัดอันดับ (Ranking Data) มาใช้ในการคำนวณรวมด้วยและใช้ชื่อว่า N2 (Rest et al., 1997)
3. แบบวัดจรรยาวิพากษ์เดิม มีลักษณะของแบบวัดคล้ายแบบ multiple choice ซึ่งข้อมูลที่ได้อาจไม่ตรงกับความเป็นจริงได้ ใน DIT ได้มีการตรวจสอบความเชื่อมั่น และความคงที่ของข้อมูล ถ้าพบว่าแบบวัดชุดใดที่ไม่มีความคงที่ในข้อมูลต้องตัดแบบวัดชุดนั้นทิ้งจากการศึกษาพบว่าต้องตัดแบบวัดทิ้งเป็นจำนวนมาก โดย ทิ้งไปพบประมาณ 10% ของกลุ่มตัวอย่างที่

ใช้ (Rest & Narvaez, 1999) ดังนั้นใน DIT2 ได้พัฒนาวิธีการตรวจสอบความคงที่ของข้อมูลใหม่ ดังนี้

- 3.1 ในการแก้ปัญหาการตอบแบบวัดของกลุ่มตัวอย่างซึ่งอาจตอบโดยวิธีการเดาทำให้ได้ข้อมูลที่ เป็นเท็จ แบบวัด DIT2 ตรวจสอบความเชื่อมั่นของข้อมูลโดยรวมคะแนนของแบบวัดทั้งในตอนที่ทำให้ กลุ่มตัวอย่างประเมินค่าความสำคัญ (Rating Data) และให้จัดอันดับความสำคัญ (Ranking Data) ทั้ง 5 เรื่อง คะแนนทั้งหมดจะอยู่ในช่วง 0 –600 คะแนน ถ้าคะแนนที่รวมได้มีค่าตั้งแต่ 200 คะแนนขึ้นไป ถือว่าแบบวัดนั้นมีความตรงของข้อมูล ถ้าคะแนนที่ได้ต่ำกว่า 200 คะแนนต้องตัด แบบวัดชุดนั้นทิ้ง ส่วนใน DIT ตรวจสอบความตรงของข้อมูลโดยพิจารณาความสอดคล้องกันของ ข้อมูลส่วนที่ให้กลุ่มตัวอย่างประเมินค่าความสำคัญ และข้อมูลในส่วนที่นำมาจัดอันดับ
- 3.2 ในการแก้ปัญหาการให้ความสำคัญข้อความที่เป็นตัวลงเป็นส่วนใหญ่ ในDIT2 จะมีหลักเกณฑ์ในการตรวจสอบความตรงตามโครงสร้างของข้อมูล คือ ถ้า คะแนนในชั้น M มากกว่า 10 คะแนน ถือว่าแบบวัดชุดนั้นไม่มีความตรงตามโครงสร้างของแบบวัด จรรยาวิพากษ์ ส่วนใน DIT1 จะมีหลักเกณฑ์ในการตรวจสอบคือ ถ้าคะแนนในชั้น M มากกว่า 8 คะแนน ใน 1 เรื่อง ถือว่า แบบวัดชุดนั้นไม่มีความตรงของข้อมูล
- 3.3 ในกรณีที่กลุ่มตัวอย่างประเมินความสำคัญข้อความเหมือนกันเป็นส่วนใหญ่ ในแบบวัด DIT2 จะมีหลักเกณฑ์ในการตรวจความตรงของข้อมูล คือหากชุดใดกลุ่ม ตัวอย่างประเมินความสำคัญข้อความเหมือนกัน 11 ข้อความถือว่าข้อมูลชุดนั้นไม่มีความตรงต้องตัดแบบวัดชุดนั้นออก แต่ใน DIT ถ้ากลุ่มตัวอย่างประเมินค่าความ สำคัญมากกว่า 9 ข้อความมากกว่า 2 เรื่องถือว่า แบบวัดชุดนั้นไม่มีความคงที่ของข้อมูล

ลักษณะ The Defining Issues Test version 2 (DIT2)

แบบวัด DIT2 มีลักษณะเป็นคู่ขนานกับแบบวัด DIT ซึ่งมีโครงสร้างของแบบวัดดังนี้ (Rest & Narvaez, 1999)

1. มีลักษณะเป็นเรื่องราวสมมติมีความยาวเป็นบทสั้น ๆ มีทั้งหมด 5 เรื่อง แต่ละเรื่องประกอบด้วยข้อความที่เป็นตัวเลือกการตัดสินใจขัดแย้งในเรื่องราวสมมติ 12 ข้อความซึ่งแต่ละข้อความจะเป็นตัวแทนของขั้น พัฒนาการจรรยาวิพากษ์ ให้กลุ่มตัวอย่างประเมินค่าความสำคัญของข้อความ โดยมีระดับความสำคัญคือ สำคัญที่สุด สำคัญมาก สำคัญพอควร สำคัญน้อย ไม่สำคัญ และ นำข้อความที่ประเมินมาจัดอันดับความ สำคัญ 4 อันดับ คือ สำคัญที่สุดเป็นอันดับที่ 1 สำคัญมากเป็นอันดับที่ 2 สำคัญมากเป็นอันดับ 3 สำคัญมากเป็นอันดับที่ 4 เช่นเดียวกับแบบวัด DIT
2. ใช้กลยุทธ์ในการแบ่งเป็นส่วน ๆ เป็นข้อความสั้น ๆ ที่ใช้เป็นสื่อในการสำรวจความคิด

3. เรื่องราวสมมติและข้อความประกอบการตัดสินใจใน DIT2 จะมีเนื้อหาและความคิดทางจริยธรรมเหมือนกับ DIT แต่จะปรับเปลี่ยนสถานการณ์ในเรื่องและคำที่ใช้และลำดับของข้อความที่ประกอบการตัดสินใจ
4. แบบวัด DIT2 จะเป็นแบบประเมินจรรยาวิพากษ์ โดยมีโครงสร้างในการประเมิน 3 ประการ คือ ความสนใจของบุคคล คงไว้ซึ่งบรรทัดฐาน กฎของสังคม การมีจริยธรรมในชั้นเหนือกฎเกณฑ์
5. DIT2 จะมีการเปลี่ยนแปลงจาก DIT ใน 3 ประการ คือ ปรับเปลี่ยนเรื่องราวสมมติให้มีจำนวนลดลง ลักษณะเนื้อเรื่องสั้นขึ้น เปลี่ยนดัชนีชี้วัดพัฒนาการจรรยาวิพากษ์เป็นค่า N2 เปลี่ยนวิธีการตรวจสอบความคงที่ของข้อมูล

ดัชนีชี้วัดค่า P และ ค่า N2

ในแบบวัด DIT เดิม ใช้ค่า P เป็นดัชนีชี้วัดพัฒนาการจรรยาวิพากษ์ ซึ่งได้มาจากข้อมูลในส่วนที่กลุ่มตัวอย่างนำมาจัดอันดับความสำคัญ 4 อันดับและนำคะแนนจรรยาวิพากษ์ในชั้นที่ 5 และชั้นที่ 6 มารวมกัน ค่า P จะเป็นค่าที่แสดงถึง หลักของจริยธรรมที่นำมาใช้ในการพิจารณา ตัดสินข้อขัดแย้งในสถานการณ์สมมติ แต่ในการนำค่า P มาเป็นตัวชี้วัดเป็นจุดอ่อน 2 ประการคือ เป็นดัชนีที่ใช้ชี้วัดขั้นพัฒนาการในภาพรวม ซึ่งตามความเป็นจริงคนส่วนใหญ่ไม่ได้อยู่เพียงชั้นใดเพียงชั้นเดียวแต่จะมีจรรยาวิพากษ์ในชั้นอื่นรวมอยู่ด้วย แต่จะมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับพัฒนาการจรรยาวิพากษ์ของบุคคลนั้น แต่ในการใช้ค่า P เป็นดัชนีชี้วัดจะเป็นการประเมินในทิศทางของความแตกต่างในการใช้ขั้นจรรยาวิพากษ์ ซึ่งเป็นตัวแทนของความคิดทางจริยธรรมในชั้นที่ 5 และชั้นที่ 6 ตามทฤษฎีของ Kohlberg (1971) แต่ในแบบวัด DIT จะมีความหลากหลายของข้อความซึ่งเป็นตัวแทนของพัฒนาการจรรยาวิพากษ์ต่าง ๆ ให้กลุ่มตัวอย่างได้เลือกพิจารณา และนอกจากนี้ในการวิเคราะห์ค่า P ใช้เพียงข้อมูลในชั้นพัฒนาการจรรยาวิพากษ์ในชั้นที่ 5 และ ชั้นที่ 6 เท่านั้น แต่ตัดคะแนนในชั้นอื่นทิ้งโดยไม่ได้นำคะแนนชั้นอื่นมาพิจารณาด้วย ต่อมาใน 1995 ได้มีผู้ค้นหาดัชนีในการชี้วัดพัฒนาการจรรยาวิพากษ์ใหม่ที่เรียกว่า N2 ซึ่งประกอบด้วย 2 ส่วนรวมกัน ส่วนแรกจะเป็นคะแนนของชั้นที่ 5 รวมกับชั้นที่ 6 ซึ่งเดิมเรียกว่าค่า P รวมกับส่วนที่ 2 จะได้มาจากข้อมูลในส่วนที่ให้กลุ่มตัวอย่างประเมินความสำคัญ (Rating Data) โดยใช้ค่าเฉลี่ยของคะแนนของข้อความที่เป็นตัวแทนพัฒนาการจรรยาวิพากษ์ ในชั้นที่ 2 รวมกับชั้นที่ 3 และลบออกจากค่าเฉลี่ยคะแนนของข้อความที่เป็นตัวแทนพัฒนาการทางจริยธรรมในชั้นที่ 5 และ 6 (stages 5 + 6 - stage 2+3) และหารด้วยส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานในชั้นที่ 2 ชั้นที่ 3 ชั้นที่ 5 ชั้นที่ 6 รวมกัน ดังนั้นค่า N2 จึงเป็นค่าที่ได้จากคะแนนความแตกต่างการประเมินค่าความสำคัญในชั้นพัฒนาการจรรยาวิพากษ์ในชั้นต่ำและชั้นสูง Rest et al. (1997) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบการใช้ดัชนีในการชี้วัดพัฒนาการจรรยาวิพากษ์ ค่า P และค่า N2 พบว่า ค่า N2 จะมีความสัมพันธ์กับค่า P สูง

แต่อย่างไรก็ตามแบบวัด The Defining Issues Test version 2 กำลังอยู่ในช่วงพัฒนาเครื่องมือ และ ดัชนีชี้วัด งานวิจัยที่ใช้ DIT2 จึงมีน้อยประกอบกับวิธีคิดค่า N2 ซึ่งเป็นดัชนีชี้วัด จรรยาวิพากษ์ซับซ้อน ขึ้น รวมทั้งยังขาดคู่มือในการคิดคะแนนที่ชัดเจน งานวิจัยส่วนใหญ่ที่พบจึงนิยมใช้แบบวัดDIT ในงานวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยจึงเลือกใช้แบบวัด DIT แต่ผู้วิจัยปรับเปลี่ยนแบบวัดให้เหมาะสมกับสภาพการณ์และวัฒนธรรมไทยในปัจจุบัน โดยมีใจความคงเดิมกับ DIT

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

จริยธรรมกับตัวแปรต่าง ๆ

ประสบการณ์ทางสังคมของบุคคลจะเป็นตัวต้นเหตุ ทำให้มีการเปลี่ยนแปลงจริยธรรมของบุคคล ถ้าบุคคลได้รับประสบการณ์ทางสังคมที่คล้ายคลึงกัน เช่น อยู่ในกลุ่มคนฐานะเดียวกันหรือได้รับการเลี้ยงดูมาคล้าย ๆ กัน บุคคลนั้นอาจมีจริยธรรมที่คล้ายคลึงกัน แต่จะมีความสามารถที่จะรับรู้และเข้าใจประสบการณ์นั้นไม่เท่าเทียมกัน ผลกระทบที่เกิดจากประสบการณ์ทางสังคม อันเดียวกันย่อมแตกต่างกันไป ขึ้นอยู่กับปัจจัยทางด้านต่าง ๆ เช่น เพศ ระดับการศึกษา ซึ่งได้มี นักจิตวิทยาหลายท่านที่ให้ความสนใจในตัวแปรเหล่านี้ นอกจากนี้ยังมีผู้ที่ให้ความสนใจต่อระดับจรรยาวิพากษ์ในเด็กและเยาวชนกระทำผิดที่มีลักษณะบุคลิกภาพแตกต่างกันไปจากเด็กปกติ และมีสาเหตุหลายประการที่มีผลทำให้จรรยาวิพากษ์ในเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดนี้ต่ำกว่าเด็กปกติ อีกด้วย แต่ยังเป็นที่น่าสนใจไม่มากนักทำให้ผลการศึกษายังคลุมเครือไม่ชัดเจนนัก

อายุและระดับการศึกษากับจริยธรรมของบุคคล

ปัจจุบันในสังคมที่เจริญ การศึกษาจะมีความสำคัญกับบุคคลในสังคมและเป็นปัจจัยหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อพัฒนาการทางจริยธรรม นอกจากนี้ตัวแปรด้านอายุก็จัดว่าเป็นตัวแปรหนึ่งที่มีความสำคัญต่อพัฒนาการทางจริยธรรม Kohlberg (Kohlberg, 1964 cited in Rest, 1986) ได้ทำการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างเหตุผลเชิงจริยธรรมกับระดับอายุ โดยแบ่งเหตุผลเชิงจริยธรรมออกเป็น 6 ชั้น พบว่า เด็กอเมริกันอายุ 7 10 13 และ 16ปี นิยมใช้เหตุผลในชั้นที่สูงขึ้นตามอายุ กล่าวคือเด็กอายุ 7 ปีแทบทุกคน (มากกว่า 90 เปอร์เซ็นต์) ใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมในชั้นที่ 1 และชั้นที่ 2 เด็กอายุ 10 ปี แม้จะยังใช้เหตุผลในชั้นที่ 1 และ ชั้นที่ 2 เสียเป็นส่วนใหญ่ (มากกว่า 50 เปอร์เซ็นต์) แต่มีอีกพวกหนึ่งที่ใช้เหตุผลในชั้นที่ 3 และ ชั้นที่ 4 (ประมาณ 35 เปอร์เซ็นต์) ส่วนวัยรุ่นที่มีอายุ 13 ปี ใช้ เหตุผลเชิงจริยธรรมใน ชั้นที่ 3 และชั้นที่ 4 มาก (มากกว่า 50 เปอร์เซ็นต์) และมีบางคนที่ยังใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมใน ชั้นที่ 1 และ ชั้นที่ 2แต่มีจำนวนน้อย (มากกว่า 20 เปอร์เซ็นต์) ส่วนวัยรุ่นตอนปลายที่มีอายุ 16 ปี แม้จะยังมีการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมในชั้นที่ 3 และที่ 4 มาก (มากกว่า 50

เปอร์เซ็นต์) แต่ก็ยังพบว่ามีการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมในขั้นที่ 5 และขั้นที่ 6 มากกว่า (ประมาณ 23 เปอร์เซ็นต์) เด็กที่อายุต่ำกว่าทุกกลุ่ม จากผลการวิจัยของ Kohlberg (Kohlberg, 1969 cited in Rest, 1986) แสดงให้เห็นได้ชัดว่า เหตุผลเชิงจริยธรรมของบุคคลมีพัฒนาการตามอายุ ซึ่งพัฒนาการในด้านนี้ Kohlberg (Kohlberg, 1969 cited in Rest, 1986) เชื่อว่าเป็นผลมาจากความพยายามของเด็กที่จะตีความหมายประสบการณ์ของตนในสังคมที่ซับซ้อน โดยเด็กจะมีความสามารถนี้มากขึ้นตามลำดับ ซึ่งต่อมา Rest (Rest, 1974 cited in Rest 1986) ได้ศึกษาพัฒนาการทางด้านจริยธรรมโดยใช้กลุ่มตัวอย่างที่มีระดับการศึกษาและอายุแตกต่างกัน คือใช้กลุ่มตัวอย่างที่มีอายุ 14 ปี และกำลังศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น จำนวน 40 คน ใช้นักเรียนในมัธยมศึกษาตอนปลายที่มีอายุ 17-18 ปี จำนวน 40 คน และใช้ศึกษามหาวิทยาลัยจำนวน 40 คน นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาจำนวน 40 คน และนักศึกษาเฉพาะทางจำนวน 40 คน โดยใช้แบบวัด The Defining Issues Test พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษาเฉพาะทางจะมีคะแนนเฉลี่ยในขั้น P สูงที่สุด และในกลุ่มตัวอย่างระดับบัณฑิตศึกษามีคะแนนรองลงมา นักเรียนในระดับมัธยมตอนต้นจะมีคะแนนเฉลี่ยในขั้น P ต่ำสุด และได้ทำการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างระดับจริยวิพากษ์และอายุพบว่ามีความสัมพันธ์กัน ซึ่งให้ผลการศึกษาดตรงกับ Kohlberg (Kohlberg, 1969 cited in Rest, 1986)

Miller & Eisenberg (1996) ได้ศึกษา ความสัมพันธ์ระหว่างการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมและการแสดงออกทางอารมณ์ในการตอบสนองกับการแสดงออกพฤติกรรมช่วยเหลือต่อเพื่อน วยเดียวกันและผู้ใหญ่ โดยทำการศึกษาในกลุ่มตัวอย่างอายุ 4 -5 ปี จำนวน 74 คน เป็นหญิง 40 คน เป็น ชาย 34 คน โดยให้กลุ่มตัวอย่าง ดูภาพยนตร์ 3 นาที จำนวนสองเรื่อง เรื่องที่หนึ่ง เป็นเรื่อง เกี่ยวกับเด็กผู้ชาย และเด็กผู้หญิง วิ่งกระโดดชนกับยางรถยนต์ขนาดใหญ่จนทำให้บาดเจ็บและร้องไห้ ส่วนอีกเรื่องหนึ่งเป็นเรื่องที่มีตัวละครเป็นเด็กผู้ชายและเด็กผู้หญิงกำลังวิ่งเล่นปีนป่ายในสนามจนได้รับบาดเจ็บจนร้องไห้ ผู้ทดลองดูการตอบสนองของกลุ่มตัวอย่างจากการรายงานผลของกลุ่มตัวอย่างดูจากการพูดของเด็ก ท่าทาง การแสดงออกทางสีหน้า และการแสดงพฤติกรรม การช่วยเหลือต่อตัวละคร ในส่วนที่สามเด็กจะถูกประเมินพฤติกรรมช่วยเหลือและจริยวิพากษ์โดยดูการตอบสนองต่อตัวละครในเรื่องที่เป็นผู้ใหญ่ที่ได้รับความทุกข์ และวัดการตอบสนองทางสีหน้าของเด็กโดยดูจากกระจกทางเดียวในขณะที่ดูภาพยนตร์ และจากการรายงานผลของเด็ก ในเรื่องของอารมณ์ดูคำพูดและท่าทางโดยถามเด็กว่า “ เธอบอกฉันได้ไหมว่า หลังจากที่คุณภาพยนต์ เธอรู้สึกอย่างไร ” และประเมินโดยให้เด็กชี้ภาพเพศเดียวกับตนที่แสดงออกทางอารมณ์เหมือนที่ตนเองรู้สึก ผู้ทดลองจะให้ระดับความแรงในการแสดงออกทางอารมณ์ นอกจากนี้วัดการแสดงพฤติกรรมช่วยเหลือ โดยเล่าเรื่องสมมติให้กลุ่มตัวอย่างฟังและให้กลุ่มตัวอย่างเลือกวิธีการที่จะช่วยเหลือ วัดจริยวิพากษ์โดยเล่าเรื่องสมมติที่มีสองสถานการณ์ที่ขัดแย้งกัน และให้กลุ่ม ตัวอย่างเลือกวิธีการที่ตัวละครในเรื่องควรกระทำ พร้อมทั้งให้อธิบายเหตุผลในการตอบ วัดการ

ตอบสนองความทุกข์ของผู้ใหญ่โดยการสร้างสถานการณ์สมมติโดยใช้ผู้ทดลองและมารดาของกลุ่มตัวอย่าง เป็นผู้แสดงละครที่ได้รับความทุกข์และความเจ็บปวด ผู้ทดลองจะดูการตอบสนองของเด็ก ผลการศึกษาพบว่าเด็กจะมีจรรยาวิพากษ์สูงขึ้นตามอายุ

นอกจากนี้ ยังมีการศึกษาภายในประเทศที่ให้ผลสอดคล้องกับงานวิจัยดังกล่าวข้างต้น ได้แก่

วณิ ออมสิน (2522) ได้ศึกษาพัฒนาการทางจริยธรรมของนักเรียนมัธยมศึกษาใน ภาคเหนือ โดยใช้แบบวัด The Defining Issues Test โดยแปลเป็นภาษาไทยให้คงรูปแบบและเนื้อหาไว้เช่นเดิม กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ศึกษาเป็น นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มีระดับพัฒนาการทางจริยธรรมสูงกว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

ศรวิรรณา เขียวลี (2522) ได้ศึกษาพัฒนาการทางจริยธรรมของนักเรียนมัธยมศึกษาใน ภาคกลาง โดยใช้แบบวัด The Defining Issues Test โดยใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 และ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มีระดับพัฒนาการทางจริยธรรมสูงกว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

สุพัตรศรี ชุมทรัพย์ (2522) ได้ศึกษาพัฒนาการทางจริยธรรมของนักเรียนมัธยมศึกษาใน ภาคใต้ โดยใช้แบบวัด The Defining Issues Test โดยใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 และ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มีระดับพัฒนาการทางจริยธรรมสูงกว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

สุรณีย์ จุติดำรงค์พันธ์ (2522) ได้ศึกษาพัฒนาการทางจริยธรรมของนักเรียนมัธยมศึกษาในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ โดยใช้แบบวัด The Defining Issues Test โดยใช้กลุ่มตัวอย่างเป็น นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 และ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มีระดับพัฒนาการทางจริยธรรมสูงกว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

นอกจากนี้ บัญชร แก้วส่อง (2522) ได้ศึกษาเปรียบเทียบพัฒนาการทางจริยธรรมของเด็กวัยรุ่นใน สังคมเมือง และชนบท โดยมีจุดมุ่งหมาย เพื่อเปรียบเทียบพัฒนาการทางจริยธรรมของเด็กวัยรุ่นที่มีความแตกต่างในระดับอายุ ในสังคมเมือง และ สังคมชนบท โดยใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนอายุ 13-18 ปีที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษาจากโรงเรียนรัฐบาลในเขตกรุงเทพมหานคร และจังหวัดศรีสะเกษ จำนวน 300 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบทดสอบวัดพัฒนาการทางจริยธรรม ผลการศึกษาพบว่า พัฒนาการทางจริยธรรมของเด็ก วัยรุ่นจะมีความแตกต่างตามระดับอายุ และยังให้ผลสอดคล้องกับการศึกษาของ วิเชียร ทองนุช (2521) ซึ่งได้ศึกษาเปรียบเทียบจรรยาวิพากษ์ของนักเรียนที่มีอายุแตกต่างกัน โดยใช้กลุ่มตัวอย่างนักเรียนอายุ 9 – 12 ปีกำลังศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 – 5 ซึ่งสุ่มตามระดับชั้นจากโรงเรียน รัฐบาล ในจังหวัดชลบุรี จำนวน 120 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่แบบวัดจรรยาวิพากษ์ ผลการศึกษาพบว่า เด็กที่มีอายุแตกต่างกันจะมีระดับจรรยาวิพากษ์ที่ต่างกัน

ศิริพร แยมณี (2530) ได้ศึกษาเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างจรรยาวิพากษ์กับอายุและ การศึกษาของคนไทย โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาจรรยาวิพากษ์ของบุคคลที่มีอายุ ระดับการศึกษา และ ระยะเวลาที่จบ การศึกษามาต่างกัน โดยศึกษาในกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนที่กำลังศึกษาและ ผู้ที่จบการศึกษาแล้ว ที่มีอายุ 10 – 50 ปี ในกรุงเทพมหานครที่จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 และมัธยมศึกษาปีที่ 6 จากการศึกษาในระบบปกติ และการศึกษาออกระบบ ผลการศึกษาพบว่า ในกลุ่มผู้ที่มีอายุน้อยกว่า 25 ปี ผู้ที่มีการศึกษาต่ำและจบ การศึกษานานให้ความสำคัญแก่ จรรยาวิพากษ์ในชั้น 4 มากกว่าผู้มีการศึกษาต่ำเพียงจบ ส่วนในกลุ่มผู้มี อายุตั้งแต่ 25 ปีขึ้นไป พบว่ามีผู้ที่มีการศึกษาต่ำจบมานาน และผู้ที่มีการศึกษาสูงเพียงจบให้ความสำคัญแก่ จรรยาวิพากษ์ใน ชั้น 5หรือ6 มากกว่าผู้มีการศึกษาต่ำเพียงจบ ในกลุ่มที่มีอายุน้อยกว่า 25 ปี พบว่า ผู้มีการ ศึกษาสูงให้ความสำคัญแก่จรรยาวิพากษ์ในชั้นสูง (ชั้น 5หรือ6) มากกว่าผู้มีการศึกษาต่ำ และผู้ที่มีการศึกษาต่ำ ให้ความสำคัญแก่จรรยาวิพากษ์ในชั้นต่ำ (2 หรือ 3)มากกว่าผู้ที่มีการศึกษาสูง

วรวิทย์ พิงวิวัฒน์นิกุล (2540) ได้ศึกษาความสามารถทางสติปัญญาและจรรยาวิพากษ์ของสมาชิกสภา ผู้แทนราษฎรไทย โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาจรรยาวิพากษ์ของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร จำแนกตามอายุ โดยใช้กลุ่มตัวอย่าง เป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร จำนวน 66 คน เป็นชาย 56 คน เป็นหญิง 10 คน เครื่องมือที่ใช้เก็บข้อมูล คือ แบบวัดความสามารถทางสติปัญญา และแบบทดสอบThe Defining Issues Test (DIT) ผลการศึกษาพบว่าสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรที่มีอายุแตกต่างกัน มีระดับจรรยาวิพากษ์ไม่แตกต่างกัน ซึ่งให้ผล ชัดแย้งกับงานวิจัยอื่น

จากการศึกษางานวิจัยจะเห็นได้ว่าระดับจรรยาวิพากษ์จะมีความสัมพันธ์กับระดับอายุ แต่ก็ม้งานวิจัย จำนวนน้อยที่ให้ผลขัดแย้ง ตัวแปรดังกล่าวนี้จึงเป็นตัวแปรที่ผู้วิจัยให้ความสนใจที่จะศึกษาในวัยรุ่นที่กระทำผิด ซึ่งจะเห็นได้ว่าไม่มีผู้ใดได้ศึกษาตัวแปรนี้ในวัยรุ่นที่กระทำผิดมาก่อน

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

เพศกับจริยธรรมของบุคคล

จากการศึกษาหลายการศึกษาพบหลักฐาน ความแตกต่างทางเพศในการใช้จรรยาวิพากษ์เมื่อทดสอบโดยใช้เพศชาย และเพศหญิงที่มีอายุต่างๆ กันพบว่าผู้หญิงจะมีการใช้จรรยาวิพากษ์ สูงกว่าเพศชาย สิ่งที่มีอิทธิพลที่ทำให้เกิดความแตกต่างระหว่างเพศหญิง และ เพศชายนี้อาจขึ้น อยู่กับ การที่เพศหญิงมีวุฒิภาวะก่อนเพศชาย มีความสามารถทางสติปัญญา และ ความสามารถในการใช้ภาษาได้ดีกว่าเพศชาย และเพศหญิงมีความเห็นอกเห็นใจ เข้าใจความรู้สึกของผู้อื่นได้ดีกว่าจึงมีผลทำให้เพศหญิงสร้างจริยธรรมภายในตนเองได้ดีกว่าเพศชาย (Bull , 1969)

Gilligan (1982) ได้ให้ความสนใจพัฒนาการทางจริยธรรมกับความแตกต่างทางเพศ ได้เสนอข้อคิดเห็นว่า เพศชายมีพัฒนาการทางด้านสังคม มีความรู้สึกเป็นส่วนตัวได้ดีกว่าเพศหญิง เพศหญิงจะมีความเครียดมากกว่าเพศชาย จึงเป็นผลให้ทั้งสองเพศมีพัฒนาการทางด้านจริยธรรมในบทบาทที่แตกต่างกัน โดยจะมีพัฒนาการในบทบาททางจริยธรรมในสองรูปแบบ คือ บทบาทในเรื่องการตัดสินใจซึ่งจะพบในเพศชาย และบทบาทในเรื่องการดูแลซึ่งจะพบในเพศหญิง เมื่อไรที่เพศหญิงถูกประเมินในบทบาทในการตัดสินใจเพื่อประเมินพัฒนาการทางจริยธรรมจะทำให้คะแนนที่ได้ต่ำกว่าเพศชาย เพราะมีความลำเอียงในระบบการให้คะแนนดังเช่นวิธีการประเมินของKohlberg (Kohlberg, 1969 cited in Gilligan, 1982))

Bussey & Maughan (1982) ได้ศึกษาความแตกต่างระหว่างเพศกับจรรยาวิพากษ์ โดยใช้กลุ่มตัวอย่าง ทั้งหมด 150 คน ทำการศึกษาโดยใช้แบบสัมภาษณ์ของ Kohlberg (Kohlberg, 1969 cited in Bussey & Maughan, 1982) ที่ชื่อว่า Moral Judgment Interview ซึ่งประกอบด้วยเรื่องราวสมมติที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับจริยธรรมทั้งหมด 3 เรื่อง และมีวิธีการให้คะแนนตามวิธีการของKohlberg (Kohlberg, 1969 cited in Bussey & Maughan, 1982) ผลพบว่า เพศชายและเพศหญิงมีระดับขั้นการตัดสินใจทางจริยธรรมไม่แตกต่างกัน

Thomus (Thomus, 1984 cited in Rest, 1986) ได้ทำการศึกษาความแตกต่างทางเพศโดยใช้แบบวัด DIT พบว่าเพศหญิงจะมีพัฒนาการทางจริยธรรมสูงกว่าเพศชาย

Krebs (1994) ได้ทำการศึกษา เรื่องเพศและมุมมองที่แตกต่างในการตัดสินใจทางจริยธรรม และบทบาททางจริยธรรม โดยใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นชาย 20 คน ที่มีอายุ 18-31 ปี เป็นหญิง 20 คน ที่มีอายุ 18-29 ปี ซึ่งเป็นนักเรียนในระดับมหาวิทยาลัย ทำการศึกษาโดยให้กลุ่มตัวอย่างได้ทำแบบทดสอบที่ดัดแปลงมาจากของ

Kohlberg (Kohlberg, 1983 cited in Krebs, 1994) สองรูปแบบ รูปแบบแรก เรียกว่า Form A รูปแบบที่ 2 เรียกว่า Form B ทั้งสองรูปแบบ ถูกนำมาให้กลุ่มตัวอย่างทดสอบ ภายใต้งเงื่อนไข 4 เงื่อนไข โดยใช้ระยะเวลาห่าง 1 สัปดาห์ ในแต่ละรูปแบบ เงื่อนไข ดังกล่าวคือ (1) รูปแบบ A เป็นบุคคลที่ 3 รูปแบบ B เป็นบุคคลแรก (2) รูปแบบ A เป็นบุคคลแรก รูปแบบ B เป็นบุคคลที่ 3 (3) รูปแบบ B เป็นบุคคลที่ 3 รูปแบบ A เป็นบุคคลแรก (4) รูปแบบ B เป็นบุคคลแรก รูปแบบ A เป็นบุคคลที่ 3 และในการทดสอบนี้ให้คะแนนตามวิธีการของ Kohlberg (Kohlberg, 1983 cited in Krebs, 1994) ผลการศึกษาพบว่า ทั้งเพศชายและเพศหญิงไม่มีความแตกต่างกันในการตัดสินทางจริยธรรม ทั้งบทบาทการดูแล และบทบาทการตัดสิน และในมุมมองทั้ง 4 เงื่อนไข

Gillian & Krebs (1996) ได้ทำการศึกษาเรื่องความแตกต่างทางเพศและความแตกต่างในเรื่องราวสมมติที่ส่งผลต่อการตัดสินทางจริยธรรม โดยทำการศึกษาในเด็กผู้ชายจำนวน 55 คน เด็กผู้หญิงจำนวน 55 คน ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในระดับมหาวิทยาลัย ในการศึกษาครั้งนี้ได้ใช้ แบบทดสอบ Personal Attribute Questionnaire และแบบสอบถามจรรยาวิพากษ์ของ Kohlberg (Kohlberg, 1984 cited in Gillian & Krebs, 1996) และคำสั่งให้อธิบายเหตุผลในการเลือกตัดสินทางจริยธรรมทั้งทางด้านส่วนตัว และไม่ใช้เรื่องส่วนตัวที่พบในชีวิตประจำวัน เพื่อหาระดับ จริยธรรม ทิศทางของจริยธรรมและความสัมพันธ์ระหว่างเหตุผลการเลือกตัดสินในรูปแบบต่างๆ ผลการศึกษา พบว่า เพศหญิงมีความสัมพันธ์กับระดับจริยธรรมสูงกว่าเพศชาย ส่วนเพศชายจะมีความสัมพันธ์กับทิศทางของจริยธรรมมากกว่าเพศหญิง และเพศหญิงมีระดับจรรยาวิพากษ์ด้านความใส่ใจต่อการเลือกตัดสินในชีวิตประจำวันในระดับสูงกว่าเพศชาย เนื่องจากเพศหญิงได้ รายงานถึงการให้ความเอาใจใส่ในระบบของเหตุผลในการเลือกตัดสิน ซึ่งเป็นจรรยาวิพากษ์ในขั้นที่ 2 มากกว่า เพศชาย ในขณะที่วัยเพศชายได้รายงานถึงการให้ความยุติธรรมในแบบของ เหตุผลในการเลือกตัดสิน ซึ่งเป็นจรรยาวิพากษ์ในขั้นที่ 3 มากกว่าเพศหญิง

White (1999) ได้ศึกษาความแตกต่างทางเพศที่มีผลต่อพัฒนาการทางจริยธรรมโดยทำ การศึกษาในกลุ่มตัวอย่างเพศชาย จำนวน 229 คน และเพศหญิงจำนวน 229 คน และวัดระดับ จรรยาวิพากษ์โดยใช้กรอบระดับพัฒนาการของ Kohlberg (Kohlberg, 1976 cited in White, 1999) แต่ใช้แบบวัด The Defining Issues Test ของ Rest (1986) ผลพบว่า เพศหญิงมีระดับจรรยาวิพากษ์สูงกว่า เพศชาย

Gump (1999) ได้ทำการศึกษาความแตกต่างทางเพศ และจรรยาวิพากษ์โดยใช้ กลุ่มตัวอย่างเป็นชาวเม็กซิกัน จำนวน 40 คน เป็นเพศชาย 20 คน เพศหญิงจำนวน 20 คน และเป็นชาวแองโกล จำนวน 40 คน เป็นเพศชาย 20 คน เพศหญิง 20 คน ที่มีอายุ 18-25 ปี โดยใช้แบบวัด The Moral Justification Scale (MJS) ซึ่งเป็นแบบวัดที่วัดทั้งบทบาททางด้าน การตัดสิน และ ด้านการดูแล ผลการศึกษาพบว่า เพศหญิงจะ

มีการตัดสินทางจริยธรรมในบทบาทการดูแลสูงกว่าเพศชาย แต่ในบทบาทการตัดสินทั้งเพศหญิงและเพศชาย ไม่แตกต่างกัน

นอกจากนี้ในประเทศไทยได้มีผู้ศึกษาเกี่ยวกับความแตกต่างทางเพศในเรื่องของจริยธรรมดังนี้

ละอองทิพย์ พลานุกาพ (2532) ศึกษาจรรยาวิพากษ์ของเด็กที่อยู่ในสภาพแวดล้อมต่างกัน โดยมีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาจรรยาวิพากษ์ของเด็กนักเรียนประถมศึกษาตอนปลาย ที่อาศัยอยู่ในครอบครัวทั่วไป และในสถานเลี้ยงเด็กกำพร้าและยากจนวัดสระแก้ว โดยใช้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 522 คน ซึ่งเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 5 6 โรงเรียนไทยรัฐวิทยา และโรงเรียน พินิจธรรมสาร เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบวัดจรรยาวิพากษ์ ผลการศึกษาพบว่าในครอบครัวทั่วไปเด็กหญิงมีจรรยาวิพากษ์สูงกว่าเด็กชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01 ส่วนในสถานเลี้ยงเด็กกำพร้าและยากจนวัดสระแก้วเด็กหญิงและเด็กชายมีจรรยาวิพากษ์ ไม่แตกต่างกัน

ศิริเพ็ญ ไพบูลย์ผล (2540) ได้ทำการศึกษาจรรยาวิพากษ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนเตรียมอุดม โดยมีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาความแตกต่างด้านเพศต่อระดับจรรยาวิพากษ์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ของโรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา โดยใช้กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 198 คน เป็นนักเรียนชาย 80 คน และเป็นนักเรียนหญิง 118 คน เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามเชิงสถานการณ์จำนวน 40 ข้อ ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา ปี 2539 มีระดับจรรยาวิพากษ์อยู่ในชั้นที่ 4 อันเป็นขั้นที่ยึดหลักการทำตามกฎเกณฑ์ของสังคม และความแตกต่างในด้านเพศไม่มีผลต่อระดับจรรยาวิพากษ์

จะเห็นได้ว่าการศึกษาทั้งในประเทศและต่างประเทศในเรื่องความแตกต่างทางเพศกับ จริยธรรมนั้น ให้ผลการศึกษายังไม่แน่ชัดว่า ทั้งเพศชายและเพศหญิงเพศใดมีระดับจรรยาวิพากษ์ที่สูงกว่ากัน หรือทั้งสองเพศไม่มีความแตกต่างกัน จึงเป็นปัจจัยหนึ่งที่ผู้วิจัยให้ความสนใจในการศึกษาครั้งนี้

จริยธรรมกับวัยรุ่นที่กระทำผิด

Fodor (1971) ได้ทำการศึกษาจรรยาวิพากษ์ของวัยรุ่นที่กระทำผิดพบว่า วัยรุ่นที่กระทำผิดมีระดับจรรยาวิพากษ์ที่ล่าช้าไม่เหมาะสมกับระดับอายุ ซึ่งให้ผลสอดคล้องกับ Blasi, Rest & Kohlberg (Blasi, 1980, Rest, 1983, Kohlberg, 1984 cited in William, 1991) พบว่าวัยรุ่นที่ กระทำผิดจะมีจรรยาวิพากษ์ต่ำกว่าวัยรุ่นที่ไม่กระทำผิด จึงเป็นหลักฐานที่แสดงให้เห็นว่า จรรยาวิพากษ์เป็นเรื่องที่สำคัญ และมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมของวัยรุ่นที่กระทำผิด เช่น พฤติกรรมการฝ่าฝืนกฎหมาย พฤติกรรมต่อต้านสังคม พฤติกรรมติดยาเสพติด จากการศึกษาและการรวบรวมข้อมูลชี้ให้เห็นว่า วัยรุ่นที่กระทำผิดในชนชั้นกลางและ

ชนชั้นต่ำจะมีการควบคุมตนเองในระดับต่ำ มีความคับข้องใจในตนเอง (Walter,1959 cited in Hoffman,1964) มีทัศนคติทางจริยธรรมในการต่อต้านกฎเกณฑ์ทางสังคม เนื่องจากมีวุฒิภาวะในการแสดงออกความ คับข้องใจไม่สมบูรณ์ วัยรุ่นที่กระทำผิดจะแสดงจรรยาวิพากษ์เกี่ยวกับการละเมิดกฎเกณฑ์หรือ เรื่องราวเกี่ยวกับจริยธรรมในระดับต่ำ และนอกจากนี้ ได้ศึกษาในแนวด้านสังคมวิทยาปรากฏว่า วัยรุ่นที่กระทำผิดมีความผูกพันต่อกลุ่มเพื่อนที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนไปจากกฎเกณฑ์ทางสังคม จริยธรรมของวัยรุ่นที่กระทำผิดจึงขึ้นอยู่กับกลุ่มเพื่อน มากกว่าจะยึดกฎเกณฑ์ของสังคม ความคิดส่วนใหญ่ที่เกิดขึ้นจะต่อต้านกฎหมายของสังคม (Cohen,1955 cited in Hoffman,1964)

Kohlberg (Kohlberg, 1958 cited in Hoffman, 1964) ได้ศึกษาจริยธรรมในวัยรุ่นที่กระทำผิด พบว่า อยู่ในขั้นก่อนมีจริยธรรม (Preconventional Stage) การตัดสินใจส่วนใหญ่ยึดหลักตามกฎหรือ กฎเกณฑ์ ภายในกลุ่มเพื่อน นอกจากนี้ยังได้ศึกษาในวัยรุ่นที่กระทำผิดซึ่งเป็นชนชั้นต่ำ พบว่า วุฒิภาวะทางด้านจรรยาวิพากษ์จะอยู่ในขั้นต่ำกว่าเด็กปกติ คือ จะมีแนวโน้มอยู่ในขั้นที่ 1 และ ขั้นที่ 2 ซึ่งอยู่ในระดับก่อนมีจริยธรรมเท่านั้น

Travecchio , Stams & Brugman (1999) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างจรรยาวิพากษ์ และพฤติกรรมเกรงในกลุ่มเด็กเร่ร่อน และกลุ่มเด็กที่เคยอยู่ในสถานพินิจ โดยใช้กลุ่มตัวอย่างที่มี อายุ 15 – 24 ปี ซึ่งเป็นเด็กเร่ร่อนจำนวน 79 คน เป็นผู้ชาย 54 คน เป็นผู้หญิง 25 คน มีอายุเฉลี่ย 18-20 ปี โดยคัดเลือกจากบ้านพักฉุกเฉินในเนเธอร์แลนด์ มีข้อบ่งชี้ในการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างคือ มีการย้ายที่พักอาศัยอย่างน้อย 3 ครั้งในเวลา 3 เดือน และอยู่กับที่เป็นเวลา 3 เดือน กลุ่มตัวอย่างที่เลือกส่วนใหญ่จะมีการย้ายที่ 6 ครั้ง ในเวลา 3 เดือน และอยู่กับที่อย่างน้อย 7 เดือน ทำการศึกษาโดยใช้แบบสอบถามเพื่อประเมินพฤติกรรมโดยใช้แบบทดสอบ Anti Social Behavior Inventory การประเมินจรรยาวิพากษ์โดยใช้แบบวัด Sociomoral Reflection Objective Measure – Short Form และวัดแบบแผนการเลี้ยงดูโดยใช้ Parental Bonding Instrument และวัดความผูกพันโดยใช้ Separation Anxiety Test และประเมินรูปแบบความผูกพัน และการสนับสนุนทางสังคมโดยใช้ Social Support Questionnaire การประเมินการแก้ปัญหาโดยใช้ Utrecht Coping Scale วัดความผิดปกติทางระบบประสาท โดยใช้ Syptom check list – 90 และแบบวัดพฤติกรรมเกรงจะวัดใน 4 ด้าน คือ ด้านอาชญากรรม ความรุนแรง การทำลายสมบัติส่วนรวม พฤติกรรมที่เกี่ยวกับการฝ่าฝืนกฎหมาย

จากการศึกษาพบว่าเด็กเร่ร่อนในสถานเลี้ยงเด็กเร่ร่อน และเด็กในสถานพินิจ มีพฤติกรรมเกรงแตกต่างกัน เด็กเร่ร่อนจะมีพฤติกรรมเกรงมากกว่าเด็กในสถานพินิจ เด็กเร่ร่อนมี จรรยาวิพากษ์อยู่ในระดับ conventional level และพบว่าพฤติกรรมเกรงไม่สัมพันธ์กับ จรรยาวิพากษ์ในเด็กเร่ร่อนแต่จะมีความ

สัมพันธ์กับเด็กในสถานพินิจฯ เด็กเร่ร่อนจะสัมพันธ์ ทางลบกับการสนับสนุนทางสังคมและความผูกพัน แต่จะสัมพันธ์ทางบวกกับความผิดปกติทางระบบประสาท และจะสัมพันธ์กับการแก้ปัญหาแบบหลีกเลี่ยง

พฤติกรรมเกรจะสัมพันธ์ทางด้านบวกกับความแตกต่างทางเพศในเด็กเร่ร่อน โดยเพศชายจะแสดงพฤติกรรมเกรมากกว่าเพศหญิง และเด็กที่ได้รับการเลี้ยงดูอย่างเข้มงวดกวดขัน ได้รับการตอบสนองน้อย จะแสดงพฤติกรรมเกร และมีรูปแบบการแก้ปัญหาแบบหลีกเลี่ยง

ส่วนเด็กในสถานพินิจฯ เพศชายจะแสดงพฤติกรรมเกรมากกว่าเพศหญิง มีรูปแบบการแก้ปัญหาแบบเผชิญกับปัญหา และแบบหลีกเลี่ยงปัญหา เด็กที่มีจรรยาวิพากษ์ในระดับ conventional จะแสดงพฤติกรรมเกรน้อยกว่าเด็กที่มีจรรยาวิพากษ์ในระดับ preconventional

Judy & Nelson (2000) ได้ทำการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างพ่อแม่ เพื่อน และจริยธรรมในวัยรุ่นที่มีพฤติกรรมลักขโมย โดยทำการศึกษาในวัยรุ่นที่กระทำผิดที่มีอายุ 14-18 ปี จำนวน 176 คน โดยใช้แบบวัด Parental Bonding Instrument วัดความผูกพันระหว่างวัยรุ่นและพ่อแม่ และใช้แบบวัด DIT วัดจรรยาวิพากษ์ของวัยรุ่น และใช้แบบวัด Peer Theft Inventory and Demographic Questionnaire วัดความสัมพันธ์ระหว่างวัยรุ่นที่กระทำผิดและเพื่อน ในการศึกษาได้แบ่งกลุ่มวัยรุ่นที่กระทำผิดเป็นสองกลุ่ม คือ กลุ่มที่กระทำผิดน้อยครั้ง หรือก่อนที่ทำการศึกษานี้ วัยรุ่นไม่ได้กระทำผิดมาเป็นระยะหนึ่งปี กลุ่มที่สอง เป็นวัยรุ่นที่กระทำผิดบ่อยครั้งอย่างน้อย 1 ครั้งภายในระยะเวลาหนึ่งปี ผลพบว่า วัยรุ่นที่กระทำผิดน้อยครั้งจะมีคะแนนจรรยาวิพากษ์ในชั้น P ซึ่งเป็นดัชนีชี้วัดจรรยาวิพากษ์ขั้นสูง สูงกว่าวัยรุ่นที่กระทำผิดบ่อยครั้งและมีฐานความผิดที่ รุนแรงขึ้น และพบว่าคะแนนจรรยาวิพากษ์ชั้น P จะสัมพันธ์กับความสัมพันธ์กับเพื่อนและการดูแลเอาใจใส่ของบิดามารดา

สำหรับในประเทศไทยได้มีผู้ที่ศึกษาระดับจรรยาวิพากษ์ในวัยรุ่นที่กระทำผิดค่อนข้างน้อย

เนาวรัตน์ เฉลิมศรี (2543) ได้ศึกษาการใช้เหตุผลทางจริยธรรมของวัยรุ่นที่กระทำผิดในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลางโดยมีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาระดับการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมของเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง และศึกษาความแตกต่างในการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมที่มีความแตกต่างในด้านภูมิหลังของครอบครัว กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา ได้แก่เด็กชายที่กระทำผิดในบ้านกรรณา จำนวน 200 คน และเด็กในสถานฝึกอบรมเด็กและเยาวชนหญิงในบ้านปรานิ จำนวน 50 คน โดยมีมุ่งศึกษาการใช้ เหตุผลเชิงจริยธรรม 5 ประการ ได้แก่ ความซื่อสัตย์ ความอดทนอดกลั้น ความไม่ประมาท ความเมตตากรรณา และการใช้สติปัญญาในการแก้ไขปัญหา โดยใช้ทฤษฎีของ Kohlberg

(Kohlberg, 1969 อ้างใน เนาวรัตน์ เฉลิมศรี, 2543) และ แนวคิดทางพุทธจริยศาสตร์เป็นแนวทางในการศึกษา ผลการศึกษาพบว่า การใช้เหตุผลทางจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์ ด้านความอดทนอดกลั้น ด้านความเมตตากรุณา และด้านการใช้สติปัญญาในการแก้ไขปัญหาของวัยรุ่นทั้งชายและหญิงอยู่ในระดับขั้นที่ 5 คือ ทำตามข้อตกลงของสังคมและคำมั่นสัญญา ส่วนด้านความไม่ประมาท การใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมอยู่ในขั้นที่ 4 คือ ทำตามหน้าที่ทางสังคม ระดับการตัดสินใจทาง จริยธรรมในขั้นที่ 1 และขั้นที่ 2 ยังคงมีปรากฏบางส่วน และวัยรุ่นเพศหญิงมีการใช้เหตุผลเชิง จริยธรรมใน ขั้นที่ 5 แต่วัยรุ่นเพศชายจะอยู่ในขั้นที่ 4

จากงานวิจัยและเอกสารที่กล่าวมาแล้วข้างต้น ทั้งในประเทศ และต่างประเทศจะเห็นได้ว่า ผลการวิจัยในการศึกษาเรื่อง ตัวแปรทางด้านอายุ เพศ ที่มีผลต่อความแตกต่างของจรรยาวิพากษ์ ยังสรุปผลได้ไม่แน่นอน และยังทำการศึกษาในเด็กที่มีพฤติกรรมเป็นที่ยอมรับของสังคม ส่วนในเด็กที่มีพฤติกรรมเกเรกระทำผิดกฎหมาย ยังมีผู้ที่ให้ความสนใจและทำการศึกษาน้อย ผู้วิจัยจึง สนใจที่จะทำการศึกษาว่าตัวแปรที่กล่าวมาข้างต้น

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาความแตกต่างของคะแนนจรรยาวิพากษ์ของวัยรุ่นที่กระทำผิดในสถานพินิจ และคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลางที่มีระดับอายุ แตกต่างกัน
2. เพื่อศึกษาความแตกต่างของคะแนนจรรยาวิพากษ์ของวัยรุ่นที่กระทำผิดในสถานพินิจ และคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลางที่มีเพศ แตกต่างกัน

ขอบเขตในการวิจัย

1. กลุ่มตัวอย่าง ในการศึกษานี้ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาโดยเก็บข้อมูลจากวัยรุ่นที่กระทำผิด ซึ่งศาลเยาวชนและครอบครัวพิพากษาว่ามีความผิดตามกฎหมายและมีคำสั่งให้เข้ารับการฝึกอบรมในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง โดยการสุ่มอย่างเฉพาะเจาะจง คือ วัยรุ่นชายที่กระทำผิดและถูกจับกุมอยู่ในสถานฝึกอบรมเด็กและเยาวชนชายรุ่นใหญ่บ้านกรูดฯ และสถานฝึกอบรมชายรุ่นเล็กบ้านมูทิตา และวัยรุ่นหญิงที่กระทำผิดและถูกจับกุมอยู่ในสถานฝึกอบรมเด็กและเยาวชนหญิง บ้านปรางณี และสุ่มตัวอย่างเก็บข้อมูลจากวัยรุ่นที่กระทำผิด ในสัดส่วนที่เท่าๆกัน คือ วัยรุ่นหญิงที่กระทำผิดจำนวน 100 คน วัยรุ่นชายที่กระทำผิด จำนวน 100 คน จากบัญชีรายชื่อ วัยรุ่นที่กระทำผิดที่มีอายุ 13 – 18 ปี

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบวัดจรรยาวิพากษ์ (The Defining Issues Test) ของ Rest (1986) ซึ่งผู้วิจัยได้ปรับเปลี่ยนสถานการณ์สมมติให้เหมาะสมกับสภาพการณ์และวัฒนธรรมไทยในปัจจุบัน มีทั้งหมด 4 เรื่อง และประกอบด้วยข้อความในการตัดสินใจหาจริยธรรมในเรื่อง 12 ข้อความ

3. ตัวแปรที่จะศึกษา

3.1 ตัวแปรต้น (Independent Variable) ได้แก่

3.1.1 อายุ แบ่งเป็น 2 ระดับ คือ ระดับที่ 1 อายุ 13 ปีบริบูรณ์ถึง 16 ปี 6 เดือน ระดับที่ 2 อายุ 16 ปี 7 เดือน ถึง 18 ปีบริบูรณ์

3.1.2 เพศ แบ่งเป็น เพศหญิง และ เพศชาย

3.2 ตัวแปรตาม (Dependent Variable) ได้แก่ คะแนนจรรยาวิพากษ์ในชั้น P ที่ได้จากแบบวัดจรรยาวิพากษ์ซึ่งผู้วิจัยได้ปรับเปลี่ยนสถานการณ์สมมติตามแนวแบบวัดของ Rest (1986)

คำจำกัดความของการวิจัย

1. จรรยาวิพากษ์ (Moral Judgement) หมายถึง การที่บุคคลใช้เหตุผลในการเลือก หรือไม่เลือกกระทำพฤติกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งซึ่งเป็นเครื่องแสดงมูลเหตุจูงใจที่อยู่เบื้องหลังการกระทำของบุคคล และเป็นสิ่งที่แสดงถึงพัฒนาการจริยธรรมของบุคคลนั้นด้วย

ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ใช้คะแนนจากแบบวัดจรรยาวิพากษ์ของ Rest (1986) ซึ่งสร้างขึ้นในปี 1972 และได้มีการพัฒนาอย่างต่อเนื่องถึงปี 1998 โดยในการศึกษาครั้งนี้ได้ใช้ชั้นจรรยาวิพากษ์ชั้น P ของ Rest (1986) เป็นดัชนีชี้วัดและใช้วิเคราะห์จรรยาวิพากษ์ของวัยรุ่นที่กระทำผิด

2. วัยรุ่นที่กระทำผิด หมายถึง บุคคลที่มีอายุ 13 ปีบริบูรณ์ ถึง 18 ปีบริบูรณ์ที่กระทำผิดทางอาญาที่กฎหมายบัญญัติว่าผิดและถูกตัดสินให้เฝ้ากอบรมในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและ เยาวชนกลาง

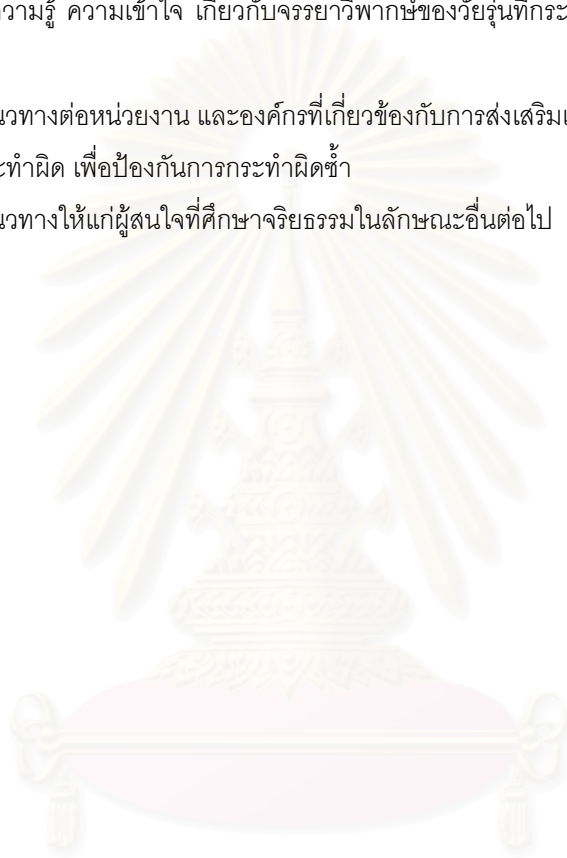
3. สถานฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายบ้านกรูณา หมายถึง สถานฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายที่มีอายุ 14 - 18 ปี ซึ่งทำหน้าที่รับผิดชอบฝึกอบรมและบำบัดแก้ไขฟื้นฟูเด็กและ เยาวชนหลังจากศาลพิพากษา โดยจะฝึกและอบรมตามระยะเวลาที่กำหนดในคำพิพากษา ซึ่งตั้งอยู่ที่ 187 ถ. สรรพาวุธ แขวงบางนา เขต พระโขนง กรุงเทพมหานคร

4. สถานฝึกอบรมเด็กและเยาวชนชายบ้านมุทิตา หมายถึง สถานฝึกและอบรมเด็กและ เยาวชนชายที่มีอายุ ตั้งแต่ 7 - 14 ปี ซึ่งทำหน้าที่รับผิดชอบและบำบัดแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนหลังจากศาลพิพากษา โดยจะฝึกอบรมตามระยะเวลาที่กำหนดในคำพิพากษา ซึ่งตั้งอยู่ในบริเวณเดียวกับบ้านกรูณา

5. สถานฝึกอบรมเด็กและเยาวชนหญิงบ้านปราณี หมายถึง สถานฝึกอบรมเด็กและ เยาวชนหญิงที่มี อายุ 7 – 18 ปีซึ่งทำหน้าที่ในการฝึกอบรมและบำบัดแก้ไขฟื้นฟู หลังจากที่ศาลพิพากษา โดยจะฝึกอบรมตามระยะเวลาที่ศาลกำหนดซึ่งตั้งอยู่บ้านเลขที่ 400 ซอยท่าข้าม ถนนพหลโยธิน แขวงจตุจักร กรุงเทพมหานคร

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับการวิจัย

1. เพื่อให้ได้ความรู้ ความเข้าใจ เกี่ยวกับจรรยาวิชาชีพของวัยรุ่นที่กระทำผิดที่มีเพศ อายุ แตกต่าง กัน
2. เพื่อเป็นแนวทางต่อหน่วยงาน และองค์กรที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมและปลูกฝัง จริยธรรมให้แก่ วัยรุ่นที่กระทำผิด เพื่อป้องกันการกระทำผิดซ้ำ
3. เพื่อเป็นแนวทางให้แก่ผู้สนใจที่ศึกษาจริยธรรมในลักษณะอื่นต่อไป

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 2

วิธีดำเนินการและการเก็บรวบรวมข้อมูล

ลักษณะของงานวิจัย

การวิจัยนี้ จัดเป็น การวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) ซึ่งผู้วิจัยได้เลือกที่จะศึกษาในสถานฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายบ้านกรุณาและบ้านมุทิตา สถานฝึกและอบรมเด็กและ เยาวชนหญิงบ้านปราณี ผู้วิจัยได้กำหนดประชากรเป้าหมาย คือ วัยรุ่นที่กระทำผิดชายและหญิงที่มีอายุ 13-18 ปี ที่กระทำความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน ขี้วิตและร่างกาย กระทำผิดทางเพศ และ การกระทำผิดตามพระราชบัญญัติยาเสพติด ตามคำพิพากษาของศาลเยาวชนและครอบครัว ซึ่งอยู่ในสถานพินิจทั้งสามแห่ง และได้ทำการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบวัด The Defining Issues Test ของ Rest (1986) ซึ่งผู้วิจัยได้ปรับเปลี่ยนสถานการณ์สมมติให้เหมาะสมกับสภาพการณ์และวัฒนธรรมไทยในปัจจุบัน และ ผู้วิจัยได้แบ่งขั้นตอนการดำเนินการวิจัยตามลำดับดังนี้คือ

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาคั้งนี้ คือ วัยรุ่นที่กระทำผิดชายในสถานฝึกและอบรม บ้านกรุณา บ้านมุทิตา และวัยรุ่นที่กระทำผิดหญิงในสถานฝึกและอบรมบ้านปราณี ที่มี อายุ 13 – 18 ปี จำนวนทั้งสิ้น 200 คน

การเลือกกลุ่มตัวอย่าง

สำหรับการวิจัยครั้งนี้ ได้กำหนด กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยจำนวนทั้งสิ้น 200 คนโดยใช้การสุ่มตัวอย่างแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive Sampling) ในการเลือกสถานฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนบ้านกรุณา บ้านมุทิตา และ บ้านปราณี โดยพิจารณาตามตัวแปรที่ศึกษา คือ อายุ เพศ และทำการสุ่มตัวอย่างจากบัญชีรายชื่อวัยรุ่นที่กระทำผิด จะได้กลุ่มตัวอย่างดังนี้

ในสถานฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายบ้านกรุณา และบ้านมุทิตา จำนวน 100 คน มีอายุตั้งแต่ 13 ปีบริบูรณ์ ถึง 16 ปี 6 เดือน จำนวน 50 คน และมีอายุ 16 ปี 7 เดือน ถึง 18 ปีบริบูรณ์ จำนวน 50 คน

ในสถานฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิงบ้านปรานี จำนวน 100 คน มีอายุตั้งแต่ 13 ปีบริบูรณ์ ถึง 16 ปี 6 เดือน จำนวน 50 คน และกลุ่มตัวอย่างที่มีอายุ 16 ปี 7 เดือน ถึง 18ปีบริบูรณ์ จำนวน 50 คน (ดังตารางแสดงรายละเอียดที่ 3)

ตารางที่ 3 แสดงจำนวนกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามเพศ และ ระดับอายุ

	13ปี-16ปี6เดือน	16ปี7เดือน-18ปี	รวม
ชาย	50	50	100
หญิง	50	50	100
รวม	100	100	200

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย 2 ส่วน

ส่วนที่ 1 เป็นแบบสอบถามข้อมูลพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษา

ส่วนที่ 2 เป็นแบบวัดระดับจริยวิพากษ์ของ Rest (1986) ที่ผู้วิจัยได้ปรับเปลี่ยน สถานการณ์สมมติให้เหมาะสมกับสภาพการณ์และวัฒนธรรมไทยในปัจจุบัน โดยผู้วิจัยได้เลือกเรื่องที่มีเนื้อเรื่องเหมือนกัน ทั้ง The Defining Issues Test เดิม (DIT) และ version 2 (DIT 2) ซึ่งมีทั้งหมด 4 เรื่อง โดยในเรื่องที่ 1 ใน DIT จะเป็นเรื่องเกี่ยวกับการขโมยยาของ Heinz จากเภสัชกรที่ผลิตยา เพื่อช่วยชีวิตของภรรยา ซึ่งเป็นสิ่งที่ควรกระทำหรือไม่ เรื่องที่ 2 เป็นเรื่องเกี่ยวกับการสร้างหนังสือพิมพ์ของนักเรียนมัธยมซึ่งส่งผลในด้านลบต่อสังคม ควรหรือไม่ที่จะหยุดพิมพ์ หนังสือพิมพ์นั้น เรื่องที่ 3 เป็นเรื่องเกี่ยวกับการให้การรักษของแพทย์แก่ผู้ป่วยที่มีความเจ็บปวดอย่างรุนแรง และผู้ป่วยได้ขอยาที่ให้ผลแทรกซ้อนที่เป็นอันตรายต่อผู้ป่วยถ้าให้เป็นจำนวนมาก ควรหรือไม่ที่แพทย์จะให้ยาตามคำขอร้องของผู้ป่วย เรื่องที่ 4 เป็นเรื่องที่นักเรียนควรเข้ายัดอำนาจประท้วงหรือไม่ เมื่อโรงเรียนยังมีโปรแกรมในการฝึกทหารเพื่อไปรบในสงคราม ซึ่งทั้ง 4 เรื่องนี้ใน DIT จะมีลักษณะเนื้อเรื่องตรงกับ DIT2 และ ผู้วิจัยได้ปรับเรื่องสมมติ และข้อคำถามที่เป็นเหตุผลที่ใช้ในการตัดสินใจให้เหมาะสมกับสภาพการณ์และวัฒนธรรมไทยในปัจจุบัน โดยคง โครงสร้างตามเนื้อเรื่องของ Rest (1986) แบบวัดจะประกอบด้วยสถานการณ์สมมติที่เป็นปัญหาทางจริยธรรม (Moral Dilemma) 4 เรื่อง ในแต่ละเรื่องจะประกอบด้วยขั้นตอนในการตอบ แบบวัด 2 ขั้นตอน ขั้นตอนแรก จะประกอบด้วยข้อความซึ่งเป็นเหตุ

ผลที่ใช้ประกอบการตัดสินใจต่อสถานการณ์นั้นๆ 12 ข้อความ ซึ่งข้อความแต่ละข้อจะเป็นตัวแทนของชั้นจรรยา วิชาภักษ์ ให้ผู้ตอบแบบวัด ประเมินค่าความสำคัญของข้อความดังกล่าว ซึ่งมี 5 ระดับ คือ สำคัญที่สุด สำคัญมาก สำคัญพอควร สำคัญน้อย และ ไม่สำคัญ ขั้นตอนที่ 2 ให้ผู้ตอบแบบวัดจัดอันดับความสำคัญของข้อความที่ได้ประเมินไว้ในตอนแรก 4 อันดับ คือ สำคัญมากที่สุดเป็นอันดับที่ 1 สำคัญมากเป็นอันดับที่ 2 สำคัญมากเป็นอันดับที่ 3 และ สำคัญมากเป็นอันดับที่ 4

การตรวจความคงที่ของข้อมูล

ก่อนตรวจให้คะแนน ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้จากแบบวัด มาตรวจความคงที่ของข้อมูล เพื่อดูว่าแบบวัด ชุดนั้น ผู้ทำตั้งใจทำด้วยความจริงใจ หรือมีความเข้าใจไม่ใช่ทำโดยการเดา โดยวิธีการดังนี้

1. เมื่อกลุ่มตัวอย่างนำแบบวัดที่ได้ตอบแล้วมาคืน ผู้วิจัยจะดูความสอดคล้องของข้อมูลในส่วนการประเมินค่า (Rating) และการจัดอันดับความสำคัญ (Ranking) ว่ามีความสอดคล้องหรือไม่ ถ้าแบบวัดชุดใดมีความไม่สอดคล้องกันเกินกว่า 2 เรื่อง ขึ้นไปถือว่าแบบวัดชุดนั้นไม่มีความคงที่ของข้อมูล ผู้วิจัยจะคืนแบบวัดให้กลุ่มตัวอย่างพร้อมทั้งอธิบายวิธีการทำแบบวัดให้แก่กลุ่มตัวอย่างฟังซ้ำเป็นรายบุคคลจนกลุ่มตัวอย่างเข้าใจ และให้แก้ไขอีกครั้ง ถ้าแก้ไขแล้วข้อมูลที่ได้ยังไม่ตรงตามเกณฑ์ของแบบวัด ผู้วิจัยจะคัดแบบวัดชุดนั้นออก

ตัวอย่าง ในเรื่องที่ 1 ถ้าผู้ตอบแบบวัดประเมินค่าข้อความที่ 1 2 3 4 5 ว่ามีความสำคัญที่สุด และประเมินค่าข้อความที่ 6 7 8 9 ว่าสำคัญมาก และประเมินค่าข้อความที่ 10 11 12 ว่าสำคัญพอควร ในข้อมูลช่วงจัดอันดับผู้ตอบแบบวัดจะต้องนำข้อความจากการประเมินค่าความสำคัญมาจัดอันดับความสำคัญ โดยจะต้องพิจารณาในช่องที่มีความสำคัญมากที่สุด ไปยังช่องที่ไม่มีความสำคัญ ให้ได้เพียง 4 อันดับ จากตัวอย่างผู้ตอบแบบวัดจะต้องพิจารณาระหว่างข้อความที่ 1 2 3 4 5ว่าจะให้ข้อความใดสำคัญที่สุดอันดับที่ 1 ข้อความใดสำคัญรองลงมาเป็นอันดับที่ 2 ข้อความใดสำคัญรองลงมาเป็นอันดับที่ 3 ข้อความใดสำคัญรองลงมาเป็นอันดับที่ 4 แต่ถ้าผู้ตอบแบบวัดเลือกข้อความที่ 6 สำคัญที่สุดเป็นอันดับที่ 1 ข้อความที่ 2 สำคัญรองเป็นอันดับที่ 2 ข้อความที่ 9 สำคัญเป็นอันดับที่ 3 และข้อความที่ 1 สำคัญเป็นอันดับที่ 4 ถือว่าในเรื่องที่ 1 นี้ ข้อมูลในส่วนการประเมินค่าและการจัดอันดับไม่มีความสอดคล้องกัน จึงต้องคัดออกตามเกณฑ์ของแบบวัด

2. ตรวจดูข้อมูลในส่วนการประเมินค่าความสำคัญ ถ้าในเรื่องหนึ่ง ๆ กลุ่มตัวอย่างประเมินค่าความสำคัญเหมือนกันเกิน 9 ข้อ เกิน 2 เรื่อง ถือว่าแบบวัดนั้นไม่มีความคงที่ของข้อมูลต้องคัดออก

3. ในการตรวจคะแนน หากคะแนนในชั้น M ซึ่งเป็นชั้นลงได้เกิน 8 คะแนนจะต้องคัดแบบวัดชุดนั้นออก

การตรวจและการให้คะแนน

นำแบบวัดที่ตรวจความคงที่ของข้อมูลแล้วมาตรวจให้คะแนนตามที่ Rest (1986) ได้เสนอไว้ตามคู่มือการใช้แบบวัด DIT เพื่อวิเคราะห์ระดับขั้นจรรยาวิพากษ์ของกลุ่มตัวอย่าง การตรวจให้คะแนนของแบบวัด DIT สามารถทำได้ 2 วิธี คือ

1. การตรวจด้วยมือ (Hand Scoring)
2. การตรวจด้วยเครื่อง (Machine Scoring) โดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์

สำหรับในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ใช้วิธีการตรวจให้คะแนนด้วยมือ โดยมีขั้นตอนดังนี้

1. เตรียมตาราง การให้คะแนนของแบบวัดแต่ละชุด ดังตารางข้างล่าง

ชั้นที่	2	3	4	5A	5B	6	A	M	P
เรื่องที่1									
เรื่องที่2									
เรื่องที่3									
เรื่องที่4									
รวม									

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

2. นำข้อมูลในส่วนที่จัดลำดับความสำคัญ (Ranking) มาระบุชั้นพัฒนาการของจรรยาวิพากษ์ ตามคู่มือของ Rest (1986) เพื่อให้ทราบว่าข้อความที่ผู้ทำแบบวัดเลือกมานั้นจัดอยู่ในชั้น จรรยาวิพากษ์ในชั้นใดบ้างดัง ตารางข้างล่างนี้

ข้อ	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
เรื่องที่1	4	3	2	M	3	4	M	6	A	5A	3	5A
เรื่องที่2	3	4	2	5A	5A	3	6	4	3	A	5B	4
เรื่องที่3	3	4	A	2	5A	M	3	6	4	5B	4	5A
เรื่องที่4	4	4	2	4	M	5A	3	3	5B	5A	4	3

3. ต่อจากนั้น ให้คะแนนตัวเลือกที่ผู้ทำแบบวัดได้จัดลำดับข้อความซึ่งเป็นตัวแทนของ ชั้น จรรยาวิพากษ์โดยพิจารณาจากตารางของ Rest (1986) ในข้อ 2 และให้คะแนนตามลำดับข้างล่างนี้ดังนี้

ให้คะแนน 4 ในตัวเลือกที่จัดลำดับความสำคัญ เป็นอันดับที่ 1

ให้คะแนน 3 ในตัวเลือกที่จัดลำดับความสำคัญ เป็นอันดับที่ 2

ให้คะแนน 2 ในตัวเลือกที่จัดลำดับความสำคัญ เป็นอันดับที่ 3

ให้คะแนน 1 ในตัวเลือกที่จัดลำดับความสำคัญ เป็นอันดับที่ 4

ตัวอย่างเช่น ในเรื่องที่ 1 หากผู้ทำแบบวัดเลือกข้อความข้อที่ 5 มาจัดอันดับความสำคัญเป็นอันดับที่ 1 จะตรวจให้คะแนนดังนี้ คือ ข้อ 5 ที่ผู้ทำแบบวัดเลือก Rest (1986) จัดอยู่ในชั้นที่ 3 ผู้ตอบแบบวัดจะได้คะแนน 4 คะแนนในชั้นที่ 3

4. ใช้วิธีการให้คะแนนดังกล่าวนี้จนครบ ทั้ง 4 เรื่อง

ข้อสังเกต ในแต่ละเรื่องอาจจะมีคะแนน 4 3 2 1 ซ้ำกันได้ในพื้นที่ของจรรยาวิพากษ์ชั้นใดชั้นหนึ่ง

5. รวมคะแนนทั้งหมดในแต่ละชั้นจรรยาวิพากษ์ แล้วนำคะแนนในชั้น 5A ชั้น5B และ ชั้น 6 มารวมเข้าด้วยกัน ได้คะแนนในชั้น P ซึ่งเป็นดัชนีบอกพัฒนาการของจรรยาวิพากษ์ โดยรวมของกลุ่มตัวอย่าง และนำไปใช้วิเคราะห์ข้อมูลเชิงสถิติ ส่วนคะแนนของชั้นจรรยาวิพากษ์ในชั้นอื่นๆของกลุ่มตัวอย่าง นำมาคำนวณค่าสถิติพื้นฐาน

การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

การหาความเชื่อถือได้ของแบบวัด

- การทดสอบความตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) โดยผู้วิจัยได้ปรับเปลี่ยน สถานการณ์สมมติในแบบวัด The Defining Issues Test และคงรูปของความหมายเดิมไว้ ทุก ประการ และนำแบบวัดที่ปรับเปลี่ยนแล้วไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิของคณะจิตวิทยาจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำนวน 3 ท่าน (ดังรายชื่อในภาคผนวก ก) ตรวจสอบรูปแบบ และ ความตรง เชิงเนื้อหาของข้อมูล โดยใช้ เกณฑ์ในการพิจารณาความถูกต้องเหมาะสมของเนื้อหาและรูปแบบจากความเห็นตรงกันของผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 2 ใน 3 ท่าน

- การทดสอบความเที่ยง (Reliability) โดยใช้วิธีการวัดความสอดคล้องภายใน แบบ ครอนบาค อัลฟา (Cronbach ' s Alpha) ด้วยการนำแบบวัดไปใช้กับ วิทยุรุ่นที่กระทำผิดที่มีลักษณะใกล้เคียง กับกลุ่มตัวอย่างที่ต้องการทดสอบจริง จำนวน 30 คน นำข้อมูลในส่วนประเมินค่าความสำคัญ (Rating Data) ที่ได้มาหาความสอดคล้องภายใน

สำหรับแบบวัดนี้ หาค่าความเชื่อถือโดยวิธีสอดคล้องภายในแบบครอนบาค อัลฟา (Cronbach ' s Alpha) ได้ค่าเท่ากับ .78

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้มีขั้นตอนในการเก็บรวบรวมข้อมูลดังนี้

1. ติดต่อขออนุมัติหนังสือจากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เพื่อขออนุญาตและขอความร่วมมือจาก สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลางในการเก็บรวบรวมข้อมูล
2. นำหนังสืออนุมัติจากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ไปขออนุญาตผู้อำนวยการสถานพินิจ และคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง เพื่อขอเก็บข้อมูลในสถานฝึกอบรมในบ้ำบกฤษฎา บ้ำนมุทิตา บ้ำนปราดณี
3. ผู้วิจัยนำแบบวัดไปเก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างจริง ทั้งหมด 200 คน
4. นำแบบวัดที่เก็บรวบรวม มาตรวจสอบความสมบูรณ์ในการตอบแบบวัด และคัดเลือก แบบวัดที่ไม่สมบูรณ์ออก
5. นำแบบวัดที่ตรวจสอบความสมบูรณ์มาตรวจให้คะแนนตามวิธีการให้คะแนนของ Rest (1986)
6. นำคะแนนที่ได้ไปวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ได้ตรวจให้คะแนนจรรยาวิพากษ์ชั้น 2 3 4 และชั้น P ด้วยมือ (Hand Scoring) ตามโปรแกรมที่Rest (1986) ได้เสนอไว้ หลังจากนั้นนำผลที่ได้มาวิเคราะห์และเสนอค่าทางสถิติ ดังนี้

1. คำนวณค่ามัธยฐานเลขคณิต และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนจรรยาวิพากษ์ทั้ง 8 ชั้น ตามตัวแปรที่ศึกษา คือ อายุ เพศ
2. ทดสอบความแตกต่างของคะแนนจรรยาวิพากษ์ชั้น P ด้วยวิธีวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบ 2 ทาง (Two Ways Analysis of Variance) โดยมีระดับอายุ เพศ เป็นตัวแปรอิสระ และ คะแนนจรรยาวิพากษ์ชั้น P เป็นตัวแปรตาม ซึ่งในการวิเคราะห์ครั้งนี้ใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS

การนำเสนอข้อมูล

ในการนำเสนอข้อมูลที่วิเคราะห์แล้ว ผู้วิจัยจะนำเสนอข้อมูลเป็นลำดับขั้นตอน ดังนี้

1. แสดงผลค่ามัธยฐานเลขคณิต และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนจรรยาวิพากษ์ตาม เพศ โดยนำเสนอในรูปแบบตาราง
2. แสดงค่ามัธยฐานเลขคณิต และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนน จรรยาวิพากษ์จำแนกตามระดับอายุ โดยนำเสนอในรูปแบบตาราง
3. แสดงค่ามัธยฐานเลขคณิตของคะแนนจรรยาวิพากษ์ตามเพศ โดยนำเสนอในรูปแบบกราฟ
4. แสดงค่ามัธยฐานเลขคณิตของคะแนนจรรยาวิพากษ์ จำแนกตามระดับอายุในรูปแบบกราฟ
5. แสดงการเปรียบเทียบค่ามัธยฐานเลขคณิตของคะแนนจรรยาวิพากษ์จำแนกตามอายุ และเพศ ในรูปแบบตาราง
6. แสดงผลการทดสอบความแตกต่างของคะแนนจรรยาวิพากษ์ที่จำแนกตามเพศ อายุด้วยวิธีวิเคราะห์ความแปรปรวนสองทาง (Two-Way Analysis of Variance) โดยนำเสนอรูปแบบตาราง

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 3 ผลการวิจัย

ในการศึกษาเรื่อง จรรยาวิพากษ์ของวัยรุ่นที่กระทำผิดในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและ เยาวชนกลางได้ มีการออกแบบงานวิจัยเพื่อวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทาง (Two way ANOVA) โดยมีตัวแปรอิสระ 2 ตัว คือ อายุ ซึ่งมี 2 ระดับ คือ อายุ 13 ปี ถึง 16 ปี 6 เดือน และ อายุ 16 ปี 7 เดือน ถึง 18 ปีบริบูรณ์ และ เพศ แบ่งเป็น เพศหญิง และ เพศชาย ส่วนตัวแปรตาม คือ คะแนนจรรยาวิพากษ์ชั้น P ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูล และ เสนอผลการวิเคราะห์ตามลำดับชั้น ดังนี้

หาค่ามัชฌิมเลขคณิต ($\bar{X}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

การหาค่ามัชฌิมเลขคณิต ($\bar{X}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของคะแนนจรรยาวิพากษ์ ที่ได้จากการ ทำแบบวัดจรรยาวิพากษ์ ดี ไอ์ ที่ ทั้ง 8 ชั้น ของวัยรุ่นที่กระทำผิด ดังแสดงในตารางที่ 4

ตารางที่ 4 แสดงค่ามัชฌิมเลขคณิต ($\bar{X}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของคะแนน จรรยาวิพากษ์ที่ได้จากการทำแบบวัดจรรยาวิพากษ์ ดี ไอ์ ที่ ทั้ง 8 ชั้น ของวัยรุ่น ที่ กระทำผิดที่มีอายุ 13 ปี ถึง 16 ปี 6 เดือน และที่มี อายุ 16ปี 7 เดือน ถึง 18 ปี

อายุ	ค่า สติติ	ชั้นจรรยาวิพากษ์							
		ชั้น2	ชั้น3	ชั้น4	ชั้น5A	ชั้น5B	ชั้น6	ชั้นA	ชั้นP
13ปี-16ปี6เดือน	X	3.81	9.77	13.37	4.1	1.27	1.59	2.32	6.97
	S.D.	2.7696	3.5756	4.5542	2.3974	1.6197	1.7529	1.9637	2.6835
16ปี7เดือน-18ปี	X	3.88	7.77	12.98	5.27	2.23	1.95	2.42	9.46
	S.D.	2.7202	4.0022	4.6166	2.2912	2.0442	2.012	2.2301	2.9896

จากตารางที่ 4 แสดงผลการวิเคราะห์คะแนนจรรยาวิพากษ์ของวัยรุ่นที่กระทำผิด แบ่งตามระดับอายุ พบว่า

ในชั้นจรรยาวิพากษ์ที่ 2 วัยรุ่นที่กระทำผิดที่มีอายุ 13 ปี ถึง 16 ปี 6 เดือน มีค่ามัชฌิมเลขคณิต เท่ากับ 3.81 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 2.7696 ส่วนในวัยรุ่นที่กระทำผิดที่มีอายุ 16 ปี 7 เดือน ถึง 18 ปี มีค่ามัชฌิมเลขคณิตในชั้นจรรยาวิพากษ์ที่ 2 เท่ากับ 3.88 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 2.7202

ในชั้นจรรยาวิพากษ์ที่ 3 วัยรุ่นที่กระทำผิดที่มีอายุ 13 ปี ถึง 16 ปี 6 เดือน มีค่ามัชฌิมเลขคณิต 9.77 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 3.5756 ส่วนในวัยรุ่นที่กระทำผิดที่มีอายุ 16 ปี 7 เดือน ถึง 18 ปี มีค่ามัชฌิมเลขคณิต เท่ากับ 7.77 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 4.0022

ในชั้นจรรยาวิพากษ์ที่ 4 วัยรุ่นที่กระทำผิดที่มีอายุ 13 ปี ถึง 16 ปี 6 เดือน มีค่ามัชฌิมเลขคณิต เท่ากับ 13.37 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 4.5542 ส่วนในวัยรุ่นที่กระทำผิดที่มีอายุ 16 ปี 7 เดือน ถึง 18 ปี มีค่ามัชฌิมเลขคณิต เท่ากับ 12.98 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 4.6166

ในชั้นจรรยาวิพากษ์ที่ 5A วัยรุ่นที่กระทำผิดที่มีอายุ 13 ปี ถึง 16 ปี 6 เดือน มีค่ามัชฌิมเลขคณิต เท่ากับ 4.1 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 2.3974 ส่วนในวัยรุ่นที่กระทำผิดที่มีอายุ 16 ปี 7 เดือน ถึง 18 ปี มีค่ามัชฌิมเลขคณิตเท่ากับ 5.27 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 2.2912

ในชั้นจรรยาวิพากษ์ที่ 5B วัยรุ่นที่กระทำผิดที่มี อายุ 13 ปี ถึง 16ปี 6 เดือน มีค่ามัชฌิมเลขคณิต เท่ากับ 1.27 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 1.6197 ส่วนในวัยรุ่นที่กระทำผิดที่มีอายุ 16 ปี 7 เดือน ถึง 18 ปี มีค่ามัชฌิมเลขคณิต เท่ากับ 2.23 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 2.0442

ในชั้นจรรยาวิพากษ์ที่ 6 วัยรุ่นที่กระทำผิดที่มีอายุ 13 ปี ถึง 16 ปี 6 เดือน มีค่ามัชฌิมเลขคณิต เท่ากับ 1.59 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 1.7529 ส่วนในวัยรุ่นที่กระทำผิดที่มีอายุ 16 ปี 7 เดือน ถึง 18 ปี มีค่ามัชฌิมเลขคณิต เท่ากับ 1.95 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 2.012

ในชั้นจรรยาวิพากษ์ที่ A วิทยุุ่นที่กระทำผิดที่มีอายุ 13 ปี ถึง 16 ปี 6 เดือน มีค่ามัชฌิมเลขคณิต เท่ากับ 2.32 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 1.9637 ส่วนในวิทยุุ่นที่กระทำผิดที่มีอายุ 16 ปี 7 เดือน ถึง 18 ปี มีค่ามัชฌิมเลขคณิต เท่ากับ 2.42 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 2.2301

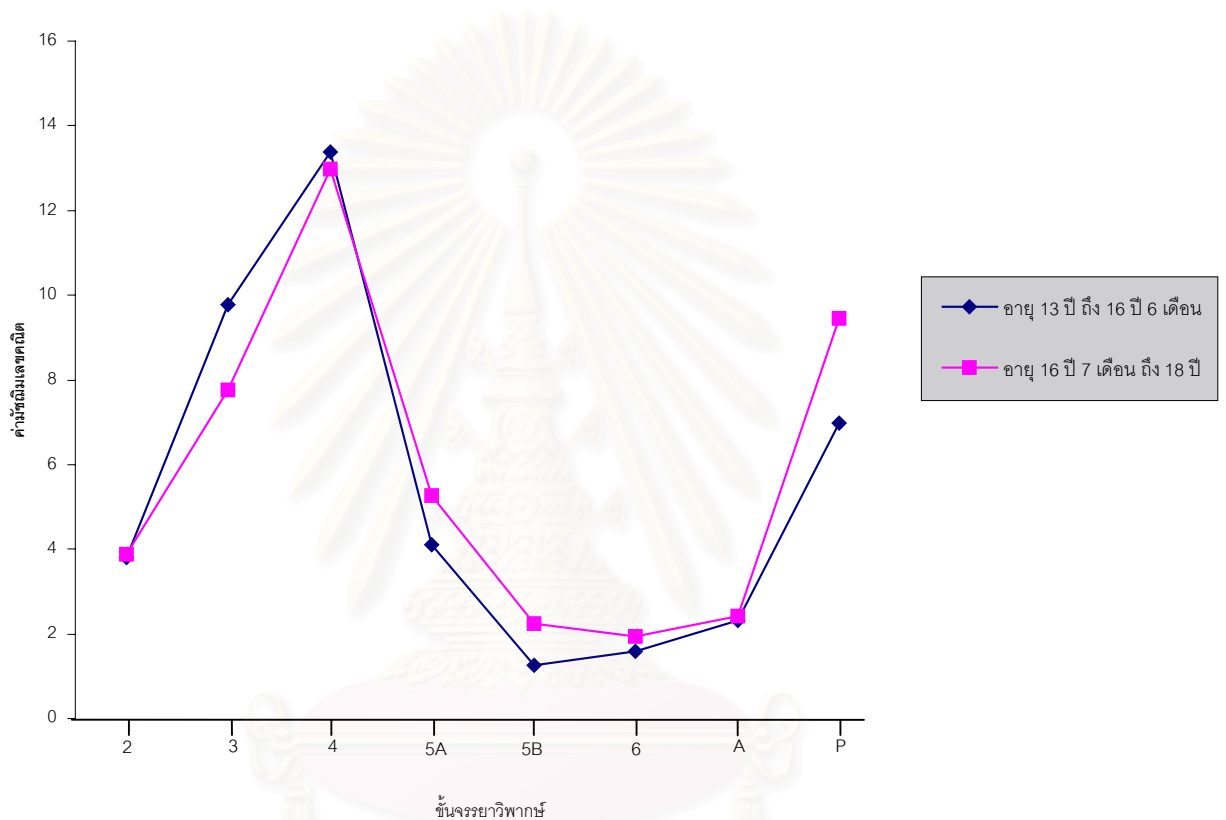
ในชั้นจรรยาวิพากษ์ P วิทยุุ่นที่กระทำผิดที่มีอายุ 13 ปี ถึง 16 ปี 6 เดือน มีค่ามัชฌิมเลขคณิต เท่ากับ 6.97 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 2.6835 ส่วนในวิทยุุ่นที่กระทำผิดที่มีอายุ 16 ปี 7 เดือน ถึง 18 ปี มีค่ามัชฌิมเลขคณิต เท่ากับ 9.46 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 2.9896

เพื่อความชัดเจน ผู้วิจัยได้นำผลที่ได้จากตารางที่ 4 มาแสดงโดยกราฟดังนี้

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

กราฟที่ 1 แสดงค่ามัชฌิมเลขคณิต (X) ของคะแนนจรรยาวิพากษ์ของวัยรุ่นที่
กระทำผิดที่มีอายุ 13 ปี ถึง 16 ปี 6 เดือน และ ที่มีอายุ 16 ปี 7 เดือน ถึง 18 ปี
บริบูรณ์

จากกราฟที่ 1 แสดงให้เห็นว่าวัยรุ่นที่กระทำผิดที่มีอายุ 13 ปี ถึง 16 ปี 6 เดือน และวัยรุ่นที่กระทำผิดที่มีอายุ 16 ปี 7 เดือน ถึง 18 ปี มีคะแนนจรรยาวิพากษ์ในชั้นที่ 4 สูงสังเกตจากเส้นกราฟที่ขึ้นในระดับที่ใกล้เคียงกัน และในวัยรุ่นที่กระทำผิดที่มีอายุ 16 ปี 7 เดือน ถึง 18 ปี จะมีแนวโน้มจะมีคะแนนจรรยาวิพากษ์ชั้น P สูงขึ้นขณะที่เส้นกราฟของวัยรุ่นที่กระทำผิดที่มีอายุ 13 ปี ถึง 16 ปี 6 เดือน จะแสดงให้เห็นว่ามีคะแนนการใช้จรรยาวิพากษ์ในชั้น P ในระดับต่ำ และจากกราฟในวัยรุ่นที่กระทำผิดที่มีอายุ 13 ปี ถึง 16 ปี 6 เดือน และวัยรุ่นที่กระทำผิดที่มีอายุ 16 ปี 7 เดือน ถึง 18 ปี มีคะแนนจรรยาวิพากษ์ในชั้นที่ 2 ต่ำ

หาค่ามัชฌิมเลขคณิต (X) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของคะแนนจรรยาวิพากษ์ของวัยรุ่นที่กระทำผิดที่มีเพศต่างกัันดังแสดงในตารางที่ 5

ตารางที่ 5 แสดงค่ามัชฌิมเลขคณิต (X) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)ของคะแนนจรรยาวิพากษ์ของวัยรุ่นที่กระทำผิดทั้งเพศหญิงและเพศชาย

เพศ	ค่าสถิติ	ชั้นจรรยาวิพากษ์							
		ชั้น2	ชั้น3	ชั้น4	ชั้น5A	ชั้น5B	ชั้น6	ชั้นA	ชั้นP
ชาย	X	3.79	8.67	13.68	4.81	1.86	1.69	2.22	8.37
	S.D.	2.7277	3.432	3.9946	2.4192	1.9281	1.973	1.9363	3.2711
หญิง	X	3.9	8.87	12.67	4.56	1.64	1.85	2.52	8.06
	S.D.	2.7616	4.3616	5.0653	2.4092	1.8777	1.8112	2.245	2.9192

ผลการวิเคราะห์ คะแนนจรรยาวิพากษ์ของวัยรุ่นที่กระทำผิดแบ่งตามเพศพบว่า

ในชั้นจรรยาวิพากษ์ที่ 2 วัยรุ่นที่กระทำผิดเพศชาย มีค่ามัชฌิมเลขคณิต เท่ากับ 3.79 มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 2.7277 ส่วนเพศหญิง มีค่ามัชฌิมเลขคณิต เท่ากับ 3.9 มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 2.7616

ในชั้นจรรยาวิพากษ์ที่ 3 วัยรุ่นที่กระทำผิดเพศชาย มีค่ามัชฌิมเลขคณิต เท่ากับ 8.67 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 3.432 ส่วนเพศหญิง มีค่ามัชฌิมเลขคณิต เท่ากับ 8.87 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 4.3616

ในชั้นจรรยาวิพากษ์ที่ 4 วัยรุ่นที่กระทำผิดเพศชาย มีค่ามัชฌิมเลขคณิต เท่ากับ 13.68 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 3.9946 ส่วนเพศหญิง มีค่ามัชฌิมเลขคณิต เท่ากับ 12.67 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 5.0653

ในชั้นจรรยาวิพากษ์ที่ 5A วัยรุ่นที่กระทำผิดเพศชาย มีค่ามัชฌิมเลขคณิต เท่ากับ 4.81 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 2.4192 ส่วนเพศหญิง มีค่ามัชฌิมเลขคณิต เท่ากับ 4.56 และมี ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 2.4092

ในชั้นจรรยาวิพากษ์ 5B วิทยุคนที่กระทำผิดเพศชาย มีค่ามัชฌิมเลขคณิต เท่ากับ 1.86 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 1.9281 ส่วนเพศหญิง มีค่ามัชฌิมเลขคณิต เท่ากับ 1.64 และมี ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 1.8777

ในชั้นจรรยาวิพากษ์ 6 วิทยุคนที่กระทำผิดเพศชาย มีค่ามัชฌิมเลขคณิต เท่ากับ 1.69 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 1.973 ส่วนเพศหญิง มีค่ามัชฌิมเลขคณิต เท่ากับ 1.85 และมี ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 1.8112

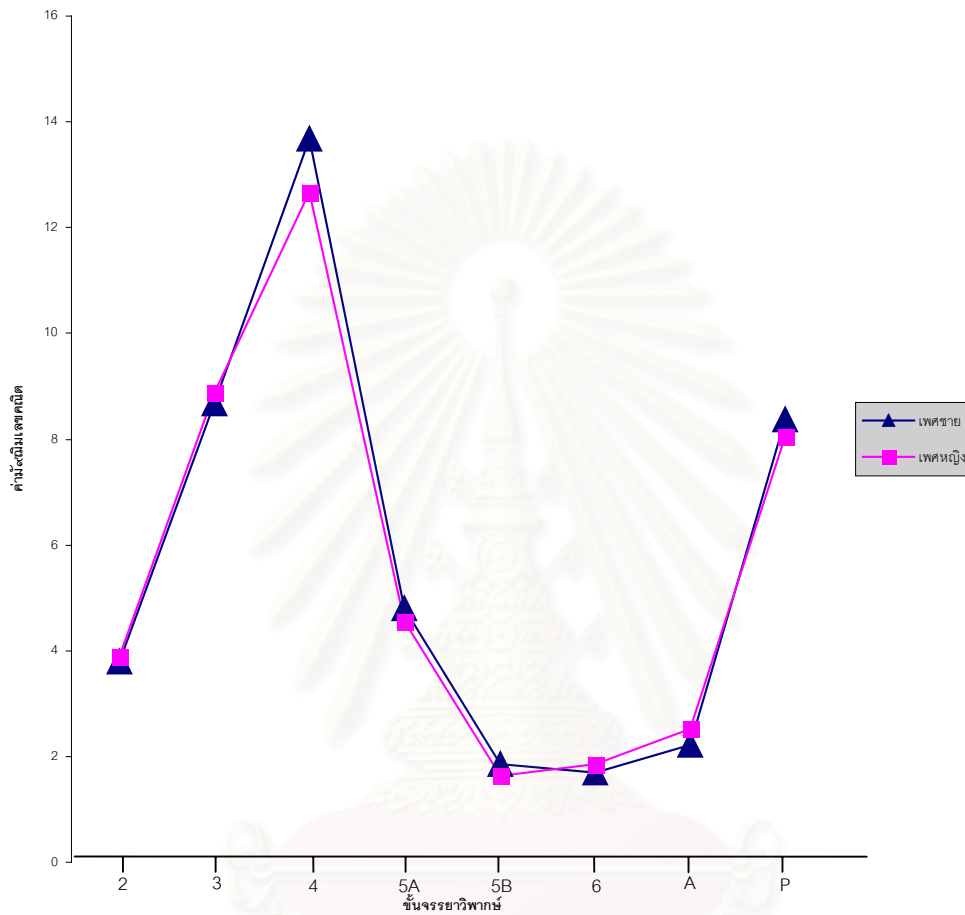
ในชั้นจรรยาวิพากษ์ A วิทยุคนที่กระทำผิดเพศชาย มีค่ามัชฌิมเลขคณิต เท่ากับ 2.22 และมี ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 1.9363 ส่วนเพศหญิง มีค่ามัชฌิมเลขคณิต เท่ากับ 2.52 และมี ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 2.245

ในชั้นจรรยาวิพากษ์ P วิทยุคนที่กระทำผิดเพศชาย มีค่ามัชฌิมเลขคณิต เท่ากับ 8.37 และมี ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 3.2711 ส่วนเพศหญิง มีค่ามัชฌิมเลขคณิต เท่ากับ 8.06 และมี ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 2.9192

เพื่อความชัดเจนผู้วิจัยได้นำค่ามัชฌิมเลขคณิต (X) ของคะแนนจรรยาวิพากษ์ ที่ได้จากการตอบแบบวัดจรรยาวิพากษ์ ดี ไอ ที ทั้ง 8 ชั้น ของวิทยุคนที่กระทำผิดทั้งเพศหญิงและเพศชาย มาแสดงการเปรียบเทียบโดยกราฟดังนี้

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

กราฟที่ 2 แสดงค่ามัชฌิมเลขคณิต ($\bar{X}$) ของคะแนนจรรยาวิพากษ์ทั้ง 8 ชั้น ของ
วัยรุ่นที่กระทำผิดทั้งเพศหญิงและเพศชาย

จากกราฟที่ 2 แสดงว่าวัยรุ่นที่กระทำผิดทั้งเพศหญิงและเพศชายมีคะแนนจรรยาวิพากษ์ชั้นที่ 4 สูง และมีแนวโน้มที่จะมีคะแนนจรรยาวิพากษ์ในชั้น P ใกล้เคียงกัน และนอกจากนี้ยังพบว่า กราฟทั้งสองเส้นแสดงคะแนนจรรยาวิพากษ์ในระดับใกล้เคียงกันเกือบทุกชั้นของจรรยาวิพากษ์

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

หาค่ามัชฌิมเลขคณิต (X) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของคะแนนจรรยาวิพากษ์ในแต่ละชั้นที่ได้จากการทำแบบวัดจรรยาวิพากษ์ ดี ไอ ที จำแนกตาม อายุ เพศ ดังแสดงในตารางที่ 6

ตารางที่ 6 แสดงค่ามัชฌิมเลขคณิต(X) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของคะแนนจรรยาวิพากษ์ทั้ง 8 ชั้น จำแนกตาม อายุ และ เพศ

อายุ	เพศ	ค่าสถิติ	ชั้นจรรยาวิพากษ์							
			ชั้น2	ชั้น3	ชั้น4	ชั้น5A	ชั้น5B	ชั้น6	ชั้นA	ชั้นP
13ปี-16ปี6เดือน	ชาย	X	3.64	9.7	14.74	3.76	1.08	1.6	2.18	6.46
		S.D.	2.9744	3.5298	4.2273	2.2366	1.6015	1.8406	1.9763	2.6358
	หญิง	X	3.98	9.84	12.00	4.44	1.46	1.58	2.46	7.48
		S.D.	2.5674	3.6554	4.4949	2.5247	1.6315	1.6793	1.9609	2.6591
16ปี7เดือน-18ปี	ชาย	X	3.94	7.64	12.62	5.86	2.64	1.78	2.26	10.28
		S.D.	2.4777	3.0288	3.4752	2.1382	1.9247	2.1121	1.9146	2.6881
	หญิง	X	3.82	7.9	13.34	4.68	1.82	2.12	2.58	8.64
		S.D.	2.9671	4.8118	5.5425	2.3074	2.0965	1.9128	2.516	3.0756

ผลวิเคราะห์คะแนนจรรยาวิพากษ์ของวัยรุ่นที่กระทำผิดแบ่งตามระดับอายุและเพศพบว่า

ในชั้นจรรยาวิพากษ์ที่ 2 วัยรุ่นกระทำผิดที่มีอายุ 13 ปี ถึง 16 ปี 6 เดือน เพศชาย มีค่ามัชฌิมเลขคณิต เท่ากับ 3.64 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 2.9744 เพศหญิง มีค่ามัชฌิมเลขคณิต เท่ากับ 3.98 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 2.5674 ส่วนวัยรุ่นที่กระทำผิดที่มีอายุ 16 ปี 7 เดือน ถึง 18 ปี เพศชาย มีค่ามัชฌิมเลขคณิต เท่ากับ 3.94 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 2.4777 เพศหญิง มีค่ามัชฌิมเลขคณิต เท่ากับ 3.82 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 2.9671

ในชั้นจรรยาวิพากษ์ที่ 3 วัยรุ่นกระทำผิดที่มีอายุ 13 ปี ถึง 16 ปี 6 เดือน เพศชาย มีค่ามัชฌิมเลขคณิต เท่ากับ 9.7 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 3.5298 เพศหญิง มีค่ามัชฌิมเลขคณิต เท่ากับ 9.84 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 3.6554 ส่วนวัยรุ่นที่กระทำผิดที่มีอายุ 16 ปี 7 เดือน ถึง 18 ปี เพศชาย

มีค่ามัชฌิมเลขคณิต เท่ากับ 7.64 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 3.0288 เพศหญิง มีค่ามัชฌิมเลขคณิต เท่ากับ 7.9 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 4.8118

ในชั้นจรรยาวิพากษ์ที่ 4 วัยรุ่นที่กระทำผิดที่มีอายุ 13 ปี ถึง 16 ปี 6 เดือน เพศชาย มีค่ามัชฌิม เลขคณิต เท่ากับ 14.74 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 4.2273 เพศหญิง มีค่า มัชฌิมเลขคณิต เท่ากับ 12.00 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 4.4949 ส่วนในวัยรุ่นที่กระทำผิดที่มีอายุ 16 ปี 7 เดือน ถึง 18 ปี เพศชาย มีค่ามัชฌิมเลขคณิต เท่ากับ 12.62 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 3.4752 เพศหญิง มีค่ามัชฌิมเลขคณิต เท่ากับ 13.34 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 5.5425

ในชั้นจรรยาวิพากษ์ 5A วัยรุ่นที่กระทำผิดที่มีอายุ 13 ปี ถึง 16 ปี 6 เดือน เพศชาย มีค่ามัชฌิมเลขคณิต เท่ากับ 3.76 มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 2.2366 เพศหญิง มีค่ามัชฌิมเลขคณิต เท่ากับ 4.44 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 2.5247 ส่วนวัยรุ่นที่กระทำผิดที่มี อายุ 16 ปี 7 เดือน ถึง 18 ปี เพศชาย มีค่ามัชฌิมเลขคณิต เท่ากับ 5.86 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 2.1382 เพศหญิง มีค่ามัชฌิมเลขคณิต เท่ากับ 4.68 และมี ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 2.3074

ในชั้นจรรยาวิพากษ์ 5B วัยรุ่นที่กระทำผิดที่มีอายุ 13 ปี ถึง 16 ปี 6 เดือน เพศชาย มีค่ามัชฌิมเลขคณิต เท่ากับ 1.08 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 1.6015 เพศหญิง มีค่ามัชฌิมเลขคณิต เท่ากับ 1.46 และส่วน เบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 1.6315 ส่วนในวัยรุ่นที่กระทำผิดที่มีอายุ 16 ปี 7 เดือน ถึง 18 ปี เพศชาย มี ค่ามัชฌิมเลขคณิต เท่ากับ 2.64 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 1.9247 เพศหญิง มีค่ามัชฌิมเลข คณิต เท่ากับ 1.82 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 2.0965

ในชั้นจรรยาวิพากษ์ 6 วัยรุ่นที่กระทำผิดที่มีอายุ 13 ปี ถึง 16 ปี 6 เดือน เพศชาย มีค่ามัชฌิมเลขคณิต เท่ากับ 1.6 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 1.8406 เพศหญิง มีค่ามัชฌิมเลขคณิต เท่ากับ 1.58 และมี ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 1.6793 ส่วนในวัยรุ่นที่กระทำผิดที่มีอายุ 16 ปี 7 เดือน ถึง 18 ปี เพศชาย มีค่ามัชฌิมเลขคณิต เท่ากับ 1.78 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 2.1121 เพศหญิง มีค่ามัชฌิมเลข คณิต เท่ากับ 2.12 และ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 1.9128

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ในชั้นจรรยาวิพากษ์ A วิทยุรุ่นที่กระทำผิดที่มีอายุ 13 ปี ถึง 16 ปี 6 เดือน เพศชาย มีค่ามัชฌิมเลขคณิต เท่ากับ 2.18 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 1.9763 เพศหญิง มีค่า มัชฌิมเลขคณิต เท่ากับ 2.46 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 1.9609 ส่วนในวิทยุรุ่นที่กระทำผิดที่มีอายุ 16 ปี 7 เดือน ถึง 18 ปี เพศชาย มีค่ามัชฌิมเลขคณิต เท่ากับ 2.26 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 1.9146 เพศหญิง มีค่ามัชฌิมเลขคณิต เท่ากับ 2.58 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 2.516

ในชั้นจรรยาวิพากษ์ P วิทยุรุ่นที่กระทำผิดที่มีอายุ 13 ปี ถึง 16 ปี 6 เดือน เพศชาย มีค่ามัชฌิมเลขคณิต เท่ากับ 6.46 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 2.6358 เพศหญิง มีค่ามัชฌิมเลขคณิต เท่ากับ 7.48 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 2.6591 ส่วนในวิทยุรุ่นที่กระทำผิดที่มีอายุ 16 ปี 7 เดือน ถึง 18 ปี เพศชาย มีค่ามัชฌิมเลขคณิต เท่ากับ 10.28 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 2.6881 เพศหญิง มีค่ามัชฌิมเลขคณิต เท่ากับ 8.64 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 3.0756

จากตารางที่ 6 พบว่า วิทยุรุ่นที่กระทำผิดที่เป็นเพศหญิง และเพศชายที่มีอายุ 13 ปี ถึง 16 ปี 6 เดือน และวิทยุรุ่นที่กระทำผิดที่เป็นเพศหญิงและเพศชายที่มีอายุ 16 ปี 7 เดือน ถึง 18 ปี จะใช้ จรรยาวิพากษ์ชั้นที่ 4 สูง และในวิทยุรุ่นที่กระทำผิดที่มีอายุ 16 ปี 7 เดือน ถึง 18 ปีที่เป็นเพศชายมี แนวโน้มที่จะใช้จรรยาวิพากษ์ในชั้น P เพิ่มสูงขึ้น

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ผล การวิเคราะห์ความแปรปรวน 2 ทาง (Two Ways Analysis of Variance)

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้นำคะแนนจรรยาวิพากษ์ชั้น P นำมาวิเคราะห์ความแปรปรวน 2 ทาง (Two Ways Analysis of Variance) โดยมีระดับ อายุ เพศ เป็นตัวแปรอิสระและคะแนนจรรยาวิพากษ์ ในชั้น P เป็นตัวแปรตาม ดังแสดงในตาราง

ตารางที่ 7 แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวน 2 ทาง (Two Ways Analysis of Variance) ของคะแนนจรรยาวิพากษ์ชั้น P ของวัยรุ่นที่กระทำผิดที่มี เพศและอายุต่างกัน

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ระหว่างกลุ่มตัวอย่าง				
ระดับอายุ	1	310.005	310.005	40.386**
เพศ	1	4.805	4.805	0.626
ความสัมพันธ์ร่วม	1	88.445	88.445	11.522**
ความแปรปรวนภายในกลุ่ม	196	1504.500	7.676	-
รวม	199	1907.755	-	-

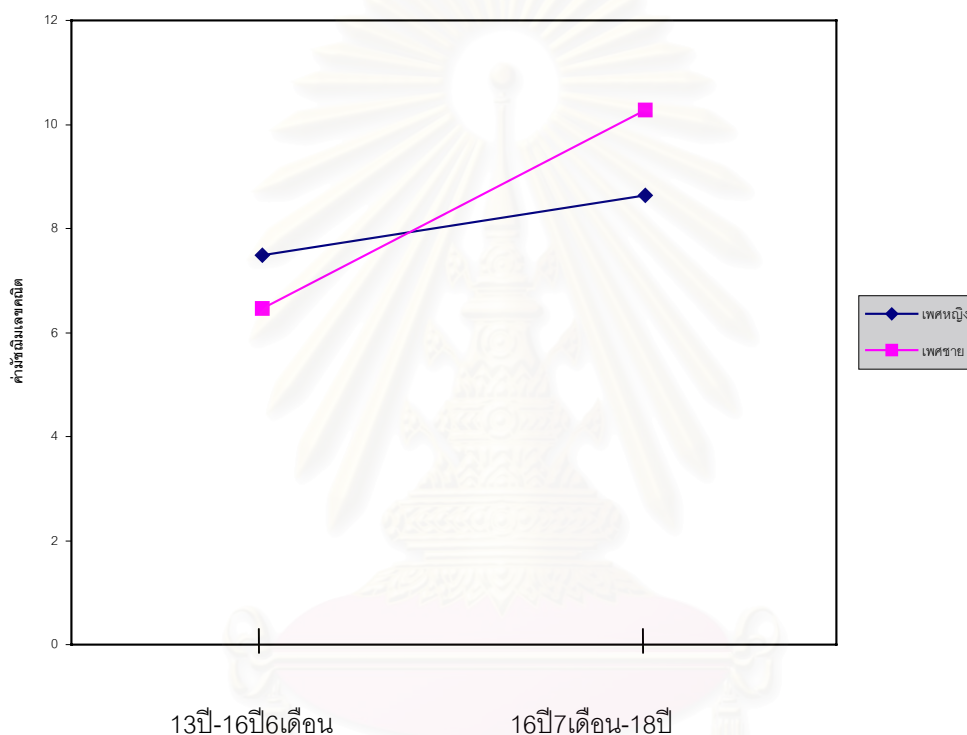
** $p < .01$

จากผลการวิเคราะห์ในตารางที่ 7 แยกกล่าวได้ดังนี้

- 1.พิจารณาแหล่งความแปรปรวนในระดับอายุ พบว่า วัยรุ่นที่กระทำผิดที่มีอายุ 16 ปี 7 เดือน ถึง 18 ปี จะมีคะแนนจรรยาวิพากษ์ สูงกว่า วัยรุ่นที่กระทำผิดที่มีอายุ 13 ปี ถึง 16 ปี 6 เดือน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
- 2.พิจารณาแหล่งความแปรปรวน เพศ พบว่า คะแนนจรรยาวิพากษ์ของวัยรุ่นที่กระทำผิดทั้งเพศหญิงและเพศชายไม่แตกต่างกัน

3. พิจารณาความสัมพันธ์ร่วมระหว่างระดับอายุ และเพศ พบว่า ความสัมพันธ์ร่วมระหว่างระดับอายุ และ เพศ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01 แสดงว่า ความแตกต่างของคะแนนจรรยาวิพากษ์ของกลุ่มตัวอย่างแต่ละเพศเป็นผลเนื่องมาจากความแตกต่างระดับอายุ โดยสามารถแสดงได้ด้วยกราฟที่แสดงความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนเฉลี่ยของคะแนนจรรยาวิพากษ์ชั้น P ของวัยรุ่นที่กระทำผิดเพศหญิง และเพศชายในแต่ละระดับอายุ ดังนี้

กราฟที่ 3 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างระดับอายุและเพศต่อคะแนนจรรยาวิพากษ์ชั้น P

จากกราฟที่ 3 พบว่าในวัยรุ่นที่กระทำผิดที่มีอายุน้อยเพศชายจะมีคะแนนจรรยาวิพากษ์ต่ำกว่าเพศหญิงแต่จะมีแนวโน้มสูงกว่าเพศหญิงเมื่ออายุมากขึ้น

บทที่ 4 อภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษา จรรยาวิพากษ์ของวัยรุ่นที่กระทำผิดตามทฤษฎีของ Kohlberg (1971) และ Rest (1986) โดยศึกษาในวัยรุ่นที่กระทำผิดในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง ที่มีเพศ และ อายุ ต่างกัน โดยในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ผู้วิจัยวิเคราะห์จรรยาวิพากษ์โดยใช้คะแนนในชั้น P ซึ่งเป็นชั้นที่ Rest (1986) มองว่า เป็นจริยธรรมขั้นสูงสุด เป็นจริยธรรมแห่งสังคม และเป็นดัชนีบอกถึงจรรยาวิพากษ์โดยรวมของบุคคล

ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทาง (Two Ways Analysis of Variance) สามารถอภิปรายผลการวิจัยได้ดังนี้

1. จากการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางในจรรยาวิพากษ์ชั้น P พบว่า คะแนนจรรยาวิพากษ์ของวัยรุ่นที่กระทำผิดที่มีอายุ 16 ปี 7 เดือน ถึง 18ปี สูงกว่า วัยรุ่นที่กระทำผิดที่มีอายุ 13 ปี ถึง 16 ปี 6 เดือน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ชั้น P เป็นจริยธรรมเหนือกฎเกณฑ์ (Postconventional level) วัยรุ่นที่มีจรรยาวิพากษ์ หรือ การใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมในระดับนี้ จะมีความสามารถในการตัดสินใจขัดแย้งต่าง ๆ ด้วยการคิดไตร่ตรองอย่างมีเหตุผล ตัดสินใจได้ด้วยตัวเอง เห็นความสำคัญของส่วนรวม ไม่ริตรอนสิทธิของผู้อื่น สามารถบังคับตนเองได้โดยไม่ต้องอยู่ภายใต้การควบคุมจากผู้อื่น มีความเคารพตนเองและตระหนักว่ากฎเกณฑ์ต่าง ๆ ย่อมเปลี่ยนแปลงได้ตามความเหมาะสม มองเห็นคุณค่าของชีวิตอยู่ที่ความผาสุกของสังคม และสิทธิมนุษยชนเป็นอุดมคติสากล

จรรยาวิพากษ์ในระดับนี้จะมีความสัมพันธ์กับอายุที่เพิ่มขึ้นจากการศึกษาของ Kohlberg (1985) พบความสัมพันธ์ระหว่างอายุ และวุฒิภาวะทางจริยธรรม เท่ากับ .78 โดยทำการศึกษาระยะยาวในเด็กที่มีอายุ 10 ปี ถึง 36 ปี พบว่าในวัยรุ่นตอนต้นเด็กจะใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมหรือจรรยาวิพากษ์ในชั้นที่ 3 เพิ่มขึ้น แต่จะใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมในชั้นที่ 1 และ ชั้นที่ 2 ลดลง และเมื่อเข้าสู่วัยรุ่นตอนกลางเด็กจะใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมในชั้นที่ 4 เพิ่มขึ้น และจะใช้เหตุผลเชิง จริยธรรมในชั้นที่ 3 ลดลง และจะเริ่มมีการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมใน ชั้นที่ 5 และ ชั้นที่ 6 (Berk , 1994)

จากผลการวิจัยในครั้งนี้เป็นไปตามทฤษฎีทางจริยธรรมของ Kohlberg (1976) และ Rest (1986) ที่กล่าวว่า จรรยาวิพากษ์ของบุคคลเป็นตามขั้น จากขั้นที่ 1 ผ่านแต่ละขั้นจนถึงขั้นที่ 6 บุคคลจะข้ามขั้นมิได้ เพราะการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมในขั้นสูงขึ้นไปจะเกิดได้ด้วยการมีความสามารถในการใช้จรรยาวิพากษ์ในขั้นต่ำกว่า

อยู่ก่อนแล้ว และต่อมาเมื่อบุคคลได้รับประสบการณ์ทางสังคมใหม่ ๆ หรือสามารถเข้าใจความหมายของประสบการณ์เก่า ๆ ได้ดีขึ้นจึงเกิดการเปลี่ยนแปลงทางความคิดและเหตุผลทำให้มีการใช้จรรยาวิพากษ์ในขั้นสูงขึ้นตามลำดับ ส่วนจรรยาวิพากษ์ในขั้นต่ำกว่าจะถูกใช้น้อยลงทุกทีและถูกละทิ้งไปในที่สุด Kohlberg (Kohlberg, 1964 อ้างใน ดวงเดือน พันธุมนาวิน และเพ็ญแข ประจวบจันติก, 2520) ยังได้ศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างจรรยาวิพากษ์ และอายุ พบว่า เด็กอเมริกันอายุ 7 ปี 10 ปี 13 ปี และ 16 ปี ใช้จรรยาวิพากษ์สูงขึ้นตามระดับอายุ กล่าวคือ เด็กอายุ 7 ปี แทบทุกคน (กว่าร้อยละ 90) ใช้จรรยาวิพากษ์ใน ขั้นที่ 1 และ ขั้นที่ 2 เด็กอายุ 10 ปี แม้จะยังใช้จรรยาวิพากษ์ในขั้นที่ 1 และขั้นที่ 2 เป็นส่วนมากแต่จะมีอีกกลุ่มหนึ่งที่ใช้ จรรยาวิพากษ์ในขั้นที่ 3 และขั้นที่ 4 (ร้อยละ 35) ส่วน วัยรุ่นอายุ 13 ปี ใช้ จรรยาวิพากษ์ใน ขั้นที่ 3 และขั้นที่ 4 มาก (กว่าร้อยละ 50) และมีกลุ่มที่ใช้จรรยาวิพากษ์ในขั้นที่ 1 และขั้นที่ 2 น้อยลง (กว่าร้อยละ 20) ส่วนวัยรุ่นที่มีอายุ 16 ปี แม้จะมีการใช้จรรยาวิพากษ์ในขั้นที่ 3 และ ขั้นที่ 4 มาก (กว่าร้อยละ 50) แต่ก็พบว่ามี ผู้ที่ใช้จรรยาวิพากษ์ในขั้นที่ 5 และ ขั้นที่ 6 (ร้อยละ 23) มากกว่ากลุ่มเด็กที่อายุต่ำกว่าทุกกลุ่ม เนื่องจาก พัฒนาการ จรรยาวิพากษ์เกิดจากการไตร่ตรองตามเหตุผลของแต่ละบุคคล และจะพัฒนาเป็นลำดับขั้นตายตัว โดยจะพัฒนาจากขั้นต่ำไปสู่อันดับสูงซึ่งจะสัมพันธ์กับอายุในวัยรุ่นเป็นวัยที่มีการปรับตัวต่อการเปลี่ยนแปลงทางด้านร่างกาย และอารมณ์ ทำให้เด็กลดการมุ่งยึดตนเป็นศูนย์กลาง เริ่มมีความเข้าใจมุมมองของบุคคลอื่นมากขึ้น และเริ่มมีความสามารถคิดอย่างมีระบบ สามารถคิดอย่างมีเหตุผล โดย Piage(1967)ได้กล่าวว่า วัยรุ่นเป็นวัยที่สามารถเปลี่ยนจากการยึดกฎเกณฑ์ของผู้อื่น

(Heteronomous) ซึ่งเป็นการนำเอาคำบอกกล่าวหรือการสั่งสอนจากผู้ที่มีอำนาจเหนือกว่ามาใช้ในการตัดสินใจว่าสิ่งใดผิดหรือสิ่งใดถูกมาสู่การมีกฎเกณฑ์ของตนเองหรือความสำนึกในกฎเกณฑ์ (Autonomus) ซึ่งเป็นระยะที่เด็กมีพัฒนาการทางสติปัญญาในระดับที่มีความคิดเป็นของตนเอง กระบวนการที่เกี่ยวข้องกับการเปลี่ยนแปลงนี้มี 2 กระบวนการ คือ กระบวนการแรก เป็นกระบวนการที่ให้โอกาสเด็กวัยรุ่นมีส่วนร่วมในการตัดสินใจสิ่งต่างๆในสังคม ซึ่งมีผลทำให้เด็กมีทัศนคติต่อกฎเกณฑ์และผู้มีอำนาจเหนือกว่าตนเปลี่ยนไปจากเดิม กระบวนการที่สองเป็นกระบวนการที่ให้โอกาสวัยรุ่นในการแลกเปลี่ยนบทบาทต่างๆกับเพื่อนวัยเดียวกัน ซึ่งการแลกเปลี่ยนบทบาทนี้ทำให้เด็กได้เข้าใจบุคคลอื่นและยอมรับบุคคลอื่นมากขึ้น นอกจากนี้การมี ปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนทำให้เด็กมีส่วนร่วมในการแก้ไขกฎเกณฑ์ต่างๆ มากขึ้น และมีการร่วมมือกันมากขึ้น มีการค้นหาเอกลักษณ์ภายในกลุ่ม มีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน สามารถเรียนรู้เกณฑ์การตัดสินใจของสังคมเพิ่มขึ้น มีประสบการณ์ทางสังคมเพิ่มขึ้น จะตัดสินใจความถูกต้องผ่านกระบวนการคิด การซึมซาบการยอมรับของสังคม และได้เข้าใจความรู้สึกและความคิด ค่านิยมของบุคคลอื่นมากขึ้นเกิดการรับรู้ทางสังคม

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

และบทบาททางสังคมมากขึ้นมีประสบการณ์ทางสังคมมากขึ้น ทำให้เด็กเกิดพัฒนาการทางด้านความคิด ความเข้าใจมากขึ้น รู้จักคิดอย่างมี เหตุผลมากขึ้น ด้วยเหตุนี้จึงทำให้เด็กวัยรุ่นมีการตัดสินใจทางจริยธรรมใน ลักษณะที่คำนึงถึงความยุติธรรมและพิจารณาถึงเหตุผลของการกระทำ มีความเห็นอกเห็นใจผู้อื่น และใช้เหตุผลเชิง จริยธรรมด้วยตัวเอง (Bendixen , 1998 อ้างใน กาญจนา สุรวาจากุล , 2543)

นอกจากนี้ยังให้ผลสอดคล้องกับงานวิจัยของ Miller (1996) ที่พบว่า เด็กจะมี จรรยาวิพากษ์สูง ขึ้นตามอายุ และยังสอดคล้องกับการศึกษาในประเทศไทยของ วณี ออมสิน (2522) สุพัตรศรี ชุมทรัพย์ (2522) ศรีวรรณ เขียวลี (2522) สุรณีย์ จุติดำรงพันธ์ (2522) ซึ่งพบว่าจรรยาวิพากษ์ในระดับสูงจะ สัมพันธ์กับอายุที่เพิ่มขึ้น

แม้ว่าในการวิจัยครั้งนี้ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ศึกษาเป็นวัยรุ่นที่กระทำผิดซึ่งถูกจับกุมอยู่ในสถานพินิจ และคุมครองเด็กและเยาวชนกลาง ซึ่งวัยรุ่นเหล่านี้จะได้รับการศึกษาน้อยและส่วนใหญ่อยู่ในสภาพแวดล้อมที่ไม่ดี สถานภาพทางครอบครัวแตกแยก พ่อแม่หย่าร้างกัน ความผูกพันระหว่างเด็กและพ่อแม่ค่อนข้างน้อย ทำให้วัยรุ่นเหล่านี้ต้องพึ่งพาตนเองค่อนข้างสูง และได้รับประสบการณ์ในการใช้ชีวิตในสังคม มีการรวมกลุ่มกับ เพื่อนที่มีลักษณะคล้ายกัน ทำให้มีการ แลกเปลี่ยน และถ่ายทอดความคิดซึ่งกันและกัน ทำให้เด็กเกิดพัฒนา ความคิดความเข้าใจ รู้จัก ตัดสินปัญหาทางจริยธรรมอย่างมีเหตุผลมากขึ้นตามระดับอายุเช่นเดียวกับเด็ก ที่มีได้กระทำผิด

2. จากการวิเคราะห์ความแปรปรวน 2 ทางของคะแนนจรรยาวิพากษ์ชั้น P ของวัยรุ่นที่กระทำผิด เมื่อ พิจารณาแหล่งความแปรปรวน ด้านเพศ พบว่า วัยรุ่นที่กระทำผิดทั้งเพศหญิงและเพศชาย ได้คะแนนจรรยา วิพากษ์ไม่แตกต่างกัน ผลการวิจัยที่ได้สอดคล้องกับการวิจัยของ Bussey & Maughan (1982) และ Gump (1999) และตรงตามทฤษฎีของ Kohlberg (1971) ที่พบว่าตัวแปรด้านเพศไม่มีผลต่อระดับจรรยาวิพากษ์ และ ยังสอดคล้องกับการศึกษาในประเทศไทย ได้แก่ งานวิจัยของ ละอองทิพย์ พลาณภาพ (2532) และ ศิริเพ็ญ ไพบุญผล (2540) ซึ่งแสดงให้เห็นว่าตัวแปรด้านเพศไม่มีผลทำให้จรรยาวิพากษ์แตกต่างกัน

ซึ่งผลการวิจัยนี้สามารถอธิบายได้โดยความเชื่อเบื้องต้นของทฤษฎีทางความคิดความเข้าใจมี ความเชื่อว่า จรรยาวิพากษ์ของบุคคลเกิดจากระบวนการพัฒนาการของมนุษย์ตามระดับพัฒนาการทางสติ ปัญญาและความเข้าใจของบุคคล ซึ่งจะเกิดขึ้นและพัฒนาเมื่อมีปฏิสัมพันธ์กับสังคม เกิดการรับรู้บทบาททาง สังคม มากกว่าที่จะเกิดจากประสบการณ์เฉพาะที่ได้จากการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่ หรือ ประสบการณ์ที่ได้ จากการสร้างวินัย ด้วยเหตุนี้ไม่ว่าวัยรุ่นที่กระทำผิดจะอยู่ในสภาพครอบครัวแตกต่างกัน ถ้าวัยรุ่นที่กระทำผิดทั้ง เพศหญิงและเพศชายมีโอกาสได้รับสิ่งเร้าทางความคิด และ สิ่งเร้าทางสังคมที่ไม่แตกต่างกัน ก็จะส่งผลให้วัยรุ่น ที่กระทำผิดทั้งเพศหญิงและเพศชายมีจรรยาวิพากษ์ที่ไม่แตกต่างกัน

3. จากผลการวิจัยพบความสัมพันธ์ร่วมระหว่างตัวแปรด้านอายุ และ เพศ และเมื่อทดสอบปฏิสัมพันธ์ระหว่างเพศ และ อายุ แสดงว่า วัยรุ่นชาย และ วัยรุ่นหญิงที่กระทำผิดจะมีคะแนนจรรยาวิพากษ์แตกต่างกันขึ้นกับระดับ อายุ โดยที่ในวัยรุ่นตอนต้น วัยรุ่นที่กระทำผิดเพศหญิงจะมีจรรยาวิพากษ์สูงกว่าวัยรุ่นที่กระทำผิดเพศชาย แต่เมื่ออายุสูงขึ้นเพศชายมีแนวโน้มจะมี จรรยาวิพากษ์สูงกว่าเพศหญิง ที่เป็นเช่นนั้น เพราะ เมื่ออายุมากขึ้นวัยรุ่นที่กระทำผิดเพศชายจะมีประสบการณ์ทางสังคมมากขึ้น มีบทบาทในสังคมและมีโอกาสมีส่วนร่วม และมีความรับผิดชอบ ทำให้เป็นตัวกระตุ้นที่ส่งเสริมให้เพศชายมีแนวคิดทาง จริยธรรม กฎเกณฑ์ และความถูกต้อง ของสังคมมากขึ้น มีความเป็นตัวของตัวเองมากกว่าเพศหญิง จึงทำให้จรรยาวิพากษ์สูงกว่าเพศหญิง ตั้งแต่อดีตมาที่สภาพสังคมไทยนั้นมีลักษณะพิเศษกว่าสังคมตะวันตก คือ เรายอมรับให้ผู้ชายเป็น ผู้นำมีสถานภาพเหนือกว่าหญิงมาแต่โบราณกาล บทบาทของชายและหญิงในสังคมไทยมีลักษณะเป็นแบบสองมาตรฐาน (Double Standard) โดยให้เสรีภาพในการปฏิบัติตัวของเพศชายมากกว่า เพศหญิง (ทัศนาวพร ตันทองทิพย์, 2535) การปฏิบัติตัวของชายและหญิงในสังคมไทยมีความเหลื่อมล้ำกันอย่างเห็นได้ชัด โดยเพศหญิงจะถูกเข้มงวดกวดขันมากกว่าเพศชาย นอกจากนี้ยัง พบว่า ผู้หญิงมีค่านิยมในด้านส่วนบุคคลมากกว่าส่วนรวม เช่น เน้นเรื่องความสุขในชีวิต ครอบครั้ว ส่วนผู้ชายมีค่านิยมทางด้านสังคมมากกว่าผู้หญิง เช่น สนใจสังคมวงกว้างเรื่องอิสรภาพ เสรีภาพ ต้องการได้รับการยกย่องในสังคมส่งผลทำให้เพศชายมีจรรยาวิพากษ์ขั้นสูง สูงกว่าเพศหญิง เมื่ออายุสูงขึ้น (สุนทร โคมิน, 2522 อ้างใน ทัศนาวพร ตันทองทิพย์, 2535) แต่ผลการวิจัยนี้ให้ผลขัดแย้งกับ เนาวรัตน์ เฉลิมศรี (2543) ที่พบว่าวัยรุ่นที่กระทำผิดเพศหญิงจะมีจรรยาวิพากษ์ สูงกว่าเพศชาย ที่เป็นเช่นนั้นอาจจะเป็นเพราะในการศึกษาคั้งนี้ไม่ได้ควบคุมตัวแปรด้านประเภทความผิด กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาจึงมีประเภทความผิดต่างๆกัน นอกจากนี้ภาวะการตกต่ำทางเศรษฐกิจในสังคมรุนแรงขึ้นอาจทำให้เพศหญิงต้องต่อสู้เพื่อความอยู่รอดสูงขึ้น จึงทำให้ส่งผลต่อระดับจรรยาวิพากษ์ของวัยรุ่นที่กระทำผิดได้จึงทำให้ผลที่ได้ขัดแย้งกับ เนาวรัตน์ เฉลิมศรี (2543)

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย และ ข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่องจรรยาวิพากษ์ของวัยรุ่นที่กระทำผิดในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและ เยาวชน กลาง
สรุปได้ดังนี้

วัตถุประสงค์ในการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความแตกต่างของคะแนนจรรยาวิพากษ์ของวัยรุ่นที่กระทำผิดในสถานพินิจและคุ้มครอง
เด็กและเยาวชนกลางที่มีระดับอายุแตกต่างกัน
2. เพื่อศึกษาความแตกต่างของคะแนนจรรยาวิพากษ์ของวัยรุ่นที่กระทำผิดในสถานพินิจและคุ้มครอง
เด็กและเยาวชนกลางที่มีเพศแตกต่างกัน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

แบบวัดจรรยาวิพากษ์ เดอะดีไฟนิงอิชซูส์เทสต์ (The Defining Issues Test) ที่สร้างขึ้นโดยRest (1986) ซึ่งได้มีการหาความแม่นยำของแบบวัดโดยวิธีหาค่าสหสัมพันธ์ของคะแนนจากการการวัดและการทดสอบซ้ำ หาความสอดคล้องภายใน รวมทั้งได้หาความสัมพันธ์กับแบบวัดของ Kohlberg (1976) ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้นำแบบวัดจรรยาวิพากษ์ ซึ่งได้นำมาแปลเป็นภาษาไทยโดย วณี ออมสิน และคณะ(2522) และได้รับการตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหาจากผู้เชี่ยวชาญ และมีค่าความตรงในการแปลเท่ากับ .768 และผู้วิจัยได้นำแบบวัดมาปรับปรุงใหม่ โดยสร้างเรื่องให้เหมาะสมกับสถานการณ์และวัฒนธรรมไทย โดยคงความหมายเดิมตาม DIT และได้รับการตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหาจากผู้เชี่ยวชาญ และได้หาความแม่นยำของแบบวัดโดยนำไปทดสอบกับวัยรุ่นที่กระทำผิดที่มีอายุ 13 - 18 ปี จำนวน 30 คน นำข้อมูลที่ได้จากการทดสอบหาความสอดคล้องภายในแบบครอนบาค อัลฟา ได้ค่าความตรงเท่ากับ 0.781

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ผู้วิจัยสร้างเครื่องมือวิจัย และตรวจคุณภาพเครื่องมือโดยการหาความตรงตามเนื้อหาจากการตรวจของผู้ทรงคุณวุฒิ

2. นำแบบวัดไปทดลองใช้ และนำผลที่ได้หาความเที่ยงของเครื่องมือโดยวิธีหาความ สอดคล้องภายในแบบครอนบาค อัลฟา

3. ช่วงเก็บข้อมูล ผู้วิจัยเก็บข้อมูลในกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นวัยรุ่นที่กระทำผิดและถูกตัดสินอยู่ในสถาน พินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนชนกลางที่มีอายุ 13 ปี ถึง 18 ปีบริบูรณ์ โดยผู้วิจัยสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบ เฉพาะเจาะจงได้กลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้นจำนวน 200 คน เป็นเพศชายที่มีอายุ 13 ปี ถึง 16 ปี 6 เดือน จำนวน 50 คน และ ที่มีอายุ 16 ปี 7 เดือน ถึง 18 ปี จำนวน 50 คน เป็น เพศหญิงที่มีอายุ 13 ปี ถึง 16 ปี 6 เดือน จำนวน 50 คน และที่มี อายุ 16 ปี 7 เดือน ถึง 18 ปี จำนวน 50 คน ซึ่งอยู่ในสถานพินิจทั้ง 3 แห่ง คือ บ้านมุกดา บ้าน กรุณา บ้านปราวณี โดยดำเนินการทดสอบที่ละกลุ่มกลุ่มละ 15 คน ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยได้อธิบายถึงขั้นตอนใน การทำแบบวัดจนเข้าใจก่อนให้ กลุ่มตัวอย่างลงมือทำ ระยะเวลาที่กลุ่มตัวอย่างใช้ในการทำแบบวัดจรรยา วิชาภรณ์ 1.5 – 2 ชั่วโมง เมื่อกลุ่มตัวอย่างตอบแบบวัดเสร็จผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยทำการตรวจสอบความถูกต้อง ในการตอบแบบวัดอีกครั้ง

4. ผู้วิจัยนำแบบวัดที่ได้คัดเลือกแบบวัดที่สมบูรณ์ มาตรวจให้คะแนนตาม Manual of DIT และนำ คะแนนที่ได้ไปวิเคราะห์ข้อมูลต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลจากการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้ระเบียบวิธีการทางสถิติเพื่อคำนวณหาค่า ต่าง ๆ ดัง นี้

1. การหาค่ามัชฌิมเลขคณิต และ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
  - 1.1 ค่ามัชฌิมเลขคณิต และ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนจรรยาวิชาภรณ์แต่ละชั้น ของวัยรุ่นที่กระทำผิดที่มีอายุ 13 ปี ถึง 16 ปี 6 เดือน และของวัยรุ่นที่กระทำผิดที่มีอายุ 16 ปี 7 เดือน ถึง 18 ปี
  - 1.2 ค่ามัชฌิมเลขคณิต และ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนจรรยาวิชาภรณ์แต่ละชั้นของวัยรุ่นที่กระทำผิดที่เป็นเพศหญิงและเพศชาย
  - 1.3 ค่ามัชฌิมเลขคณิต และ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนจรรยาวิชาภรณ์แต่ละชั้นของวัยรุ่นที่กระทำผิดจำแนกตามระดับ อายุ และเพศ
2. การวิเคราะห์ความแปรปรวน 2 ทาง (Two Ways Analysis of Variance) โดยมีระดับอายุ และ เพศ เป็นตัวแปรอิสระ และ คะแนนจรรยาวิชาภรณ์ชั้น P เป็นตัวแปรตาม

ผลการวิจัย

1. วัยรุ่นที่กระทำผิดที่มีอายุ 16 ปี 7 เดือน ถึง 18 ปีบริบูรณ์ มีคะแนนจรรยาวิพากษ์ สูงกว่า วัยรุ่นที่กระทำผิดที่มีอายุ 13 ปี ถึง 16 ปี 6 เดือน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
2. วัยรุ่นที่กระทำผิดที่เป็นเพศชาย และ เพศหญิง มีคะแนนจรรยาวิพากษ์ไม่แตกต่างกัน
3. พบความสัมพันธ์ระหว่าง เพศ และ อายุ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยเมื่ออายุมากขึ้นเพศชายมีแนวโน้มได้คะแนนจรรยาวิพากษ์ สูงกว่าเพศหญิง

ข้อเสนอแนะ

1. กลุ่มตัวอย่างที่ผู้วิจัยใช้ในการศึกษานี้ เป็นวัยรุ่นที่กระทำผิดเพียงกลุ่มตัวอย่างเดียวโดยมิได้ศึกษาเปรียบเทียบระหว่างวัยรุ่นที่ได้กระทำผิดร่วมด้วย การวิจัยครั้งต่อไปควรจะทำการศึกษาเปรียบเทียบระหว่างวัยรุ่นที่กระทำผิดและวัยรุ่นที่ไม่ได้กระทำผิด เพื่อจะได้เปรียบเทียบความแตกต่างการใช้จรรยาวิพากษ์ของวัยรุ่น และ นอกจากนี้ ควรจะทำการศึกษาเปรียบเทียบในสวน ภูมิภาค และส่วนกลาง
2. ตัวแปรที่จะนำมาศึกษาเกี่ยวกับการใช้จรรยาวิพากษ์ครั้งต่อไป ได้แก่สภาพแวดล้อม ระดับการศึกษา การอบรมเลี้ยงดู ประเภทของการกระทำผิด เป็นต้น
3. ควรศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมเชิงจริยธรรม กับ ระดับจรรยาวิพากษ์ ใน วัยรุ่นที่กระทำผิด

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

- กาญจนา สุรวาจากุล. (2543). การเปรียบเทียบการตัดสินใจทางจริยธรรมเกี่ยวกับพฤติกรรมชายรัก
ร่วมเพศระหว่างวัยรุ่นชายและวัยรุ่นหญิงในเขตกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญา
มหาบัณฑิต ภาควิชาจิตวิทยา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- กานดา พูลลาภทวี. (2530). สถิติเพื่อการวิจัย. กรุงเทพมหานคร : พิสิกส์เซ็นเตอร์การพิมพ์.
- กীরติ บุญเจือ. (2519). จริยศาสตร์สำหรับผู้เริ่มเรียน. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช.
- ก่อ สวัสดิพานิชย์. (2512). จริยธรรมในสังคมไทย. รายงานสัมมนาจริยธรรมในสังคมปัจจุบันคณะ
กรรมการ การศึกษาแห่งชาติ. กรุงเทพมหานคร : สำนักนายกรัฐมนตรี.
- ชยันต์ วรรณระภูติ และอำนาจ ทะพิงส์แก. (2522). จริยธรรมในสังคมไทย ในทัศนะของนักการ
ศึกษา. รายงานการสัมมนาจริยธรรม. กรุงเทพมหานคร : สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ
- ชัยพร วิชชาวุธ ชีระพร อุวรรณโณ และพรรณทิพย์ ศิริวรรณบุญ. (2531). พฤติกรรมจริยธรรมใน
สังคมไทย. รายงานผลการวิจัย. ฝ่ายวิจัยจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ดวงเดือน พันธุมนาวิน และ เพ็ญแข ประจันปัจฉิม. (2520). จริยธรรมของเยาวชนไทย. รายงาน
การวิจัย, 21, สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.
- ดวงเดือน พันธุมนาวิน. (2524). จิตวิทยาจริยธรรมและจิตวิทยาภาษา. กรุงเทพมหานคร : ไทยวัฒนา
พานิช.
- เดช วิโย. (2522). การศึกษาเปรียบเทียบพัฒนาการด้านการคิดให้เหตุผลเชิงจริยธรรมของเด็กนักเรียน
เรียนชั้นประถมศึกษาที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูที่แตกต่างกัน. วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.
- ทิพวรรณ กิตติวิบูลย์. (2522). การอบรมเลี้ยงดูและการพัฒนาการทางจริยธรรมของเด็กวัยก่อนเรียน
ในกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร.
- ทิพวรรณ ลิ้มสุขนรินทร์. (2535). ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมของนักเรียน.
วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.
- ทัศนาวร ต้นทองทิพย์. (2535). ปัจจัยที่มีผลต่อความแตกต่างในการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมของ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ศึกษาเปรียบเทียบระหว่างโรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาและโรงเรียน
สาธิตในกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

- ธิดิมา จำปรัตน์. (2533). ความสัมพันธ์ระหว่างการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมกับพฤติกรรมเชิงจริยธรรมของนักศึกษาพยาบาลในเขตกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาการพยาบาลแม่และเด็ก บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- เนาวรัตน์ เฉลิมศรี. (2543). การศึกษาการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมของเด็กและเยาวชนที่กระทำผิด ในสถานพินิจคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- บัญญัติ แก้วส่อง. (2522). การเปรียบเทียบพัฒนาการทางจริยธรรมของเด็กวัยรุ่นในสังคมเมืองและชนบทที่มีการอบรมเลี้ยงดู และ แบบคิดแตกต่างกัน. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.
- ประทีป ใจประเสริฐสวัสดิ์. (2538). วิจัยทางคลินิก. กรุงเทพมหานคร : โอเอสติก พับลิชชิง.
- ประธาน วัฒนวานิชย์. (2530). กฎหมายเกี่ยวกับความผิดของเด็ก. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์ประกายพริก.
- ประมาณ ชันชื้อ. (2539). คำกล่าวในพิธีเปิดสถานฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนสตรีนคร. กรุงเทพมหานคร : สถานพินิจคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง.
- ประไพพรรณ ภูมิวุฒิสาร. (2530). จิตวิทยาวัยรุ่น. กรุงเทพมหานคร : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พนัส หันนาคินทร์. (2523). การสร้างจริยธรรมให้แก่แก่นักเรียนไทย : แนวทางการพัฒนาจริยธรรมไทย. เอกสารการประชุมวิชาการเกี่ยวกับจริยธรรมไทยพหุวัฒนธรรม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พหุวัฒนธรรม.
- พรรณทิพย์ ศิริวรรณบุศย์. (2530). ทฤษฎีจิตวิทยาพัฒนาการ. กรุงเทพมหานคร : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เพ็ญพิไล ฤทธาคณานนท์. (2536). พัฒนาการทางพุทธิปัญญา. กรุงเทพมหานคร : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- มารุต ดำชะอม. (2525). จริยธรรมของนักศึกษาวิทยาลัยครูสงขลา. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาศึกษาศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ระวี ภาวิไล. (2530). คุณค่าใหม่ทางจริยธรรมในสังคมไทย. วารสารครูศาสตร์, 16, (กรกฎาคม – กันยายน 2530)
- รัชนีกร เศรษฐ์. (2532). โครงสร้างสังคมและวัฒนธรรมไทย. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช จำกัด.
- ละอองทิพย์ พลานภาพ. (2532). สุขภาพจิตกับการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมของเด็กที่อยู่ในสภาพแวดล้อมต่างกัน. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.

- วณิ ออมสิน. (2522). พัฒนาการทางจริยธรรมของนักเรียนในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ.
 วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต ภาควิชาจิตวิทยา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วรวิทย์ พิงวิวัฒน์นิกุล. (2540). ความสามารถทางสติปัญญาและความสามารถในการให้เหตุผลเชิง
 จริยธรรมของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรไทย. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัย
 ศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.
- वासเทพ ทองเจิม. (2540). มุลเหตุจูงใจในการกระทำความคิดของเด็กและเยาวชนชาย: ศึกษาเฉพาะ
 สถานแรกรับ(บ้านเมตตา)สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง. วิทยานิพนธ์ปริญญา
 มหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- วิเชียร ทองนุช. (2521). การเปรียบเทียบการคิดหาเหตุผลตามหลักอนุรักษ์ และการให้เหตุผลเชิง
 จริยธรรมของนักเรียนที่มีการอบรมเลี้ยงดู และภูมิหลังแตกต่างกัน. วิทยานิพนธ์ปริญญา
 มหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.
- ศรัววรรณ เขียวลี. (2522). พัฒนาการทางจริยธรรมของนักเรียนมัธยมศึกษาในภาคใต้. วิทยานิพนธ์
 ปริญญามหาบัณฑิต ภาควิชาจิตวิทยา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ศิริพร แยมินิล. (2530). ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมกับอายุ
 และการศึกษาของคนไทย. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
 ประสานมิตร.
- ศิริเพ็ญ ไพบูลย์. (2540). การศึกษาการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่5
 โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต สาขาวิชาจริยศาสตร์
 บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- สมบุญ ศาลชีวัน. (2522). จริยธรรม พัฒนาการ และการวัด. ภาควิชาส่งเสริมการศึกษา
 คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- สาโรช บัวศรี. (2527). จริยธรรมศึกษา. อนุสรณ์พระราชเพลิงศพอาจารย์ศิริ บัวศรี.
- สิวลี ศิริไล. (2528). จริยศาสตร์สำหรับพยาบาล. มหาสารคาม : ปริดาการพิมพ์.
- สุชาติ ประสิทธิ์รัฐสินธุ์. (2542). จริยธรรมทางวิชาการ. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์เฟื่องฟ้า.
- สุพัตรศรี ชุมทรัพย์. (2522). พัฒนาการทางจริยธรรมของนักเรียนมัธยมศึกษาในภาคเหนือ.
 วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต ภาควิชาจิตวิทยา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุรณีย์ จุติดำรงพันธ์. (2522). พัฒนาการทางจริยธรรมของนักเรียนมัธยมศึกษาในภาคใต้.
 วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต ภาควิชาจิตวิทยา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุรินทร์ นิยมมางกูร. (2541). เทคนิคการสู่มตัวอย่าง. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัย
 เกษตรศาสตร์.
- อ้อมเดือน สดมณี. (2522). ความคิดเกี่ยวกับตัวตนและพฤติกรรมเบี่ยงเบนของเด็กวัยรุ่น.
 วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

อุษา คงสาย. (2538). *ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการกระทำผิดซ้ำของเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและเยาวชนกลาง*. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต สาขาวิชาพัฒนาสังคม สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.

อัจฉรา ทองตัน. (2536). *การกระทำผิดของเด็กและเยาวชนในประเทศไทย*. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต สาขาวิชาอาชญาวิทยาและงานยุติธรรม บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.

โอฬาร เขี่ยมประภาส. (2541). *ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน*. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต ภาควิชาสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาษาอังกฤษ

- Berk, L.E. (1994). *Child development*. America : Allyn and Bacon.
- Brodzinsky, D.M., & Gormly, A.V. (1986). *Lifespan human development*. Janpan : CBS colleges publishing.
- Bull, N.J. (1969). *Moral judgement from childhood to adolescence*. London : Routledge and Kegan Paul.
- Bussey, K., & Maughan, B. (1982). Gender differences in moral reasoning. *Journal of Personality and Social Psychology*, 42, 701 – 706.
- Fodor, E.M. (1971). Resistance to social influences among adolescents as a function of level of moral development. *Journal of Social Psychology*, 85, 121 – 126.
- Ford, M.R., & Lowery, C.R. (1986). Gender differences in moral reasoning : A comparison of the use of justice and care orientations. *Journal of Personality and Social Psychology*, 50, 777 – 783.
- Frank, F. (1996). A comparison of moral judgment in learning disabled and normal achieving boys. *Journal of Psychology*, 96, 153-161.
- Gilliam, R., & Krebs, D.L. (1996). Gender and dilemma differences in real – life moral judgement. *Developmental Psychology*, 32, 220 – 230.
- Gilligan, C. (1982). *In a different voice : Psychological theory and woman's development*. Cambridge:Harvard University Press.
- Gump, L.S. (1999). Cultural and gender differences in moral judgement. *Journal of Behavioral sciences*, 22, 78 – 94.
- Hoffman, M.L., & Hoffman, L.W. (1964). *Child development*. New York : Russell Sage Foundation.
- Jaffee, S., & Hyde, J.S. (2000). Gender differences in moral orientation. *Psychological Bulletin*, 126, 703 – 726.
- Judy, B., & Nelson, E.S. (2000). Relationship between parents, peers, morality, and theft in an adolescent sample. *High School Journal*, 83, 31-43.
- Krebs, D.L. (1994). Gender and perspective differences in moral judgement and moral orientation. *Journal of Moral Education*, 23, 17 – 27.

- Kohlberg, L. (1971). Development of moral character and moral ideology. In M.L. Hoffman (ed). *Review of child development research*. New York : Russell Sage Foundation.
- Kohlberg, L. (1976). Moral stage and moralization : the cognitive development approach. In T. Lickona (ed). *Moral development and behavior*. New York : Holt Rinehart and Winston.
- Lickona, T. (1976). *Moral development and behavior*. New York : Holt Rinehart and Winston.
- Miller, P.A., & Eisenberg, N. (1996). Relation of moral reasoning and vicarious emotion to young children's prosocial behavior toward peers and adults. *Developmental Psychology*, 32, 210 – 219.
- Moody, Jr. (1997). Lessons from pair counseling with incarcerated juvenile delinquents. *Journal of Addiction and Offender Counseling*, 18, 10 – 26.
- Piaget, J. (1967). *The moral judgement of the child*. London : Harcourt Brace .
- Powell, M. (1963). *The psychology of adolescence*. New York : The Bobbs – Merrill company.
- Rest, J.R. (1973). The hierarchical nature of stages of moral judgement. *Journal of Personality*, 41, 86 – 109.
- Rest, J.R. (1974). Judging the important issues in moral dilemmas : An objective measurement of development. *Developmental Psychology*, 10, 441 – 501.
- Rest, J.R. (1975). New approaches in assessment of moral judgment. In T. Lickona (ed). *Morality : Theory, research and social issue*. New York : Holt Rinehart and Winston.
- Rest, J.R. (1975). Longitudinal study of the Defining Issues Test : A strategy for analyzing development change. *Developmental Psychology*, 11, 738 – 748.
- Rest, J.R. (1986). *Manual for the Defining Issues Test*. Unpublished Manuscript, Available from author. University of Minnesota, Minneapolis, Minnesota.
- Rest, J.R. (1986). *Moral development and behavior*. New York : Praeger Publisher.
- Rest, J.R., Davison, M.L., & Robbins, S. (1978). Age trends in judging moral issues : A review of cross – section, Longitudinal and sequential studies of the Defining Issues Test. *Child Development*, 49, 263 – 279.

- Rest, J.R., & Narvaez, D. (1994). *Moral development in the professions*. New Jersey : Lawrence Erlbaum Associate.
- Rest, J.R., & Narvaez, D. (1999). DIT2: devising and testing a revised instrument of moral judgment. *Journal of Educational Psychology*, 91, 644 - 659.
- Rest, J.R., Narvaez, D., Bebeau, M., & Thoma, S. J. (1997). Alchemy and beyond : Indexing the Defining Issues Test. *Journal of Educational Psychology*, 86, 498 - 507.
- Rest, J.R., Thoma, S.J., & Edwards, L. (1997). Designing and validating a measure of moral judgment: Stage preference and stage consistency approaches. *Journal of Educational Psychology*, 89, 5 - 28.
- Roy, L., & Leona, L. (1999). Sociability, School experience, and Delinquency. *Youth & Society*, 31, 199 - 224.
- Thoma, S.J., & Rest, J.R. (1999). The relationship between moral decision making and patterns of consolidation and transition in moral judgment. *Developmental Psychology*, 25, 323 - 334.
- Travecchio, L.W.C., Stam, G.J.M., & Brugman, D. (1999) . Moral judgment and delinquency in homeless youth. *Journal of Moral Education*, 28, 63 - 80.
- White, Jr. (1999). Are women more ethical? Recent finding on the effects of gender upon moral development. *Journal of Public Administration Research and Theory*, 9, 459 - 472.
- William, M.K. (1991). *Handbook of moral behavior and development*. New Jersey : Lawrence Erlbaum Associate.
- Wright, D. (1971). *The psychology of moral behavior*. New york : Great Britain.

ภาคผนวก

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ก

รายชื่อผู้ทรงคุณวุฒิ คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่ช่วยตรวจสอบเนื้อหาและเครื่องมือในการวิจัยครั้งนี้

1. รองศาสตราจารย์ ศิรางค์ ทับสายทอง
2. รองศาสตราจารย์ ประไพพรรณ ภูมิวุฒิสาร
3. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. พรรณระพี สุทธิวรรณ

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ข

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แบบวัดจรรยาวิพากษ์ The Defining Issues Test ของ Jame R. Rest ซึ่งแปลเป็นภาษาไทย และปรับเปลี่ยนสถานการณ์ให้เหมาะสมกับสังคมไทย

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แบบวัดจรรยาวิพากษ์

แบบวัดชุดนี้ประกอบด้วย 2 ส่วนคือ

ส่วนที่ 1 ข้อมูลส่วนตัว

ส่วนที่ 2 แบบวัดจรรยาวิพากษ์

คำชี้แจง

แบบวัดชุดนี้ประกอบด้วยสถานการณ์สมมติ 4 เรื่อง แต่ละเรื่องแบ่งเป็น 2 ตอน
ตอน ก. จะประกอบด้วยข้อคำถามซึ่งเป็นเหตุผลที่ใช้ตัดสินพฤติกรรมของตัวละครในเรื่อง ซึ่งมี ทั้งหมด 12 ข้อคำถาม โดยคำถามแต่ละข้อไม่ต้องการคำตอบ ให้ผู้ตอบประเมินความสำคัญของข้อคำถาม ตอน ข จะเป็นคำสั่งสืบเนื่องจาก ตอน ก โดยนำข้อคำถามที่ประเมินความสำคัญ ในตอน ก มาจัดอันดับความสำคัญ 4 อันดับ เพียง 4 อันดับ

ขั้นตอนในการทำแบบวัด

1. อ่านคำชี้แจง และดูตัวอย่างในการทำแบบวัด
2. เมื่อเข้าใจ อ่านเรื่องสมมติที่กำหนดให้ทีละเรื่อง
3. เมื่ออ่านเรื่องแต่ละเรื่องจบ อ่านข้อคำถามในตอน ก. ซึ่งเป็นข้อคำถามที่ใช้ประกอบการตัดสินใจ มี ทั้งหมด 12 ข้อความ ให้ผู้ตอบ ประเมินค่าความสำคัญของข้อความแต่ละข้อ โดยให้ กว / ลงในช่องต่าง ๆ ที่ตรงกับความคิดของท่าน ซึ่งมี ด้วยกัน 5 ช่องคือ
ช่องที่ 1 คือ สำคัญที่สุดต่อการตัดสินใจ
ช่องที่ 2 คือ สำคัญมากต่อการตัดสินใจ
ช่องที่ 3 คือ สำคัญต่อการตัดสินใจพอควร
ช่องที่ 4 คือ สำคัญต่อการตัดสินใจน้อย
ช่องที่ 5 คือ ไม่มีความสำคัญต่อการตัดสินใจ
4. นำข้อคำถามที่ประเมินความสำคัญในตอน ก. โดยดูทีละช่องความสำคัญจากช่องที่ 1 ซึ่งมีความสำคัญต่อการตัดสินใจมากที่สุด ไปยัง ช่องที่ 5 ซึ่งไม่มีความสำคัญ ตามลำดับ โดยนำมาจัดอันดับเพียง 4 อันดับ คือ
 สำคัญมากที่สุดอันดับที่ 1
 สำคัญรองลงมาอันดับที่ 2
 สำคัญรองลงมาอันดับที่ 3
 สำคัญรองลงมาอันดับที่ 4

ตัวอย่าง การตัดสินใจของคณบดี

คณบดีคิดจะซื้อรถ เขาแต่งงานแล้วและมีลูกเล็ก ๆ 2 คน แต่เนื่องจากเขามีรายได้ปานกลาง จึงสามารถซื้อรถไว้ใช้ในครอบครัวได้เพียงคันเดียว ซึ่งจะต้องใช้ขับไปทำงาน ทำธุระอื่น ๆ และขับไปเที่ยวในวันหยุดพักผ่อนด้วย คณบดีรู้ว่าการตัดสินใจจะซื้อรถอะไรนั้น ต้องคำนึงถึงปัญหาต่าง ๆ หลายประการ

ถ้าท่านเป็นคณบดี ท่านจะพิจารณาให้ความสำคัญของปัญหาเหล่านี้ว่าค่าถามใด มีความสำคัญมากหรือน้อยเพียงไรต่อการตัดสินใจซื้อรถของคณบดี ดังตัวอย่างที่ให้

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตัวอย่างคำถาม

คำสั่งตอนที่ ก.

ที่ว่างทางซ้ายมือจะเป็นที่ ๆ ให้ประเมินค่าความสำคัญหลังจากพิจารณาแต่ละคำถามว่าแต่ละคำถามมีความสำคัญต่อดัชนีขนาดไหน ในการที่จะนำมาใช้เพื่อประกอบการตัดสินใจซื้อรถ

1. คุณขายรถอยู่ใกล้บ้านคุณนัยหรือไม่ (ตัวอย่างข้อนี้ ชี้ดช่อง “ไม่สำคัญ” แสดงว่าคำถามข้อนี้ไม่สำคัญต่อการตัดสินใจซื้อรถของผู้ตอบ)
2. การซื้อรถใช้แล้วจะประหยัดกว่าซื้อรถใหม่หรือไม่
เมื่อใช้ไปนาน ๆ (การขีดในช่องแรก แสดงว่าคำถามข้อนี้มี ความสำคัญต่อการตัดสินใจซื้อรถมากที่สุด)
3. สีรถควรเป็นสีเขียว ซึ่งเป็นสีที่ตนชอบหรือไม่ (การขีดช่อง “ สำคัญพอควร” แสดงว่าคำถามข้อนี้มีความสำคัญพอควรในการตัดสินใจซื้อรถ)
4. มีความจุไม่ต่ำกว่า 200 ลูกบาศก์นิ้วหรือไม่ (ถ้าผู้ตอบไม่เข้าใจความหมายคำว่า “ ความจุลูกบาศก์นิ้ว ” ชี้ด/ ใน ช่องไม่สำคัญ)
5. ควรเป็นรถที่มีเนื้อที่กว้างจะดีกว่ารถขนาดย่อมหรือไม่ (การขีดในช่องแรกแสดงว่าคำถามข้อนี้มีความสำคัญต่อการตัดสินใจซื้อรถมากที่สุดเช่นเดียวกับข้อ 2)
6. หน้ารถควรมีลักษณะพิเศษ (ถ้ามีค่าที่ผู้ตอบรู้สึกว่าจะไม่มีความหมายให้ขีด / ในช่องไม่สำคัญดังตัวอย่างข้อนี้)

คำสั่งตอน ข.

นำข้อความจากตอน ก. มาจัดอันดับความสำคัญ 4 อันดับโดยใส่เครื่องหมายเลขหน้าข้อ โปรดสังเกตว่าข้อที่สำคัญที่สุดจะต้องมาจากข้อที่ทำเครื่องหมายไว้ทางซ้ายมือ ซึ่งตรงกับข้อ 2 และข้อ 5 ในการตัดสินใจว่าข้อใดที่สำคัญที่สุดควรจะอ่านข้อ 2 และข้อ 5 ใหม่อีกครั้ง แล้วจึงเลือกข้อที่สำคัญที่สุด อีกข้อก็มีความสำคัญรองลงมาเป็นอันดับที่ 2 เป็นต้น ทำแบบเดียวกันนี้ จนครบอันดับความสำคัญ

สำคัญมากที่สุดอันดับที่ **หนึ่ง** .....5.....

สำคัญรองลงมาอันดับที่ **สอง**.....2.....

สำคัญรองลงมาอันดับที่ **สาม** .....3.....

สำคัญรองลงมาอันดับที่ **สี่** ..... 1.....

เมื่อทำความเข้าใจกับตัวอย่างแล้วเริ่มทำแบบสอบถามได้ ทั้งนี้กรุณาพิจารณาแบบสอบถามทุกข้ออย่างระมัดระวัง แล้วตอบทีละข้อจนครบทุกข้อเพราะจะช่วยให้ได้แบบสอบถามที่สมบูรณ์และใช้ประโยชน์ได้

ขอขอบคุณ ในความร่วมมือมา ณ โอกาสนี้

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ส่วนที่ 1 ข้อมูลส่วนตัว

ชื่อ .....นามสกุล .....

เพศ.....

วันเดือนปีเกิด.....

อายุ.....ปี.....เดือน

ครั้งนี้ท่านกระทำความผิดและถูกจับเป็นครั้งที่ .....

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ส่วนที่ 2 แบบวัดจรรยาวิพากษ์

1. เรื่อง นายเล็กกับยา

ในกรุงเทพมหานคร ผู้หญิงคนหนึ่งกำลังใกล้เสียชีวิตด้วยโรคมะเร็ง แพทย์แนะนำว่ามียาชนิดหนึ่งที่จะช่วยยืดชีวิตของเธอได้ ยาชนิดนี้เพิ่งค้นพบโดยเภสัชกรคนหนึ่งเมื่อเร็วๆ นี้ และมีราคาแพงมาก เนื่องจากต้องเสียค่าใช้จ่ายในการผลิตสูง และเภสัชกรคนนี้ยังคิดกำไรเป็น 10 เท่าตัวของราคาต้นทุน คือ ลงทุนเพียง 2,000 บาท แต่ขายถึง 20,000 บาท นายเล็กซึ่งเป็นสามีของหญิงผู้ป่วยได้พยายามขอยืมเงินจากคนรู้จัก แต่เขารวบรวมเงินได้เพียง 10,000 บาท ซึ่งเป็นเงินเพียงครึ่งหนึ่งของราคาขายทั้งหมด นายเล็กจึงไปต่อรองกับเภสัชกรขอลดราคาหรือขอผลิตจ่ายเป็นงวดๆ จนกว่าจะครบโดยให้เห็นแก่ภรรยาของตนที่กำลังจะตาย แต่เภสัชกรไม่ยอม เขาบอกว่า “ไม่ได้ ฉันค้นพบยานี้และจะต้องมีรายได้สูงจากการขายยานี้” นายเล็กรู้สึกสิ้นหวังจึงคิดหาวิธีขโมยยาจากร้านขายยานั้น เพื่อช่วยชีวิตภรรยาของตน

ท่านคิดว่าว่านายเล็ก ควรขโมยยาหรือไม่

(เลือกคำตอบเพียงข้อเดียว)

- ..... ควรขโมยยา
- ..... ตัดสินใจไม่ได้
- ..... ไม่ควรขโมยยา

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

นายเล็กกับยา

ตอน ก. คำถามแต่ละข้อต่อไปนี้สำคัญมากน้อยเพียงไร ที่ท่านนำมาใช้เป็นเหตุผลประกอบความคิดในการตัดสินใจหากการขโมยยาของนายเล็ก ให้กาเครื่องหมาย / ลงในช่องทางซ้ายมือของแต่ละข้อคำถาม

					1.บุคคลควรปฏิบัติตามกฎหมายอย่างเคร่งครัดในทุกกรณีหรือไม่
					2.มันเป็นเรื่องมาก่อนข้างชัดเจนอยู่แล้วไม่ใช่หรือว่าชายที่รักภรรยาต้องขโมยยาเพื่อช่วยชีวิตภรรยาของตน
					3.นายเล็กควรยอมเสี่ยงต่อการถูกยิงหรือยอมติดคุกในฐานะที่เป็นขโมยเพื่อว่ามันอาจจะช่วยได้
					4.นายเล็กเป็นนักสู้มืออาชีพ หรือ เป็นเพียงคนที่พยายามคิดสู้
					5.การขโมยยาของนายเล็กนั้นเป็นการทำเพื่อตัวเองหรือเพื่อช่วยภรรยา
					6.ควรมีการเคารพในลิขสิทธิ์ที่ได้จากการค้นพบสิ่งใหม่ๆของเภสัชกรผู้นี้หรือไม่
					7.การมีชีวิตอยู่ย่อมมีค่ามากกว่าการสิ้นสุดลงด้วยการตายมิใช่หรือ
					8.ควรใช้ค่านิยมอะไรเป็นหลักของการกำหนดให้บุคคลปฏิบัติต่อกัน
					9.เภสัชกรอยู่ภายใต้กฎหมายซึ่งปกป้องคุ้มครองคนรวยเท่านั้นใช่หรือไม่
					10.กรณีนี้กฎหมายเข้าไปขัดขวางสิทธิพื้นฐานของสมาชิกในสังคมหรือไม่
					11.สมควรหรือไม่ที่เภสัชกรผู้นี้จะถูกปล้นอันเนื่องมาจากความโลภและความไร้เมตตาของตน
					12.การขโมยยาของนายเล็กก่อให้เกิดผลดีต่อสังคมโดยรวมใช่หรือไม่

ตอน ข. จากคำถาม ตอน ก. ให้เลือกข้อที่สำคัญที่สุดมา 4 ข้อ

สำคัญมากที่สุดอันดับที่ **หนึ่ง** คือ ข้อ ..... สำคัญรองลงมาอันดับที่ **สาม** คือ ข้อ .....

สำคัญรองลงมาอันดับที่ **สอง** คือ ข้อ ..... สำคัญรองลงมาอันดับที่ **สี่** คือ ข้อ .....

2. เรื่อง นักศึกษา(เข้ายึดอำนาจ)ประท้วง

ที่มหาวิทยาลัยแห่งหนึ่ง มีกลุ่มนักศึกษาคนหนึ่งใช้ชื่อกลุ่มว่า กลุ่มประชาธิปไตยเพื่อสังคม มีความเชื่อมั่นว่ามหาวิทยาลัยไม่ควรจะมีโปรแกรมเกี่ยวกับวิชาทหาร พวกเขาไม่เห็นด้วยกับการทำสงคราม ตลอดจนโปรแกรมการฝึกฝนคนเพื่อส่งไปรบในสงคราม พวกเขาจึงได้ยื่นข้อเสนอให้ทางมหาวิทยาลัยยุติการจัดโปรแกรมการฝึกทหารเป็นวิชาบังคับ แต่ให้วิชาทหารเป็นวิชาเลือกที่ไม่มีหน่วยกิตคิดให้ตอนจบการศึกษา

คณาจารย์ในมหาวิทยาลัยเห็นด้วยกับนักศึกษาโดยลงมติเป็นเอกฉันท์ให้ยกเลิกโครงการ แต่อธิการบดีไม่ยินยอม ยังคงยืนยันว่าเขาต้องการที่จะจัดโปรแกรมนี้เป็นวิชาบังคับ นักศึกษากลุ่มนี้รู้สึกว่าการอธิการบดีไม่สนใจต่อการออกเสียงของคณาจารย์ หรือ ข้อเสนอของพวกเขาเลย

ดังนั้น ในตอนปลายเดือนเมษายน นักศึกษากลุ่มนี้จำนวน 200 คน ได้บุกกรุกเข้าไปยึดตึกอำนาจการ และไล่ให้ทุกคนออกไป เขากล่าวว่าการกระทำดังกล่าวเป็นการบังคับให้ทางมหาวิทยาลัยล้มเลิกวิชาทหาร

ท่านเห็นด้วยหรือไม่ที่นักศึกษาจะเข้ายึดตึกอำนาจการ

(เลือกตอบเพียงข้อเดียว)

- ..... เห็นด้วย เขาควรกระทำเช่นนั้น
- ..... ยังตัดสินใจไม่ได้
- ..... ไม่เห็นด้วย เขาไม่ควรทำเช่นนั้น

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

นักศึกษาเข้ายึดอำนาจ

ตอน ก. คำถามแต่ละข้อต่อไปนี้สำคัญมากน้อยเพียงไรในการที่ท่านนำมาใช้เป็นเหตุผลประกอบการคิดในการตัดสินใจของการยึดตึกอำนวยการของนักศึกษา ให้กาเครื่องหมาย / ลงในช่องทางซ้ายมือของแต่ละข้อคำถาม

					1. การที่นักศึกษาทำเช่นนั้น เขาทำเพื่อช่วยเหลือคนอื่นหรือเพื่อความตื่นตัวของพวกเขาเอง
					2. นักศึกษามีสิทธิที่จะครอบครองทรัพย์สินที่ไม่ใช่ของตนหรือไม่
					3. นักศึกษาทราบหรือไม่ว่าการกระทำเช่นนั้นเขาอาจถูกจับ ถูกปรับ หรือ ถูกไล่ออกจากทางมหาวิทยาลัยได้
					4. การเข้ายึดครองตึกในระยะยาวจะเป็นประโยชน์แก่คนส่วนมากไหม
					5. อธิการบดีใช้อำนาจภายในขอบเขตที่ตนเองมีอยู่โดยไม่สนใจต่อมติของคณาจารย์หรือไม่
					6. การเข้ายึดอำนาจนั้นทำให้ประชาชนเกิดความไม่พอใจและประณามนักศึกษาไหม
					7. การเข้ายึดครองตึกสอดคล้องกับหลักแห่งความยุติธรรมไหม
					8. การยอมให้นักศึกษาคนหนึ่งกระทำการดังกล่าวถือเป็นการส่งเสริมให้คนอื่นทำตามไหม
					9. อธิการบดีเข้าใจผิดใช่ไหมคิดว่านักศึกษาประท้วงตัวเขาจึงทำตัวไม่มีเหตุผลและไม่ให้ความร่วมมือใดๆหรือไม่
					10. การบริหารงานของมหาวิทยาลัยควรจะอยู่ในมือของผู้บริหารเพียงบางคนหรือให้ทุกคนมีส่วนร่วม
					11. นักศึกษาปฏิบัติตามหลักการซึ่งเขาเชื่อมั่นอยู่เหนือกฎหมายไหม
					12. นักศึกษาควรเคารพการตัดสินใจของทางมหาวิทยาลัยไหม

ตอน ข. จากคำถามตอน ก. ให้เลือกข้อที่สำคัญที่สุดมา 4 ข้อ

สำคัญมากที่สุดอันดับที่ **หนึ่ง** คือ ข้อ ..... สำคัญรองลงมาอันดับที่ **สาม** คือ ข้อ .....

สำคัญรองลงมาอันดับที่ **สอง** คือ ข้อ ..... สำคัญรองลงมาอันดับที่ **สี่** คือ ข้อ.....

3.เรื่อง ทางเลือกของหมอ

สุภาพสตรีคนหนึ่งกำลังจะเสียชีวิตด้วยโรคมะเร็งซึ่งไม่สามารถรักษาให้หายได้และเธอจะมีชีวิตอยู่ได้อีก 6 เดือนเท่านั้น เธอเจ็บปวดทรมานมาก แต่เธออ่อนเพลียมากเสียจนหากได้รับยาบรรเทาอาการปวดประเภทมอร์ฟีน อาจส่งผลให้เธอตายได้ในระยะเวลาอันใกล้ เธอมักมีอาการแพ้และแสดงอาการสับสนเมื่อมีความเจ็บปวด เมื่อยามที่อาการปวดของเธอบรรเทาลง เธอได้ร้องขอหมอให้ฉีดมอร์ฟีนเกินขนาดที่ฆ่าเธอให้ตายได้ เธอกล่าวว่า เธอไม่สามารถทนทานต่อความเจ็บปวดได้อีกต่อไปและถึงอย่างไรในเวลาอีกไม่กี่เดือนข้างหน้า เธอก็ต้องตายแล้ว

ท่านเห็นว่าหมอควรจะทำอย่างไร

(เลือกคำตอบเพียงข้อเดียว)

- .....หมอควรทำตามคำร้องขอของเธอและให้ยาเกินขนาดที่จะทำให้เธอตายได้
- .....ยังตัดสินใจไม่ได้
- .....หมอไม่ควรให้ยาเกินขนาด

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ทางเลือกของหมอ

ตอน ก. คำถามแต่ละข้อต่อไปนี้สำคัญมากน้อยเพียงไร ในการที่ท่านนำมาใช้เหตุผลประกอบความคิดในการตัดสินใจหากการให้ยาเกินขนาดของหมอเพื่อฆ่าคนไข้ตามคำร้องขอให้กา / ลงในช่องทางซ้ายมือของแต่ละคำถาม

					1. ครอบครัวยุสสุภาพสตรีคนนั้นยินยอมที่ให้เธอได้รับยาเกินขนาดหรือไม่
					2. หมอต้องอยู่ภายใต้กฎหมายเดียวกับคนอื่นหากให้ยาเกินขนาดก็ถือว่าเป็นการฆาตกรรมใช่ไหม
					3. บุคคลจะดีขึ้นกว่านี้หรือไม่หากสังคมไม่มากำหนดชีวิตและความตายของเขา
					4. หมอสามารถจะสร้างสถานการณ์ให้ดูเหมือนอุบัติเหตุหรือไม่
					5. รัฐมีสิทธิ์ที่จะบังคับให้คนมีชีวิตอยู่ต่อไป แม้เขาไม่ต้องการมีชีวิตอยู่ไหม
					6. อะไรคือคุณค่าของความตายก่อนหน้าที่สังคมจะมีแนวคิดต่อคุณค่าส่วนบุคคล
					7. หมอมีความเห็นอกเห็นใจต่อความทุกข์ทรมานของสุภาพสตรีคนนั้นหรือว่าสนใจว่าสังคมจะคิดอย่างไรมากกว่า
					8. การช่วยเหลือให้บุคคลจบชีวิตลง เป็นการกระทำที่แสดงออกถึงการร่วมมือระหว่างคนไข้กับหมอใช่ไหม
					9. พระพรหมท่านนั้นควรเป็นผู้ตัดสินว่าเมื่อใดที่ชีวิตของบุคคลจะสิ้นสุดลง
					10. ค่านิยมอะไรที่หมอยึดถือเป็นหลักในการกระทำของเขา
					11. สังคมสามารถยอมให้ทุกคนได้จบชีวิตของเขาเองเมื่อเขาต้องการไหม
					12. สังคมควรยอมรับให้มีการฆ่าตัวตายหรือการฆ่าที่ทำด้วยเมตตาและพร้อมกันนั้นก็คุ้มครองชีวิตของคนที่ต้องการมีชีวิตอยู่

ตอน ข. จากคำถามตอน ก. ให้เลือกข้อที่สำคัญที่สุดมา 4 ข้อ

สำคัญมากที่สุดอันดับที่ **หนึ่ง** คือ ข้อ ..... สำคัญรองลงมาอันดับที่ **สาม** คือ ข้อ .....
 สำคัญรองลงมาอันดับที่ **สอง** คือ ข้อ ..... สำคัญรองลงมาอันดับที่ **สี่** คือ ข้อ .....

4.เรื่อง หนังสือพิมพ์

แดงเป็นนักเรียนชั้น ม. 6 ในโรงเรียนแห่งหนึ่ง เขาต้องการจะทำหนังสือพิมพ์สำหรับนักเรียน เพื่อจะได้แสดงความคิดเห็นต่าง ๆ ได้อย่างเต็มที่ เขาต้องการนำเสนอเรื่องที่เขาไม่เห็นด้วย เช่น เรื่อง สงครามชายแดนไทยกับพม่า กฎของโรงเรียนบางข้อ เช่น การห้ามไม่ให้นักเรียนไว้ผมยาว

เมื่อแดงเริ่มทำงานหนังสือพิมพ์ เขาได้ขออนุญาตต่ออาจารย์ใหญ่และตกลงกันว่า อาจารย์ใหญ่จะยอมอนุญาตหากว่าเขาส่งเรื่องทุกอย่างให้อาจารย์ใหญ่ตรวจพิจารณาก่อนการตีพิมพ์ แดงจึงส่งเรื่องให้อาจารย์ใหญ่ตรวจหลายเรื่อง หลังจากอาจารย์ใหญ่ตรวจเรื่องทุกอย่างจนพอใจแล้ว แดงก็จัดพิมพ์หนังสือออกมา 2 ฉบับในระยะเวลา 2 สัปดาห์ต่อมา

อาจารย์ใหญ่ไม่คิดว่าหนังสือพิมพ์ของแดง จะได้รับความสนใจมาก แต่ปรากฏว่านักเรียนตื่นตื่นกันมาก และเริ่มต้นมีการเคลื่อนไหวต่อต้านกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ของโรงเรียน เช่น เรื่อง ทรงผม และกฎข้ออื่นๆ ผู้ปกครองหลายคนที่ไม่เห็นด้วยกับความคิดของแดงโทรศัพท์มาหาอาจารย์ใหญ่ เพื่อบอกว่าหนังสือพิมพ์นั้นก่อความวุ่นวายให้แก่สังคม ไม่สมควรที่จะทำการพิมพ์ต่อไปดังนั้นอาจารย์ใหญ่จึงสั่งห้ามพิมพ์หนังสือพิมพ์อีกต่อไป โดยให้เหตุผลว่ากิจกรรมที่แดงทำเป็นอุปสรรคต่อการดำเนินงานของโรงเรียน

ท่านคิดว่าควรหรือไม่ที่อาจารย์ใหญ่จะสั่งห้ามพิมพ์หนังสือพิมพ์

(เลือกคำตอบเพียงข้อเดียว)

..... สมควรที่จะสั่งห้าม

..... ยังตัดสินใจไม่ได้

..... ไม่สมควรที่จะห้าม

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

หนังสือพิมพ์

ตอน ก. คำถามแต่ละข้อต่อไปนี้สำคัญมากน้อยเพียงไร ในการที่ท่านนำมาใช้เป็นเหตุผลประกอบการคิดในการตัดสินใจปัญหาการสั่งห้ามพิมพ์หนังสือพิมพ์ของอาจารย์ใหญ่ ให้กาเครื่องหมาย / ลงในช่องทางซ้ายมือของแต่ละข้อคำถามแต่ละข้อ

					1.ระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครองอาจารย์ใหญ่ควรให้ความสำคัญแก่ใครมากกว่ากัน
					2.อาจารย์ใหญ่สัญญาว่าจะอนุญาตให้พิมพ์เป็นเวลานานหรือสัญญาเพียงแต่ว่าจะอนุญาตให้พิมพ์หนังสือพิมพ์ได้เป็นครั้งๆไป
					3.นักเรียนจะต่อต้านมากขึ้นหรือไม่หากอาจารย์ใหญ่สั่งห้ามพิมพ์หนังสือพิมพ์
					4.อาจารย์ใหญ่มีสิทธิ์ออกคำสั่งแก่นักเรียนแค่ไหนเมื่อเกิดความไม่สงบขึ้นในโรงเรียน
					5.อาจารย์ใหญ่มีสิทธิ์ที่จะพูดว่า “ไม่ ” ในกรณีนี้หรือไม่
					6.การสั่งห้ามพิมพ์หนังสือพิมพ์ของอาจารย์ใหญ่ จะเป็นการสกัดกั้น ไม่นักเรียนอภิปรายเกี่ยวกับปัญหาที่สำคัญหรือไม่
					7.คำสั่งห้ามนี้จะมีผลทำให้แดงเสื่อมศรัทธาในตัวอาจารย์ใหญ่ไหม
					8.จากการกระทำดังกล่าวแสดงว่าแดงมีความจงรักภักดีต่อโรงเรียนและรักชาติหรือไม่
					9.การสั่งห้ามพิมพ์หนังสือพิมพ์ จะมีผลต่อความคิดวิพากษ์วิจารณ์และตัดสินใจของนักเรียนอย่างไรบ้าง
					10.การตีพิมพ์เผยแพร่ความคิดของแดงเป็นการรุกรานสิทธิของผู้อื่นไหม
					11.อาจารย์ใหญ่ควรตกอยู่ใต้อิทธิพลของผู้ปกครองที่โกรธแค้นหรือไม่ในเมื่อเขาเป็นผู้ที่ทราบถึงสิ่งที่เกิดขึ้นในโรงเรียนดีที่สุดใน
					12.แดงใช้หนังสือพิมพ์เป็นเครื่องมือในการก่อให้เกิดความเกลียดชัง และไม่พอใจในโรงเรียนใช่หรือไม่

ตอน ข. จากคำถาม ตอน ก. ให้เลือกข้อที่สำคัญที่สุดมา 4 ข้อ

สำคัญมากที่สุดอันดับที่ **หนึ่ง** คือ ข้อ ..... สำคัญรองลงมาอันดับที่ **สาม** คือ ข้อ .....

สำคัญรองลงมาอันดับที่ **สอง** คือ ข้อ ..... สำคัญรองลงมาอันดับที่ **สี่** คือ ข้อ .....

ภาคผนวก ค

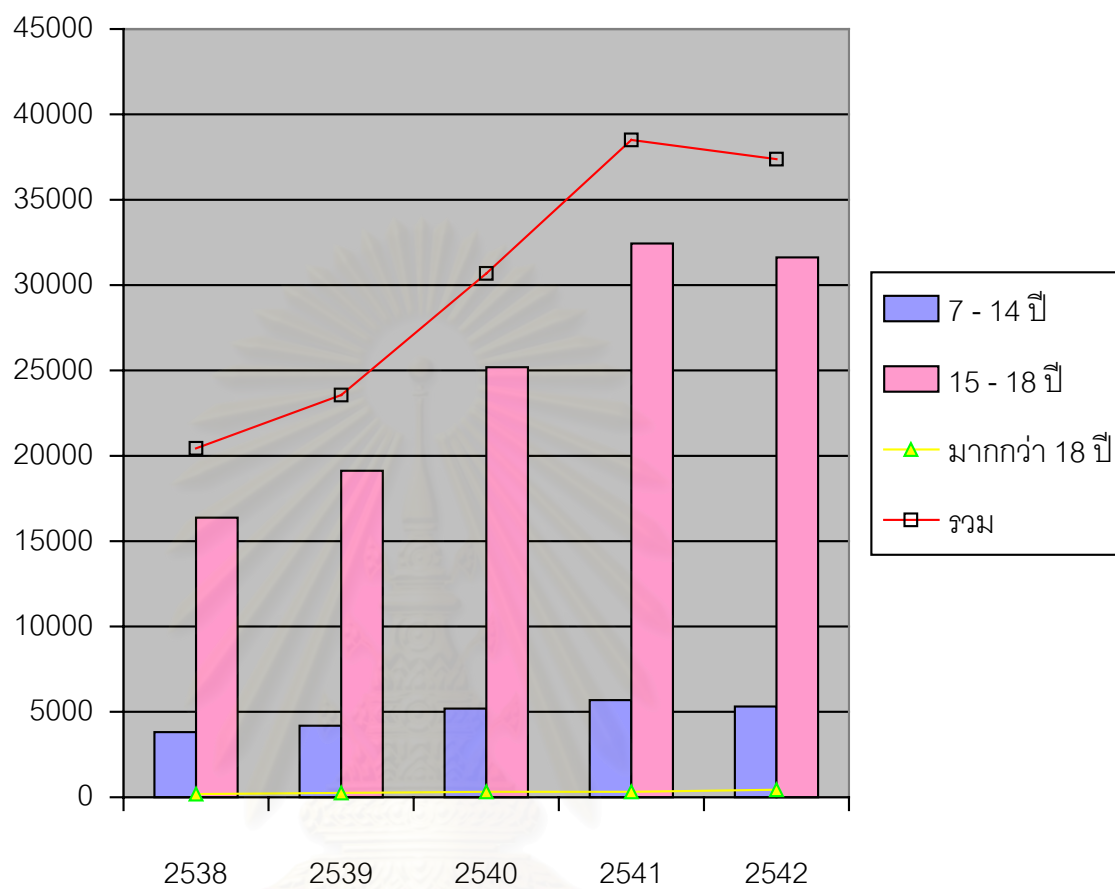
ตารางแสดงสถิติเด็กและเยาวชนที่รับไว้ระหว่างสอบสวนของสถานพินิจทั่วประเทศประจำปี 2538 ถึง ปี 2542

ฐานความผิด	ปี 2538		ปี 2539		ปี 2540		ปี 2541		ปี 2542	
	ชาย	หญิง	ชาย	หญิง	ชาย	หญิง	ชาย	หญิง	ชาย	หญิง
ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน										
ลักทรัพย์	4047	456	4494	433	5507	538	6940	584	6244	554
พยายามลักทรัพย์	163	7	123	3	158	3	150	4	146	6
ชิงทรัพย์	234	12	256	9	221	10	205	10	188	5
พยายามชิงทรัพย์	12	1	25	1	11	0	20	0	5	0
ชิงทรัพย์	156	4	133	12	199	19	191	8	141	6
พยายามชิงทรัพย์	14	0	29		33	2	17	0	24	1
ปล้นทรัพย์	351	18	231	23	328	7	310	22	282	19
พยายามปล้นทรัพย์	11	1	17	2	22	2	5	0	36	0
กรรโชกทรัพย์	26	7	19	2	24	7	70	2	59	3
ฉ้อโกงทรัพย์	6	4	10	8	15	5	13	6	16	4
ยักยอกทรัพย์	44	17	52	20	68	21	66	20	82	23
ทำให้เสียทรัพย์	65	1	80	6	112	6	100	2	91	4
รับของโจร	166	9	43		73	3	52	7	43	4
บุกรุก	148	13	235	11	370	18	377	15	332	7
ความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย										
ฆ่าผู้อื่นโดยเจตนา	161	2	145	1	163	7	160	5	172	8
ฆ่าผู้อื่นโดยไม่เจตนา	16	1	8		8	0	14	0	12	1
พยายามฆ่า	140	7	163	5	323	8	296	4	314	3
ประมาททำให้ผู้อื่นตาย	94	7	106	11	113	13	90	7	86	7
ซุลมุนต่อผู้เป็นเหตุให้ผู้อื่นตาย	7	0	15	4	37	1	37	0	12	1
ทำร้ายร่างกาย	729	45	751	30	1003	76	898	79	1054	76
พยายามทำร้ายร่างกาย	9	0	8		18	0	47	1	14	1
มั่วสุมตั้งแต่สิบคนขึ้นไป	50	1	29		62	0	106	5	375	2
ประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นบาดเจ็บ	144	0	78	3	99	12	111	14	114	10
ซุลมุนต่อผู้เป็นเหตุให้ผู้อื่นบาดเจ็บ	80	0	39		40	2	44	1	42	0
ความผิดเกี่ยวกับเพศ										
กระทำอนาจาร	181	3	207	1	215	1	218	0	275	1
ข่มขืนกระทำชำเรา	326	1	290	1	364	0	376	1	359	3
พยายามข่มขืนกระทำชำเรา	10	0	23	1	36	1	34	0	40	0

ฐานความผิด	ปี 2538		ปี 2539		ปี 2540		ปี 2541		ปี 2542	
	ชาย	หญิง	ชาย	หญิง	ชาย	หญิง	ชาย	หญิง	ชาย	หญิง
พรากผู้เยาว์	224	12	243	18	270	9	248	11	278	7
โทรมหญิง	63	1	35		67	0	57	1	39	0
พยายามกระทำผิดเกี่ยวกับเพศ	1	1	3	1	1	0	1	0	2	0
ความผิดเกี่ยวกับความสงบสุข เสรีภาพ ชื่อเสียง และการปกครอง										
ช่องใจ อังยี	309	21	197	11	208	5	105	6	108	3
วางเพลิง	9	0	11		16	0	11	0	15	1
ทำให้เกิดเพลิงไหม้	15	2	5	1	13	2	21	0	10	2
หมิ่นประมาท	7	1	3	5	3	4	10	2	11	11
ความผิดต่อเจ้าพนักงาน	30	3	72	3	30	1	36	4	31	5
ฟ้องเท็จ	3	4	3	3	3	3	3	5	17	4
ความผิดอื่น ๆ										
ปลอมแปลงเอกสาร	26	14	14	7	37	13	50	19	46	20
พกพาอาวุธปืน	287	22	575	14	875	17	1037	21	871	21
ยาเสพติด	4262	425	5760	544	9383	903	16321	1593	16897	1884
สารระเหย	2651	319	3332	321	3797	324	2894	178	2178	140
การพนัน										
เตร็ดเตร่	11	45	40	28	11	0	28	13	21	6
คนต่างด้าว-หลบหนีเข้าเมือง	692	250	922	362	1098	401	689	259	418	230
กักขังหน่วงเหนี่ยว			5	1	7	0	14	39	4	0
พ.ร.บ.ปราบการค้าประเวณี	7	31	2	27	1	6	2	5	1	6
ดำรงชีวิตด้วยการค้าประเวณี	4	20		22	0	0	0	0	0	0
พ.ร.บ.ป่าไม้	54	1	49	2	62	2	69	8	77	4
พ.ร.บ.ประมง	14	0	16		16	0	50	1	21	0
พ.ร.บ.จราจรทางบก									69	3
ขับรถประมาท	284	13	287	17	343	22	285	38	274	36
ขับรถโดยไม่ได้รับอนุญาต	18	3	533	27	460	7	568	39	337	24
พ.ร.บ.รักษาการทหาร					94	0	36	0	53	0
อื่น ๆ	1263	67	729	6767	382	43	355	40	306	50
รวม	18460	1959	21382	2209	27906	2762	35181	3291	33934	3454
รวมทั้งหมด	20419		23591		30668		38472		37388	

ที่มา : ฝ่ายวิชาการ สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง

แผนภูมิแท่งแสดง จำนวนเด็กและเยาวชนที่ถูกจับมายังสถานพินิจทั่วยุประเทศไทย

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์

นางสาว สุสารี วิวัฒน์ศุกร เกิดวันที่ 25 มกราคม พ.ศ. 2518 ที่จังหวัดพัทลุง สำเร็จการศึกษา ระดับปริญญาตรี พยาบาลศาสตรบัณฑิต (เกียรตินิยม อันดับ 1) จากคณะ พยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล ในปีการศึกษา 2539 เข้ารับราชการเป็นพยาบาลประจำการ ตึก ไอ. ซี. ซี. ยู โรงพยาบาล ศิริราช เข้าศึกษาต่อในหลักสูตร ศิลปศาสตรมหาบัณฑิตสาขา จิตวิทยาพัฒนาการ คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในปีการศึกษา 2542

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย